

Tiểu Oan Gia

Contents

Tiểu Oan Gia	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	26
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	30
23. Chương 23	31
24. Chương 24	32
25. Chương 25	33
26. Chương 26	34
27. Chương 27	35
28. Chương 28	36
29. Chương 29	38
30. Chương 30	38
31. Chương 31	39
32. Chương 32	40
33. Chương 33	42
34. Chương 34	44
35. Chương 35	47
36. Chương 36	50
37. Chương 37: Tôi Đang Câu Dẫn Con Trai Anh!	53
38. Chương 38: Thương Cho Một Nụ Hôn,	56
39. Chương 39: Luyện Tiếc Em!	59
40. Chương 40: Buồn Nôn.....	62
41. Chương 41: Do Lỗi Của Tiểu Lưu Manh Rồi Đi.	65

42. Chương 42: Mộng Xuân	68
43. Chương 43: Thật Sự Có Rồi	70
44. Chương 44: Mỹ Thiếu Niên Trong Phòng	74
45. Chương 45: Tôi Đến Để Chia Tay!	76
46. Chương 46: Bảo Bảo Đói Bụng!	79
47. Chương 47: Xảy Ra Đại Sự	82
48. Chương 48: Cha Không Đồng Ý	85
49. Chương 49: Để Cho Tôi Đi !	88
50. Chương 50: Đi Tiểu Thường Xuyên Là Bình Thường	91
51. Chương 51: Đều Là Lỗi Của Anh!	95
52. Chương 52: Kẻ Đêm Đó Không Phải Là Tôi!	98
53. Chương 53: Chân Tướng Chưa Bao Giờ Bị Che Dấu	100
54. Chương 54: Anh Hai, Em Yêu Anh	104
55. Chương 55: Ông Trời Nói	107
56. Chương 56: Mất Liên Lạc	111
57. Chương 57: Con Phải Đi	115
58. Chương 58: Xác Ướp Màu Trắng?	118
59. Chương 59: Cha Đứa Nhỏ Đang Ở Đâu?	121
60. Chương 60: Có Tỉnh Hay Không?	124
61. Chương 61: Anh Dám Mất Trí Nhớ !	127
62. Chương 62: Hấn Vào Được Rồi!	130
63. Chương 63	130
64. Chương 64	130
65. Chương 65	130
66. Chương 66	130
67. Chương 67	130
68. Chương 68	130
69. Chương 69	130
70. Chương 70	130
71. Chương 71	130
72. Chương 72	130

Tiểu Oan Gia

Giới thiệu

Giáo sư Tổng dạy trong trường đại học có đứa con tên là Tống Trạch. Đại Lâm – người trồng hoa tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-oan-gia>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Ở ngôi trường đại học nào đó thuộc khu nào đó của vùng duyên hải Trung Quốc có một người trồng hoa họ Lâm, mùa hè của năm 1983, ve kêu nghe đặc biệt thấy phiền.

Ngày 3 tháng 7, dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời hắt chạy xe chở cô giáo Vương vợ của giáo sư Tống tới bệnh viện phụ sản, mặt trời chói chang, một thân mồ hôi như tắm. Ngày 6 tháng 7, mặt trăng trên trời thật cao, vẫn là chiếc xe đó, hắt thở hỗn hà hỗn hển chở lão bà của mình tới bệnh viện phụ sản, ban đêm của mùa hè thực lạnh, nhưng hắt vẫn một thân mồ hôi như tắm, mồ hôi nhiều đến nỗi khiến tay cầm lái run run.

Vợ của giáo sư Tống sinh ra một đứa bé trai thật xinh đẹp, đôi mắt to tròn như trái nho, làn da trắng nõn điểm tuyết phấn hồng, bởi vì không đủ tháng, nên thân hình gầy nhỏ được bao trong lớp vải ấm áp, càng khiến mắt cậu lớn hơn nữa, hàng xóm trêu mếu nói:

“Vật nhỏ thật đáng yêu! Trưởng thành nhất định sẽ rất đẹp!”

“Vừa nhìn liền biết là sao Văn Khúc tái thế!”

Lão bà của đại Lâm cũng sinh ra một đứa bé trai, đen đen trắng trắng, ôm trong tay sẽ ngay lập tức cảm thấy đứa bé này rất to con. Lại có thêm đôi mày rậm trông cực nhanh nhẹn, nhưng da có rất nhiều nếp nhăn, nhăn y như da chó. Hàng xóm thấy vậy cười ha ha nói:

“Đứa bé nào mới sinh ra cũng đều như vậy, lớn lên là hết thôi.”

“Đúng vậy, nhìn xem con anh khỏe mạnh thế này!”

Diện tích của ngôi trường đại học nào đó rất lớn, khu trung tâm là khu giáo sư, cao từ bốn đến sáu tầng mà phòng nào trông cũng thực rộng lớn, tại nơi có kiến trúc hiện đại này, cả trước lẫn sau đều đầy những cây đại cổ thụ, có thể che nắng. Ở phía Tây của khu giáo sư, đi bộ khoảng mười phút sẽ tới, là một loạt nhà chỉ có tầng trệt, phía trước nuôi gà phía sau trồng đồ ăn, như một ngôi làng nho nhỏ ở nông thôn.

Mối quan hệ giữa giáo sư và giáo công vĩnh viễn đều khách khách khí khí. Thông thường nếu có vị giáo sư nào ống nước ở nhà bị rỉ, hoặc có vật dụng gì đó bị hư, liền sẽ khách khách khí khí mà đến khu phía Tây, hỏi một chút xem ai có thể giúp mình. Giáo công nếu ai rảnh rỗi, chắc chắn sẽ vui vẻ đến sửa giúp, chậm chậm chậm tu sửa, hai ngày sau sẽ có một vị giáo sư đứng trước cửa, khách khách khí khí tặng một bao bột mì hoặc một túi lá trà để cảm ơn.

Trừ việc này ra, giáo sư và giáo công hoàn toàn là hai thế giới khác biệt không thể làm việc chung. Nhóm giáo sư tự mình xây dựng một phòng khách nho nhỏ, ngồi trong đó tranh luận chuyện Lí Bạch có thể là người nước khác hay không tranh đến mặt đỏ tai hồng, còn nhóm giáo công thì đứng ở trước cửa nhà mình một bên cho gà ăn một bên nói chuyện phiếm, đoán xem ngày mai trời có mưa hay không.

Cho nên khi giáo sư Tống cùng cô giáo Vương ôm một đứa trẻ sơ sinh nhỏ đứng bên ngoài khu Tây, nở nụ cười khách khí, thì những người khác liền nhiệt tình đến gần:

“A, giáo sư Tống đó à, chẳng lẽ ổ khóa cửa nhà thầy bị hư rồi sao?”

Giáo sư Tống cười cười đẩy mắt kính:

“Không phải, tôi chỉ là đến tìm người trồng hoa tên đại Lâm thôi.”

Sau đó liền có người lớn giọng hô lên:

“Đại Lâm, giáo sư Tống đến tìm anh kìa!”

“Ai!” Đại Lâm trong tay còn cầm một cái tá liền đưa đầu ra khỏi cửa, “Giáo sư Tống, mời vào đây ngồi chơi!”

Thấy giáo sư Tống mang lại một khối thịt lớn, đại Lâm có chút ngượng ngùng chà xát tay mình.

“Chút chuyện nhỏ thôi, không cần như thế đâu!”

Giáo sư Tổng ôn hòa cười:

“Đúng vậy. Mẹ con họ bình an đều là nhờ anh. Trong nhà có thêm một đứa bé, còn phải làm thêm chút thịt để chị bồi dưỡng nữa, nhận lấy đi!”

Đại Lâm vừa được lên chức ba miệng cười rộng đến mang tai:

“Đúng... đứa bé... hắc hắc, thật sự là không dễ dàng, mấy ngày nay dường như muốn biến chúng tôi thành...”

Đứa bé cường tráng kia như muốn chứng minh lời nói của ba nó, nằm trong lòng lão bà của đại Lâm mà oa oa khóc lên.

Cô giáo Vương cười cười:

“Không phải chứ? Bé thế mà quậy vậy rồi! Lại nói đây cũng là duyên phận, hai đứa nhỏ này sinh ra chỉ cách nhau có ba ngày.”

Liên ôm đứa bé mới sinh đi về phía Lâm tẩu:

“Đến, Tổng Trạch à, chào đệ đệ một cái nào!”

Hai đứa bé mới sinh dựa nhau rất gần, đứa bé cường tráng nhìn đứa bé nhỏ gầy ba giây, đột nhiên vươn tay giật mạnh mái tóc mềm mại của đối phương—

“Oa!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng khóc của đứa trẻ nhỏ gầy vang đến kinh thiên động địa, mở màn cho cuộc sống gà bay chó sủa của hai người sau này.

Mùa hè năm 1986 vẫn oi bức như xưa. Tu hú đậu trên cây cất giọng kêu. Đến lúc chạng vạng mới cảm thấy một chút mát mẻ, nhóm giáo công ở khu Tây mặc áo ngắn cầm quạt lá quạt đến gầy tay, nhóm giáo sư ở khu trung tâm thì mặc áo sơ tằm tản bộ bên hồ.

Trên mặt cỏ bên hồ, một đứa nhỏ đen đen trắng trắng vui vẻ đuổi theo quả bóng, nửa người trên trần trụi được che kín bởi nhiều tầng mồ hôi. Trái bóng dừng lại bên cạnh một đôi giày da nhỏ. Nó ngẩng đầu, thấy một búp bê phấn điêu ngọc mài mặc một cái áo sơ mi nhỏ và quần đùi, trông như bước ra từ phim hoạt hình vậy.

Hai người nhìn nhau ba giây. Búp bê chán ghét bầu môi, giọng nói giòn giòn bồng bồng:

“Lâm Kính Tổ, cậu lớn thế rồi mà còn mặc quần yếm, thực đáng xấu hổ.”

Đứa nhỏ đen trắng chỉ mặc một cái quần yếm, vật nhỏ màu đen ở dưới thoải mái mà lay qua lay lại, khiến khuôn mặt ngăm đen xấu hổ đến đỏ bừng:

“Tổng Trạch, cậu, cậu, không cần, không cần...”

Đứa nhỏ chỉ mới ba tuổi, nói chuyện có chút ngốc, muốn nói trả lại nhưng không thể tìm được từ ngữ nào thích hợp. Không giống với người đối diện, nhanh mồm nhanh miệng, mở ra là biết trả bài “Xuân miên bất giác hiểu, xử xử văn đề điệu”.

Búp bê đứng trước mặt được một tắc lại tiến thêm một thước.

“Cậu, cậu, cậu cái gì? Nói chuyện thì phải rõ ràng, giáo viên chưa từng dạy qua cậu sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ thêm, suy nghĩ nửa ngày mới phản kích được một câu:

“Tổng, Tổng Trạch, cậu, nhà cậu không, không phải còn đang phơi giường hay sao, cậu, cậu lớn như vậy rồi, mà còn đái dầm!”

Gương mặt trắng nõn cũng bắt đầu chuyển sang màu hồng:

“Không có chứng cứ thì đừng nói lung tung, cậu nói ai đái dầm? Cậu mặc quần yếm không mặc áo, cậu không có văn minh!”

Lâm Kính Tổ ba tuổi không hiểu “không có văn minh” nghĩa là gì, nhưng cũng biết rằng nó không phải lời tốt đẹp nào, muốn phản bác nhưng đầu lưỡi đã cứng lại, dưới tình thế cấp bách liền kêu lên một tiếng, đánh về phía đứa nhỏ ở đối diện.

Trên mặt cỏ xanh mướt, hai thiên hạ nhỏ đánh nhau thành một đoàn. Tống Trạch là trẻ sinh non, bộ dáng gầy nhỏ, sức lực cũng yếu, không phải là đối thủ của Lâm Kính Tổ cao cao trắng trắng, không bao lâu đã bị kẹp chặt trên mặt cỏ, trông mắt như hai quả nho oán hận trừng đứa nhỏ trên người mình, cất giọng giòn giòn mắng:

“Lâm Kính Tổ, cậu động tay động chân! Cậu là đồ dã man! Cậu bắn muốn chết! Buông!”

Lâm Kính Tổ càng thêm dùng sức ở cổ tay, nở một nụ cười đắc ý:

“Tớ không buông!”

Tống Trạch đá đá hai chân tinh tế nện nện của mình nhưng vẫn phí sức, vừa cúi đầu, liền nhìn thấy thứ đen đen gì đó bị lộ ra từ quần yếm đang cọ cọ cái quần đùi trắng như tuyết của cậu, tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, há mồm cắn một cái:

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng kêu thảm thiết thấu tận trời xanh. Mọi người nghe được đều lắc đầu.

“Con của đại Lâm lại đánh nhau với con của giáo sư Tống. Thật đúng là một đôi tiểu oan gia.” Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Những mùa hè nóng bức cứ từng năm từng năm trôi qua, đến tháng 9 năm 1990, Tống Trạch cùng Lâm Kính Tổ vào học chung ở một ngôi trường tiểu học nào đó, là bạn học cùng lớp của nhau.

Lúc xếp hàng tập thể dục buổi sáng, Lâm Kính Tổ cao cao trắng trắng đứng hàng đầu, Tống Trạch thấp thấp gầy gầy đứng hàng cuối.

Lúc đi học, Lâm Kính Tổ đang ngồi trước bàn học ngủ gà ngủ gật thì bị thầy giáo dùng thước gỗ gõ gõ bàn học đánh thức, cả lớp cười vang, Tống Trạch cười vui vẻ nhất, đôi môi cánh hoa phấn hồng cong lên; Tống Trạch lúc trả lời câu hỏi của thầy nói ra một đáp án chuẩn xác, ngồi xuống ghế trước những ánh mắt khâm phục của các bạn, chỉ có Lâm Kính Tổ trừng mắt với tấm lưng của cậu, hận không thể dùng mắt mình đâm thủng hai cái lỗ trên đó.

Lúc học thể dục, Lâm Kính Tổ là người đầu tiên đạt điểm mười, cũng là người cao điểm nhất, nhìn Tống Trạch còn đang thở hồng hộc chạy cách mình quá xa, liền hướng cậu chìa chìa ngón tay cái xuống dưới.

Tống Trạch vinh quang trở thành một trong những thiếu niên đầu tiên đeo khăn quàng đỏ trên cổ, Lâm Kính Tổ vì hay gây sự, nên bị đuổi ra sau lớp đứng quay mặt vào tường.

Thầy giáo viết bài tập về nhà ở góc bảng, bọn nhỏ phải viết từng đề vào vở của mình, về nhà mở ra làm. Lâm Kính Tổ vừa tan học liền chạy thẳng ra ngoài, đến giờ cơm tối về nhà mới nhớ đến mình còn bài tập quên làm, bị lão ba nhà mình đánh vào mông:

“Cái tên nhãi con hiếu thắng còn hơn thỏ, sao không học Tống Trạch nhà người ta chứ?”

Sau đó lại bị lão mẹ xách lỗ tai ném ra cửa, “Nhanh đi tìm Tống Trạch học hỏi đi.”

Thời ấy điện thoại không quá thông dụng, nhà giáo sư không phải ai cũng đều có, bên khu Tây càng không ai, muốn hỏi chuyện gì, phải tự mình đi qua. Bạn học cùng lớp và gần nhà Lâm Kính Tổ chỉ có mình Tống Trạch, Lâm Kính Tổ đành ủ rủ đi đến khu trung tâm, rẽ lên căn phòng mang tấm biển bạc, cửa tự động mở ra, trong tay Tống Trạch là quyển vở bài tập, đang nhìn nó cười đến sáng lạn.

Chuồn xong bút chì, tính xong các bài toán, rồi lại viết bài tập làm văn, sau đó chính là thời gian hoạt động tự do. Từ sau khi tan học cho đến trước khi ăn cơm, từ lúc làm xong bài tập đến trước lúc đi ngủ, còn có cả một ngày cuối tuần, cũng đều là thời gian bọn họ đánh nhau.

Lâm Kính Tổ hoàn toàn là vua của những đứa nhỏ vùng này. Nó có bộ dáng cường tráng, cơ bắp cũng nhiều hơn, thả điều thì thả cao nhất, thổi trúc cũng thổi xa nhất, lên núi hái quả, xuống sông bắt cá, chỉ cần hà hơi một cái, là có một đám đứa nhỏ đi theo nó xung quanh gây sự, sống cuộc sống như một con hầu tử vương. Tổng Trạch thì im lặng làm một ông già, xong bài tập thì mở sách ra xem, có thể mấy tiếng cũng không cần đổi tư thế.

Mẹ của Tổng Trạch là cô giáo Vương, không có chuyện gì làm thì liền dạy học cho con. Trên sách có viết, tiểu học là thời kỳ quan trọng trong việc giáo dục tính cách con trẻ, phải để con mình tiếp xúc nhiều với những sự vật mới mẻ xung quanh. Nàng nhìn đứa con sắp biến thành ông già của mình thì thấy lo lắng, vừa tới cuối tuần liền kéo Tổng Trạch ra ngoài, đẩy vào người Lâm Kính Tổ đang chơi đánh bao cát với một đám trẻ con bên sườn núi:

“Kính Tổ ơi, mang Tổng Trạch nhà cô đi chơi với nhé!”

Lâm Kính Tổ lễ phép “Dạ” một tiếng, cô giáo Vương vừa đi liền khoanh tay khinh thường đánh giá Tổng Trạch:

“Cậu biết chơi cái gì?”

Tổng Trạch cùng các bạn chơi đánh bao cát, dùng hết sức cũng không thể làm lay động nó. Tổng Trạch cùng các bạn chơi cảnh sát bắt cướp, lúc làm cướp thì chưa chạy được hai bước đã bị bắt, làm cảnh sát thì chưa chạy được hai bước đã không thấy cướp đâu. Tổng Trạch cùng các bạn chơi chuồn chuồn trúc, chơi đến tróc da lòng bàn tay, một mảnh trúc nhỏ chỉ có thể xoay vòng vòng tại chỗ, không thể bay lên như các bạn khác.

Lâm Kính Tổ gãi cằm cười lớn, mắt liếc về tụi con gái đang ngồi xõm trên đất chơi trò gia đình:

“Tổng Trạch, cậu hẳn là nên đến bên kia chơi.” Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Tổng Trạch giận run người cắn chặt răng, con người đen to tròn chuyển một vòng, cất cao giọng nói:

“Các cậu ai muốn nghe chuyện xưa?”

Bọn nhỏ đang chơi túi cát lập tức chạy đến vây quanh, tất cả đều biết Tổng Trạch là con nhà văn, một bụng đầy ắp chuyện xưa, Tam Quốc này, Thủy Hử này, Tây Du này, Hồng Lâu này... Ách, có ai mà không thích nghe chứ, nói còn hay hơn trong radio hay phát lúc mười hai giờ trưa nữa.

Tổng Trạch thanh thanh giọng, liếc mắt nhìn Lâm Kính Tổ đang đứng bên ngoài một cái, không nhanh không chậm mở miệng, kể về chuyện Chư Cát Lượng thảo thuyền tá tiền. Tổng Trạch kể chuyện sinh động như thật, Lâm Kính Tổ đứng bên ngoài giả vờ như không thèm, nhưng lỗ tai hẳn đã hận không thể dựng thẳng lên.

Tổng Trạch kể đến khúc Chư Cát Lượng dùng cỏ để che phủ, rồi sau đó chờ. Ngày đầu tiên, không có gió. Ngày thứ hai, vẫn không có gió. Ngày thứ ba –

“Thế nào?”

Mấy đứa nhỏ đều rướn cao cổ mà chờ. Tổng Trạch ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Trưa rồi, tớ phải đưa cơm cho ba.”

Hôm nay là cuối tuần, giáo sư Tổng còn đang ngâm mình trong phòng nghiên cứu tư liệu đó. Tổng Trạch thanh thanh thản thản cất bước bỏ đi, không thèm nhìn Lâm Kính Tổ đến một cái.

Chạng vạng, Lâm Kính Tổ đứng dưới lầu nhà Tống Trạch, đỏ mặt tía tai nói:

“Cuối cùng thế nào?”

Tống Trạch ra vẻ không hiểu:

“Thế nào là thế nào?”

“Chính là, cái kia – ngày thứ ba...”

“Tớ không thêm nói cho cậu.” Tống Trạch cười nâng tay chỉnh lại áo mình.

“Biết Chu Du chết thế nào không?”

Lâm Kính Tổ trừng mắt lắc đầu.

“Là tức chết đó.”

Lâm Kính Tổ rất không có chí khí chạy tới thư viện, bộ dáng lén lút xem khiến cho quản lý nghĩ cậu nhóc này đang xem .

Còn Tống Trạch thì đợi đến trời tối lại lén lút chạy ra sau nhà tập đánh bao cát, khiến hàng xóm mỗi lần đào được cái bao cát dưới đất thì cứ tưởng mình nhặt được bảo tàng.

Đảo mắt lại qua thêm hai mùa hè nữa, trường vì chào đón ngày quốc tế thiếu nhi, yêu cầu mỗi lớp phải có một tiết mục. Lớp Lâm Kính Tổ cùng Tống Trạch đăng kí vở kịch . Lâm Kính Tổ cao cao trắng trắng không hề do dự bị đề cử làm con sói lông xù. Lời kịch của hắn rất đơn giản, chỉ có mấy câu trả lời kia. Nhưng khi chọn người làm cô bé quàng khăn đỏ thì gặp khó khăn, những cô nhóc dễ thương thì trong lớp cũng có, nhưng lời kịch rất nhiều, gần như không ai có thể nhớ hết.

Cũng đúng, bọn nhóc này lớn bao nhiêu chứ?

Mấy thầy cô bàn bạc đến bàn bạc đi, cuối cùng dừng mắt trên người Tống Trạch chỉ mới sáu tuổi mà có thể trả được . Đầu Tống Trạch nhỏ nhỏ, da trắng nõn lông mi dài, vẫn còn là cậu nhóc chưa thay giọng, mặc trang phục vào còn ai mà không khen đây thật là một cô nhóc xinh đẹp dễ thương chứ?

Lời nói của cô giáo là thánh chỉ, Tống Trạch chỉ có thể không tình không nguyện hóa trang thành cô bé quàng khăn đỏ. Lúc tập luyện miệng Lâm Kính Tổ hơi từ trái hơi sang phải, không cần hóa trang cũng biến thành sói rồi.

“Bà ơi, sao tai bà dài thế?”

“Tai bà dài để bà nghe cháu nói được rõ hơn.”

“Bà ơi, sao mắt bà to thế?”

“Mắt bà to để nhìn cháu được rõ hơn.”

“Bà ơi, sao tay bà to thế?”

“Tay bà to để sờ ngực cháu được dễ dàng hơn. Ai da!”

Đầu bị hung hăng đánh một cái, Lâm Kính Tổ không nhịn được ôm bụng cười lớn. Gương mặt đã được hóa trang của Tống Trạch nhìn không rõ màu sắc, nhưng chắc chắn đã thẹn quá thành giận, hung tợn nhào lên bóp cổ Lâm Kính Tổ.

“Tớ cho cậu cười!”

“A ha ha ha... Ai da... được lắm Tống Trạch, xem chiêu...”

Lúc cô giáo đến thì hai người đã ôm nhau đánh thành một đoàn.

“Mau ngừng tay! Tống Trạch, coi chừng vấy, đánh nữa sẽ bị rách đó! Đây chính là công sức một đêm thức trắng để làm viên hoa của cô a!”

Chủ nhiệm lớp bên cạnh biết hai người luôn đối đầu với nhau chỉ có thể lắc đầu thở dài.

“Cái đôi tiểu oan gia này!” Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Mùa hè của năm 1996 cũng nóng bức như bao mùa hè khác. Trường tiểu học thuộc bộ phận trường đại học nào đó còn chưa được nghỉ, học sinh ngồi trong cái lớp học kín đến không còn kẽ hở nào nghe giảng bài, người ở đây mà hồn lại bay đi nơi nào đó. Nhưng cũng có chút học sinh rất ung dung. Bọn họ lượn qua lượn lại mua kem ăn, cười đến đặng đánh với mấy học sinh đang ngồi trong lớp chịu dày vò.

Có ai có thể vui vẻ như vậy đây? Đương nhiên là những học sinh đã tốt nghiệp lớp sáu!

Trên con đường dẫn đến bể bơi của trường đại học nào đó, một thiếu niên thân hình cao lớn tay trái cầm kính bơi tay phải cầm khăn mặt bước đi thật nhẹ nhàng. Hắn mày rậm mắt to, làn da sẫm đã không phải màu đen bần của lúc trước nữa, mà là một màu đồng rắn chắc, tỏa ra hào quang dưới ánh mặt trời chói lọi. Chợt thiếu niên dừng bước khi trông thấy người đối diện.

Đó cũng là một thiếu niên. Dáng người không cao, tay chân tinh tế phối với thắt lưng mảnh mai trông thật cân xứng, ngũ quan thanh tú khắc trên làn da trắng nõn dù có phơi nắng đến đâu cũng không thể đen được, còn xinh đẹp hơn con gái. Trong cái tiết trời mùa hạ nóng bức như vậy, cậu còn mặc quần dài, cúc áo thì cài đến cổ, sạch sẽ chỉnh tề.

Hai người nhìn nhau ba giây, thiếu niên trắng nõn mở miệng, giọng nói lạnh lạnh:

“Lâm Kính Tổ, cậu dám mặc quần bơi chạy lung tung trên đường, thực đáng xấu hổ.”

Thiếu niên cao lớn toàn thân chỉ mặc một cái quần bơi màu lam, da thịt màu đồng lộ hết dưới ánh mặt trời, có thể nhìn thấy thắt lưng rắn chắc cùng với lỗ rốn thật sâu. Lâm Kính Tổ đã không còn là cậu nhóc mặc quần yếm cãi không lại cậu nhóc búp bê kia nữa, hắn “xuy” một tiếng.

“Tổng Trạch, đường này đi đến bể bơi. Không phải đường cái.” Đi bể bơi mà không mặc quần bơi, chẳng lẽ giống cậu ta cứ để nguyên áo sơ mi quần dài mà nhảy vào? Đùa à.

Tổng Trạch bình tĩnh nói:

“Ở bể bơi có phòng thay quần áo.”

Lâm Kính Tổ trừng mắt:

“Dù sao cũng phải thay, có gì khác nhau?”

“Vậy sao cậu không cởi hết quần áo ngay trên đường đi? Dù sao về nhà cũng phải tắm.”

“Cậu cưỡng từ đoạt lý!”

“Không tồi, biết dùng thành ngữ. Vậy vì sao bài thi môn thành ngữ tiếng Trung cậu lại không điền chữ nào?”

“Cậu ít lấy mấy chuyện thành tích của tớ ra nói đi! Không phải cậu cũng không biết nhảy xa à?”

“Ai nói? Cậu là tên dã man tứ chi phát triển!”

Trên con đường nóng đến sắp bốc hơi, có hai người đỉnh đầu bốc khói trừng mắt nhìn nhau.

“Lúc ba tuổi cậu còn mặc quần yếm!”

“Lúc bốn tuổi cậu còn đái dầm!”

“Lúc học năm nhất cậu làm vỡ chung trà của thầy Tô!”

“Lúc học năm hai cậu giả thành con gái, còn mặc váy đỏ! Ai da!”

Trong bụi cỏ cao cao của con đường thông đến bể bơi, có hai người thở hổn hển mà đánh nhau thành một đoàn. Người tan tằm vào buổi trưa nhìn đã quen, không thèm chớp mắt mà đi qua. Đó không phải là hai

đưa con nhà Tống gia và Lâm gia sao? Đã đánh nhau mười mấy năm rồi. Ngay cả ông già râu bạc sống ở khu Tây cũng biết, chỉ lắc đầu nói:

“Đúng là đôi tiểu oan gia.” Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Kỳ nghỉ hè lớp sáu không có bài tập rất nhanh đã qua đi. Trong kỳ nghỉ Lâm Kính Tổ trần truồng nửa thân trên giúp những giáo công khu Tây sửa chữa đồ đạc, nghiêm nhiên thành một người lớn nhỏ. Trong kỳ nghỉ Tống Trạch dạy học thêm cho những đứa trẻ khu Tây, nghiêm nhiên thành một thầy giáo nhỏ.

Ai ở khu Tây cũng khen đứa trẻ họ Lâm rất nhiệt tình lại chịu khó, những giáo sư ở khu trung tâm lại khen con của giáo sư Tống thật lễ phép, đó là hai đứa trẻ ngoan. Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, mà mỗi lần vừa gặp mặt, là họ lại luôn như Sao Hỏa cùng Trái Đất.

Cho đến khi qua kỳ nghỉ lên cấp hai, Sao Hỏa và Trái Đất lại học chung lớp. Cô giáo Vương, mẹ của Tống Trạch, phát sầu, kéo Lâm đại tẩu lại mà nói:

“Ai nha, trường trung học hơi xa, lại không thể nội trú, Tống Trạch không biết đạp xe, còn đón xe bus thì không biết mỗi ngày phải dậy sớm cỡ nào nữa.”

Tống Trạch và Lâm Kính Tổ thời tiểu học học cùng lớp, Lâm đại tẩu thường nhéo lỗ tai Lâm Kính Tổ xách qua nhà Tống Trạch nhờ cậu chỉ làm bài tập, cô giáo Vương cũng hay đến nhà Lâm Kính Tổ để tập thể dục, nên hai nhà liền trở nên thân mật hơn.

Khi quần áo màu trắng của cô giáo Vương bị bẩn, hết đường xoay sở, Lâm đại tẩu liền nói với nàng:

“Chị cứ chà cơm lên đó là được.”

Đại Lâm phía sau lắc đầu với vợ: “Chị ấy là phần tử trí thức đó!”

Đại Lâm phải nuôi người mẹ bảy mươi tuổi nên cũng thuộc hộ gia đình khó khăn, phải viết đơn xin trợ cấp, hai vợ chồng đại Lâm lại không biết viết chữ, Lâm Kính Tổ cũng là một tên không hơn không kém với số điểm luôn là hàng đơn vị của những bài tập làm văn, cuối cùng đành phải nhờ giáo sư Tống, không những là một tay viết chữ bằng bút máy xinh đẹp giống như một nghệ thuật gia, mà còn viết ra những đạo lý khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Cô giáo Vương đứng sau lưng giáo sư Tống lắc đầu, “Đều là công nhân a!”

Có thể thấy được, người của hai nhà luôn khách khách khí khí nhiệt nhiệt tình tình. Lâm đại tẩu vừa phờ phảnh vừa nói:

“Ai, không cần suy nghĩ nhiều đâu, cứ để Lâm Kính Tổ nhà em chở cậu bé đi là được rồi.

“Vậy không tốt, Kính Tổ sẽ rất mệt.”

“Ai, cái đầu bò nhà em, ngoài sức lực ra thì cái gì cũng không có, mệt gì chứ! Nếu trí thông minh của nó bằng một nửa Tống Trạch thì tốt rồi.”

Cô giáo Vương cũng không khách khí:

“Vậy sau này em sẽ bảo Tống Trạch dạy cậu bé nhiều hơn. Bạn học cùng lớp mà!”

Ngày khai giảng đầu tiên, Tống Trạch mặc đồng phục gọn gàng, hé ra khuôn mặt thanh tú, nhìn cái tên đáng ghét đang rung đùi ngồi trên xe đạp.

Lâm Kính Tổ để lộ một hàm răng trắng, cười đến thích thú.

“Sao, không phục?” Võ vỹ yên sau chiếc xe đạp, “Nếu cậu không muốn ngồi thì tới đây đạp này, tớ ngồi đằng sau cũng không sao.”

Tổng Trạch trừng mắt với hắn, cầm lấy cặp của hắn rồi ôm cả hai cái cặp vào ngực, không được tự nhiên ngồi lên yên sau. Mông vừa đặt xuống, thì Lâm Kính Tổ liền đạp thẳng đi, Tổng Trạch không kịp phòng bị gục lên tấm lưng dày rộng, cậu hận không thể há mồm cắn hắn một ngụm.

Ánh mặt trời dịu nhẹ của buổi sớm chiều lên tán cây đại thụ rồi len lỏi qua những kẽ lá rọi xuống đường, Lâm Kính Tổ đứng thẳng người, tâm tình khoái trá ra sức đạp, há to mồm hát:

“Xe đạp bay nhanh nhanh, trời xanh mây trắng bay theo ta, vấy hoa nhè nhẹ bay bay, mọi người cùng nhau gào khóc ngao –”

Lưng bị hung hăng nhéo một cái.

“Tổng Trạch cậu là cái đồ lòng dạ hẹp hòi! Ai da! Ai da! Đừng nhéo nữa! Ai – da!”

Trên con đường yên lặng, một chiếc xe lạng qua lạng lại, cực kỳ nguy hiểm chạy đến trường, mở đầu cho những tháng ngày trung học của đôi tiểu oan gia. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 7

Hai người cứ thế cãi nhau âm ỉ đến tận đầu tháng ba, Tổng Trạch vẫn thế ngồi ở yên sau của Lâm Kính Tổ, dùng cặp đánh lên đầu hắn: “Cậu đã làm xong bài tập Vật lí ngày hôm qua chưa? Cậu mà còn không làm nữa là thầy Trương sẽ nổi bão.” Lâm Kính Tổ vẫn đứng đầu bảng của thầy Thế đức, chạy ngang qua Tổng Trạch này giờ chỉ mới chạy được một vòng sân, ác độc nói: “Cậu không muốn chạy lại thì chạy nhanh thêm chút nữa đi.”

Hôm nay Lâm Kính Tổ bị bắt ở lại học. Không còn cách nào, ai bảo hắn ngay cả công thức đơn giản như vậy mà cũng không biết chứ? Mất thấy trời đã tối đen, Tổng Trạch đứng chờ bên ngoài cũng đã gấp đến độ dậm chân:

“Lâm Kính Tổ cậu là cái đồ không có đầu óc, nhanh lên!”

Hội học sinh phải tổ chức hoạt động, cậu còn phải về nhà để lên kế hoạch nữa! Lâm Kính Tổ ngồi bên cửa sổ, vò đầu bứt tai với quyển sách dạy công thức mà như dạy cổ văn, từng chữ theo kê rằng mà thoát ra:

“Không nhanh được! Cậu thông minh, trực tiếp chạy xe về đi, đại gia đây đưa chìa khóa cho cậu.”

Tổng Trạch nhìn tấm giấy bài tập còn trống hơn phân nửa, lại nhìn sắc trời đã sẫm tối bên ngoài, cắn một cái lên đôi môi phẩn nộ:

“Quên đi, tớ tự đón xe!”

Tự mình đi thì tự mình đi, chỉ cần chờ xe buýt là được mà. Lâm Kính Tổ xoa xoa cổ tay đau nhức ra khỏi phòng học, đạp xe chạy về nhà! Lang. Lúc xe chạy gần tới trường đại học nào đó, dừng ở một bụi cây ven đường. Trời rất tối, xa xa nhìn thấy có vài người đang bao vây một thứ gì đó, nở nụ cười đáng khinh.

“Nhìn này, vừa tròn vừa trắng ~”

“Người đẹp nhỏ à, anh chỉ biết mông em rất tuyệt mà thôi ~”

Lâm Kính Tổ nhú mày, không cần đoán cũng biết chuyện gì đang diễn ra, một đám *** tặc, thật không biết xấu hổ! Hắn không chút nghĩ ngợi liền tiến lên:

“Làm gì thế làm gì thế? Tôi gọi cảnh sát bây giờ!”

Bốn năm người kia quay đầu, đồng phục trên người rất quen mắt, là học sinh của trường trung học gần đó. Lâm Kính Tổ hét to:

“Hàng xóm ơi! Có người –”

Mấy tên học sinh kia thấy người tới cao to cường tráng, bộ dáng không thể đụng được, nên liếc mắt nhìn nhau, lập tức bỏ chạy, Lâm Kính Tổ đá một cái lên mông cái tên chạy chậm nhất: “Bại hoại!”

Rồi hần đi đến chỗ mấy người kia vây quanh, cúi đầu:

“Này, cậu không sao chứ?”

Nhìn người nằm giữa bụi cỏ, mắt Lâm Kính Tổ trừng lớn. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 6

Trình độ của học sinh trung học chính là bản làm lại từ đầu của học sinh tiểu học.

Lâm Kính Tổ học các môn học trong lớp học đến nát bét, ngủ gục trong tiết Ngữ Văn, bị cô lấy cây gỗ lên đầu. Giáo viên trung học hiểu học sinh hơn giáo viên tiểu học, mấy thằng bé không nghe lời, cứ phạt đứng hoài cũng tội, bắt nó chép phạt lại bài là được rồi. Không nhiều lắm đâu, ba lần bài của tác giả Bằng Tâm thôi. (Bài này tiếng Việt mình gọi là “Cây đèn trái quất nho nhỏ”, cơ mà trên mạng không có, ta chỉ kiểm được tiếng Trung của nó thôi, cũng dài lắm o.o, tác giả Bằng Tâm thì ta sẽ dẫn link ở cuối bài).

Tổng Trạch luôn đứng đầu lớp về các môn, trong tiết Toán, giáo viên nói: “Tổng Trạch, mời em lên bảng giải bài này.” Trong tiết Ngữ Văn, giáo viên lấy bài văn của Tổng Trạch đọc trước lớp làm mẫu cho các bạn. Bài văn tùy bút được Tổng Trạch miêu tả sinh động như thật, khi giáo viên đọc đến đoạn “Lúc ở trên bãi cỏ gần nhà gặp phải một cậu nhóc nước mũi tùm lum, đen đen trắng trắng, còn mặc quần yếm, ngồi xổm xuống bắt giun làm lộ ra nguyên cái mông, nơi trắng nhất trên người của nó”, thì cả lớp đập bàn cười to, Lâm Kính Tổ nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong tiết thể dục Lâm Kính Tổ động tác lưu loát, thân thể thẳng tắp, cánh tay đưa lên chín mươi độ. Tổng Trạch thì làm thế nào cũng không thể thẳng người được, giống như con ếch bị đặt trong cung tên chuẩn bị bắn ra.

Khi Tổng Trạch trở thành một trong những người gia nhập đoàn Thanh niên Công Sản, thì Lâm Kính Tổ vì đánh nhau với một bạn lớp kế bên mà làm bản kiểm điểm. Đại Lâm đổ mắt căm chối lông gà dí đánh con mình chạy một vòng quanh nhà.

“Người ta chỉ sinh sớm hơn mày có ba ngày, sao mày lại không nên thân như vậy! Hả?”

Giáo sư Tổng vừa đi vào khu Tây, liền thấy lông gà bay đầy trời, lập tức chạy tới ngăn cản:

“Ai nha nha, cậu bé còn nhỏ, cứ từ từ mà dạy, đừng đánh!”

Nhưng lại có một chuyện chậm rãi thay đổi. Nam sinh khoảng mười ba mười bốn tuổi thì tiến vào thời kỳ trưởng thành, Lâm Kính Tổ cao lên nhanh chóng, cầm bắt đầu mọc râu, giọng nói biến trầm, không còn giống như đứa bé ngày nào nữa. Vóc người của Tổng Trạch cũng bắt đầu cao hơn, nhưng thân thể lại không đuổi kịp Lâm Kính Tổ, thon thon cao cao, gương mặt vẫn thanh tú như trước, nhưng cũng đã để lộ chút anh khí của con trai, không còn giống con gái nữa. Sự biến hóa của thân thể khiến người ta không nóng bất an, tựa như mùa hè làm người ta thấy phiền.

Mấy bạn nữ bắt đầu biết để ý đến người ta. Các nữ sinh thầm bàn luận với nhau về bạch mã hoàng tử của lòng mình. Lúc học lớp tám thì Lâm Kính Tổ và Tổng Trạch dần xuất hiện trong lòng các bạn gái.

Lâm Kính Tổ mày rậm mắt to, thân hình cao lớn, lúc ấy đang thịnh thành phim hoạt hình, Lâm Kính Tổ liền dẫn đầu cả đội chơi đánh bóng rổ, thân thể cao lớn linh hoạt nhảy lên, tạo ra một đường cong đẹp mắt trên không trung, tay nâng bóng đập vào rổ, nhóm nữ sinh hâm mộ tay cầm khăn mặt, mắt biến thành hai trái tim hồng. Tổng Trạch ngồi trong lớp, nhìn nhìn hai cánh tay không có chút cơ bắp nào của mình, không thể không thừa nhận cậu rất không cam lòng.

Nói đến chuyện đánh nhau của Lâm Kính Tổ? Đó đều là nói lung tung, hần mỗi lần đánh nhau đều để bệnh vực kẻ yếu, theo lời nói của Lâm Kính Tổ thì là “Lão tử nhìn không vừa mắt”, theo lời nói của các nam sinh khác thì đó là “Nghĩa khí”, còn theo các nữ sinh thì đó là “Tâm huyết” của một nam tử có chí khí.

Nói đến thành tích học tập không tốt của Lâm Kính Tổ? Các nữ sinh khinh thường vấn đề này, đó có gì đâu chứ?

Tổng Trạch là bộ trưởng về học tập của trường, ngũ quan thanh tú, dáng người cao thon, làn da trắng đến ngay cả con gái cũng đỏ ửng, ôm sách đứng trên hành lang mà đón gió, khí chất u buồn kia, thật sự là, chắc chắn. Tổng Trạch viết chữ rất đẹp, thẳng tắp tiêu sái, thành tích luôn đứng đầu bảng tổng kết của trường, một con người giỏi nhiều mặt lại đẹp như vậy – còn đứng đầu bảng xếp hạng khiến các nữ sinh đều phải vây quanh, hai mắt cũng biến thành hai trái tim màu hồng. Lâm Kính Tổ mỗi lần đi qua bảng xếp hạng, nhìn nhìn con không tròn trịa đỏ ửng trên bài thi của mình, tâm linh giả vờ như không có gì thực chất đã bị thương tổn lớn.

Nói đến khuôn mặt Tổng Trạch thanh tú đến ảo lả? Đó đều là phỉ báng, từng động tác gợn tay nhắc chân của cậu đều quang minh chính đại, lại không có chút thô lỗ nào, toát ra khí chất nho nhã của văn nhân. Tên nào dám độc miệng đi ghen tỵ với khuôn mặt của người ta đó?

Nói đến Tổng Trạch học dở thể dục? Nhóm nữ sinh lười để ý đến mặt này, cái vấn đề thiếu dinh dưỡng như vậy, không thèm nhìn.

Hai nam sinh đầu biết mình đã trở thành đề tài trung tâm, mỗi lần gặp mặt là cậu một câu tớ một câu đầu võ mồm, chưa được hai ba câu đã xông lên đánh thành một đoàn, hại nhóm nữ sinh đứng phía sau nhăn mặt nhăn mày, đau lòng a đau lòng.

Ấn oán giữa Lâm Kính Tổ và Tổng Trạch gần như cả trường đều biết, ngay cả giáo viên cũng lười quản, dù sao cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chẳng qua là trong thời kỳ trưởng thành mà thôi, thừa tình lực quá đem nó đi phát tiết cũng tốt, thế là hai người đánh nhau đến nỗi ngay cả các học sinh của ngôi trường đối diện, cũng phải đồng thanh hét lên:

“Oan gia!” Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Mất Lâm Kính Tổ trường lớn.

Giữa bụi cỏ rậm rạp, Tổng Trạch nằm ngửa trên đó, khoe miệng là một khối bầm thật to, hiển nhiên đã bị đánh không nhẹ. Áo khoác sớm không biết đã chạy đi đâu, áo sơ mi bên trong cũng bị kéo ra hai bên, để lộ bờ ngực trắng như tuyết, trên đó còn có một vết cào màu hồng hồng. Quần dài lẫn quần lót màu trắng cũng bị kéo xuống đến tận đầu gối, trên cặp đùi mịn màng chần chịt những dấu nhéo, phía trên còn có chất lỏng đặc sệt. Lại nhìn lên trên... Lâm Kính Tổ quay đầu, không dám nhìn nữa.

Giọng nói thô lương của Tổng Trạch vang lên:

“Tránh ra!”

Lâm Kính Tổ vội vàng nói:

“Tổng Trạch, là tớ, Lâm Kính Tổ. Đừng sợ, bọn họ đã đi rồi.”

Tổng Trạch ngẩn người, giọng càng thêm thô lương:

“Lâm Kính Tổ cậu tránh ra! Tránh ra! Đừng nhìn!”

Lâm Kính Tổ tiến lên nâng cậu dậy, để cậu dựa vào người mình, đôi mắt to đen của Tổng Trạch rơi xuống một giọt nước mắt, giọt tiếp theo đọng lại trên lông mi, Lâm Kính Tổ vươn tay hứng lấy nó, lại thêm một giọt rơi xuống, hần liền luống cuống tay chân hứng lấy giọt tiếp theo nữa. Lớn như vậy rồi, đánh nhau rất nhiều lần, một Tổng Trạch kiêu ngạo thế mà lại khóc trước mặt hắn? Mũi Lâm Kính Tổ cũng dần lên men mà ôm cậu.

Bụi cỏ rậm rạp che khuất tất cả, có một người vừa khóc đến thương tâm, vừa ghen ngào mắng:

“Lâm Kính Tổ tớ sẽ giết cậu... nhất định...”

Qua thật lâu sau, Tống Trạch với đôi mắt đỏ đỏ chui ra khỏi bụi cỏ, toàn thân đã chỉnh tề, mái tóc mềm mại được chải chuốt lại, nếp nhăn trên quần áo cũng được làm thẳng, trên người là áo khoác của Lâm Kính Tổ.

Lâm Kính Tổ chở cậu đến khu trung tâm, đạp xe rất chậm rất cẩn thận, chờ Tống Trạch về nhà, vừa vào cửa đã khom người với giáo sư Tống:

“Xin lỗi giáo sư Tống! Con và Tống Trạch nhà bác đánh nhau, đã đánh bầm mặt cậu ấy!”

Giáo sư Tống nhìn khoe miệng bị bầm của Tống Trạch, lại nhìn bộ dáng cúi đầu nhận lỗi của Lâm Kính Tổ, thở dài:

“Kính Tổ à, bác nhìn cháu lớn lên, tính tình của cháu thế nào sao bác không biết chứ? Một cây làm chẳng nên non, chuyện lần này, chắc chắn Tống Trạch cũng có sai. Sau này chú ý một chút là được, mau về nhà đi, ba mẹ con đang chờ đó!”

Đêm đó Lâm Kính Tổ về nhà bị lão tử nhà hắn đánh, đến tối mới về thì không nói, ngay cả áo khoác cũng chơi đến mất tiêu. Thằng nhỏ này thiếu giáo huấn rồi!

Ngày hôm sau Lâm Kính Tổ vẫn như thường đạp xe đến chờ dưới lầu nhà Tống Trạch, Tống Trạch vẫn mang bộ dáng gọn gàng của học sinh, lưng thẳng tắp, chỉ là vết bầm nơi khoe miệng còn chưa tan, bộ dáng có chút bi thảm.

Hai người nhìn nhau ba giây, lại phá lệ không cãi nhau. Lâm Kính Tổ ngốc ngốc nhìn Tống Trạch, trong mắt có chút tức giận, có chút thương hại, có chút... quan tâm, Tống Trạch bị hắn nhìn đến nổi giận:

“Này, đừng nhìn tớ như thế, tớ không bị bọn họ làm gì cả!”

Rồi lại nhỏ giọng bổ sung thêm: “Nhưng nếu cậu tới trễ thêm tí nữa, thì khó mà nói.”

Lâm Kính Tổ nở nụ cười, đôi mày rậm biến thành một đường, cười đến như một thằng khùng. Tống Trạch đi tới chột chột hắn:

“Cái áo đó tớ sẽ giặt sạch rồi trả cho cậu.”

Lâm Kính Tổ trừng mắt:

“Đừng! Ngàn vạn lần cũng đừng! Tớ đã nói với lão tử của tớ là tớ làm mất rồi, bây giờ mà nói tìm lại được thì sẽ bị đánh tiếp, với lí do tớ trí nhớ kém!”

Tống Trạch phì cười, cười đến gương mặt trắng nõn đỏ bừng lên, đôi mắt như hai trái nho sáng long lanh, đôi môi hồng phấn hình trái tim cong cong, mắt Lâm Kính Tổ lại trừng lớn hơn nữa – không thể trách hắn, Tống Trạch có bao giờ cười với hắn đâu? Trong vòng hai mươi bốn giờ, Tống Trạch lại vừa khóc vừa cười trước mặt hắn, hiện tại cho dù trời có rơi mưa đỏ cũng không khiến Lâm Kính Tổ cảm thấy kinh ngạc.

Tống Trạch vươn ngón tay thon dài trắng nõn của mình, nhẹ nhàng xoa xoa lên vết bầm bị ba đánh trên trán của Lâm Kính Tổ, Lâm Kính Tổ vừa đắm chìm trong cảm giác bay bổng vừa suy nghĩ: nếu nhiều vết bầm một chút nữa thì thật tốt quá. Tống Trạch nhìn bộ dạng ngu ngốc của hắn thì tức giận, vốn chỉ số thông minh đã không tới chín mươi rồi, sao bây giờ chỉ còn có hai mươi lăm, vì thế dùng sức lên ngón tay.

“Ai da! Tống Trạch!”

“Trừng cái gì mà trừng, tớ không muốn cùng cậu đi học trễ! Chạy nhanh đi!”

Buổi sáng hôm nay, một chiếc xe đạp chở người lạng qua lạng lại, cực kỳ nguy hiểm chạy như bay trên đường lớn. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Lớp tám (6) mấy ngày nay vẫn như cũ, các nữ sinh vẫn trộm nhìn ủy viên thể dục cao lớn đẹp trai và hội trưởng học tập thanh tú xinh đẹp của chúng ta, mà tình nhân trong mộng của các nàng vẫn như cũ chỉ mới

ba giây đã cãi nhau, rồi sau đó xắn tay áo lên đánh. Tống Trạch được thầy phân công sửa lại những bài tập của Lâm Kính Tổ, còn tiết thể dục thì thành tích chạy bộ của Tống Trạch ma xui quỷ khiến thế nào mà lại bị Lâm Kính Tổ cho là chuyện thường, nhưng chuyện này có thể bỏ qua.

Lâm Kính Tổ đến sân thể dục được thầy thể dục nhờ chuyển dụng cụ, thuận đường giúp thầy dạy Văn lấy chồng tập về lớp. Chồng tập rất cao, cứ lắc lư lắc lư trong tay hắn. Có người vội vàng hấp tấp chạy trên hành lang, đụng vào hắn.

“Ai da!”

Tập rớt hết xuống đất, Lâm Kính Tổ ngồi dưới đất với vẻ mặt buồn phiền, là ai không có mắt thế này?

Cách đó hơn một mét, cũng là một nam sinh, đôi mắt đen bóng trong suốt nhìn Lâm Kính Tổ ba giây, rồi mở miệng:

“Lâm Kính Tổ, cậu không có đầu óc thì không tính, sao ngay cả mắt cũng không có thế này?”

Lâm Kính Tổ tức giận:

“Tống Trạch, tớ ôm chồng tập cao như vậy, tớ cũng không có cận thị! Là do cậu mù mới đụng phải tớ đó!”

Học sinh trên hành lang không ai đi tới khuyên can, người ta đã đánh nhau mười mấy năm rồi, quản nhiều chuyện quá làm gì? Các nữ sinh đau lòng, bọn họ đều rất đẹp nha, không nên đánh nhau mới tốt, còn các nam sinh thì lặng lẽ cá cược với nhau: bọn họ cãi nhau đến câu thứ mấy thì sẽ đánh?

“Lâm Kính Tổ, cậu là đồ dã man, tớ không thêm nói với cậu nữa!”

“Cậu không nói đạo lý, rõ ràng cậu đụng tớ!”

“Đồ dã man!”

“Đồ con gái!”

Tống Trạch hí hóp mắt:

“Cậu nói cái gì?”

“Cậu là đồ con gái! Hồi học năm hai tiểu học còn mặc váy đỏ son môi rồi... Ai da!”

Tống Trạch hung hăng xông lên, hai người ôm nhau đánh thành một đoàn. Tay chân Tống Trạch hôm nay đánh hăng say hơn ngày thường, Lâm Kính Tổ không thể không dùng sức mạnh hơn lúc trước để kìm cậu lại. Hắn từ trên nhìn xuống Tống Trạch:

“Tống Trạch, sao cậu lòng dạ hẹp hòi y như con gái vậy?”

Đôi mắt to sáng như trái nho của Tống Trạch oán hận trừng mắt hắn, rồi cúi mạnh đầu xuống –

Tiếng thét khó nghe truyền khắp các dãy phòng học.

“Ai da!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Tống Trạch, cậu dám cắn tớ!”

Lâm Kính Tổ đau đớn xoa xoa vai mình, không rõ mình đã làm gì mà chọc đến tiểu tổ tông này. Hai người bình thường đánh thì đánh, nhưng vẫn rất đúng mực, nhưng hôm nay Tống Trạch dường như muốn trút giận, cắn hắn chính là chuyện đã từng làm một lần vào lúc ba tuổi!

Có người đồng tình vỗ vỗ vai hắn, chỉ chỉ lên bàn của Tống Trạch:

“Cậu đâm trúng họng người ta rồi.”

Trên bàn Tống Trạch là một phong thư, phía trên viết một dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo:

“Mông của em sáng khoái chết được, làm vợ của anh đi!”

Lâm Kính Tổ lập tức đen mặt, một tay đập xuống bàn của Tống Trạch tựa như muốn đập gãy nó:

“Là thằng thần kinh nào?” Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Tổng Trạch buồn bực ngồi ở một góc trong sân thể dục, gác cằm lên cánh tay. Có người ngồi xuống bên cạnh cậu, cậu cũng không thèm liếc nhìn một cái.

“Lâm Kính Tổ, tớ không phải con gái.”

Trước đây bởi vì mặt mũi đáng yêu, nên không ít lần bị bắt giả thành con gái. Mỗi lần Lâm Kính Tổ trêu chọc, cậu đều như một con mèo xù lông bật người nhào qua. Tổng Trạch hận nhất người ta nói cậu là con gái.

Lâm Kính Tổ tức giận:

“Tớ biết cậu không phải. Con gái sao có thể đứng tiểu chứ?”

Trước đây tên này rất đáng yêu, làn da trắng như tuyết, lông mi vừa dài vừa cong, con ngươi linh động xoay tròn cùng đôi môi phần hồng nhỏ nhắn, hại Lâm Kính Tổ nghi ngờ có phải cậu ấy là con gái giả dạng con trai hay không. Lúc đi WC đã nhìn trộm cậu, nhìn rõ cậu từ trong cái quần tây dài kéo ra thứ giống như mình mới xác nhận hai người là cùng giới tính. Cái đó của Tổng Trạch trắng trắng hồng hồng, lại nhỏ và tinh xảo, Lâm Kính Tổ quay mặt nhìn xuống đứa em trai màu đen nhà mình, nhận không được thăm nghĩ: giữa người và người sao lại có khác biệt đến vậy?

Mặt không hiểu sao nóng lên, Lâm Kính Tổ dùng sức lắc đầu, bỏ đi suy nghĩ tầm bậy của mình, phát phát tờ giấy trên tay trước mặt Tổng Trạch:

“Cái này cho tớ.”

“Cậu lấy để làm gì?”

Lâm Kính Tổ cười đến thần thần bí bí:

“Đánh mấy thằng khốn nạn.”

Lâm Kính Tổ là một đại ca, quen biết rất rộng, cứ cầm tờ giấy đi hỏi mấy tên lưu manh, thì chắc chắn sẽ có người nhận ra đó là chữ của ai.

Lâm Kính Tổ hùng hổ xông vào lớp người ta, lôi cái tên khốn kia đi ra, tìm một góc không nói tiếng nào đã cho hắn ăn mấy cái đấm. Đánh đến đủ mới túm cổ áo hắn lên:

“Nói, tờ giấy này có phải mày viết hay không?”

“Ờ, ờ giấy gì?”

Lâm Kính Tổ hí mắt, tên nam sinh đáng khinh lập tức gật đầu như gà mổ thóc.

“Phải, phải.”

“Mày to con hay là tao to con?”

“Dạ, anh~”

“Tao đánh hay là mày đánh?”

“Dạ, anh~”

Lâm Kính Tổ tự kéo quần mình xuống.

“Của mày lớn hay của tao lớn?”

Nam sinh đáng khinh bị đánh cho bầm mắt hoảng sợ cố gắng giữ bình tĩnh, run rẩy nói:

“Dạ, anh~”

Lâm Kính Tổ hung tợn ép sát mặt tới.

“Tao cảnh cáo mày, mày làm cái gì với Tống Trạch, tao sẽ làm lại cái đó với mày, gấp hai lần, có nghe rõ chưa?”

Hôm sau lúc Tống Trạch lên lớp lại nhận được tờ giấy viết đầy lời giải thích. Nội dung hơi loạn, nhưng tóm lại vẫn hiểu được, ý đại khái là: Một, tớ sai rồi, tớ sẽ giải thích; hai, tớ là thằng biến thái chết tiệt, tớ sẽ không được chết tử tế; ba, tớ sẽ không dám làm như vậy nữa.

Tống Trạch không cần đoán cũng biết là Lâm Kính Tổ giải quyết việc này, nhưng có đánh chết Lâm Kính Tổ hắn cũng không thèm khai ra đã dùng phương pháp gì. Con người Tống Trạch xoay tròn, nói:

“Tờ giấy này chắc chắn là cậu đọc cho người ta viết đúng không? Diễn đạt không lưu loát như vậy, khó trách học ngu môn Văn.”

Gân xanh trên cổ Lâm Kính Tổ sắp nổ tung:

“Này!”

Ánh mặt trời sáng chói chiếu rọi cả sân trường, có hai người đang thở hổn hển đánh nhau thành một đoàn, anh Tám đang nhắm mắt cũng không thèm mở ra, chỉ hô to:

“Tiểu oan gia!” Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Tháng ba như mọc cánh mà bay nhanh. Các thí sinh vào lúc mặt trời vừa mới mọc đã vội đầu vào học, đợi đến khi ngẩng đầu lên, mặt trời đã lặn rồi. Một ngày cứ thế trôi qua.

Một năm này, Lâm Kính Tổ hạng nhất giải hoạt động thể thao, thành tích học tập vẫn như cũ hạng nhất từ dưới đếm lên. Tống Trạch là một trong ba học sinh giỏi nhất, nhưng môn thể dục vẫn như cũ đứng bét. Trước cái bảng đen phía trên viết “Cách ngày thi còn xx ngày nữa”, hai người vẫn như cũ đánh thành một đoàn.

Đảo mắt đã tới kỳ thi tốt nghiệp. Tống Trạch trong phòng thi viết như bay, Lâm Kính Tổ thì ngồi trước bàn vò đầu bứt tai. Sau đó học tốt nghiệp.

Tháng tám, Lâm đại tẩu ngồi trên chiếc xe của mình cảm khái nói với cô Vương tiện đường cũng ngồi lại trò chuyện:

“Sau này Kính Tổ nhà em và Tống Trạch nhà chị đã không còn học chung trường nữa rồi.”

Tống Trạch đậu vào trường trung học tốt nhất thành phố đó, còn Lâm Kính Tổ thì lấy thành tích nguy nguy hiểm hiểm tiếp tục ở lại học tiếp trong trường trung học này, nhìn con người ta có tiền đồ như thế, lại nhìn đứa con tứ chi phát triển của nàng, ai!

Cô Vương an ủi:

“Không sao đâu, sau này Kính Tổ không hiểu gì có thể đến hỏi Tống Trạch, vẫn giống như trước thôi mà. Không phải hai nhà gần nhau đó sao?”

Đúng vậy, nhà của đại Lâm phải dọn đến khu trung tâm, chỉ cách nhà của giáo sư Tống mấy căn. Mà không chỉ nhà đại Lâm, nhà của mọi người ở khu Tây cũng phải dọn đi. Trường học muốn phá bỏ dãy nhà tầng trệt này, xây thành một dãy nhà mới nhiều tầng.

Nhà trệt quả thực không tốt, mùa hè không gió mùa đông không ấm, nhóm giáo công bên khu Tây luôn hâm mộ nhóm giáo sư khu trung tâm. Nhưng ở đây đã nhiều năm, giờ phải dọn đi, thật sự có chút tiếc nuối, bác công nhân họ Lưu làm điện đã sáu mươi tuổi nói:

“Vẫn là nhà trệt tốt, dễ đi dễ đứng, nhìn đôi chân của lão già này, sau này già rồi sao có thể xuống lầu bằng cầu thang chứ.”

Mặc kệ có muốn hay không, có bỏ được hay không, thì vẫn phải dọn đi. Mùa hè năm nay vẫn mang đến cái nóng làm người khác bức mình, Lâm Kính Tổ chạy chiếc xe của đại Lâm, tới lui giúp hàng xóm dọn nhà, tay trái xách đồ tay phải vác thùng gặp Tống Trạch vừa mới đi học lớp bồi dưỡng tiếng Anh về, Tống Trạch thoáng nhìn bộ ngực màu đồng cổ được phủ kín bởi một tầng mồ hôi sáng bóng, từ trong mũi hừ ra một tiếng:

“Lại không mặc áo, đồ dã man!”

Lâm Kính Tổ đầu võ mồm không bằng người ta, toàn thân chỉ có hai chân là có thể hoạt động, tức giận đến tròng mắt cũng sắp rớt ra.

Hai tiểu oan gia cứ thế đánh đánh chửi chửi vượt qua kỳ nghỉ hè nóng bức, hoàn toàn không ý thức đã sắp đến ngày ly biệt.

Ngày đầu tiên bắt đầu cuộc sống cấp ba, Lâm Kính Tổ đạp xe chạy vội trên đường, phía sau thiếu đi một người, thật nhẹ, một đường đi học không ai néo lưng hần, lúc tới trường cũng hòa đồng quen biết nhiều bạn học mới, không ai tròng to đôi mắt đen láy mà mắng hần là “Đồ dã man”. Tống Trạch đến trường, buổi sáng thức dậy tập thể dục buổi sáng, mở cửa, không ai ngồi trên xe đạp chờ cậu, cười đến đáng đánh nói: “Lão tử đến đón cháu mình tới trường.”

Hai người đều cảm thấy không được tự nhiên. Khó khăn lắm mới đến cuối tuần, Tống Trạch xách hành lý về khu trung tâm, cùng thiếu niên cao to đang đứng dưới gốc đại thụ nhìn nhau ba giây, bĩu môi khinh thường:

“Lâm Kính Tổ, cậu lớn như vậy rồi mà cũng không biết mặc áo sao? Thực đáng xấu hổ.”

Thiếu niên mày rậm mắt to đứng dưới tán cây cười đến lười biếng, có chút không giống như trước:

“Tống Trạch, cậu ngoài sĩ nhục ra còn biết gì nữa không? Ông nội đây sao có thể nuôi ra một con sói đáng khinh thế này?”

“Đồ dã man! Không biết xấu hổ! Dùng miệng chiếm tiện nghi người khác còn gì là anh hùng hảo hán nữa.”

“Cậu không phải con gái, có gì để tớ chiếm tiện nghi chứ? Ai da!”

Đầu bị cú một cái, Lâm Kính Tổ không chút khách khí đánh trả, hai người dưới tán đại thụ đánh thành một đoàn, cả mũi cùng trên đầu đều toàn là hoa trắng. Hai người đánh tới cánh tay và đùi bị bầm tím mới cảm thấy mỹ mãn dừng tay, tựa như cuộc sống đã trở lại. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Thời trung học của Lâm Kính Tổ vẫn như thế, lúc nghe giảng thì đi vào cõi thần tiên, lúc học thể thao lại sinh long hoạt hổ, chiều thứ sáu thì chạy như bị ma đuổi tới dưới gốc bông gòn ngồi, còn đứng giờ hơn chuông đại học nữa. Bà cụ đi mua đồ ăn về thấy hần ngồi dưới cây bông gòn, chỉ biết nói: “Ai da, vừa đúng bốn giờ rưỡi.”, nếu trông thấy dưới tán cây là hai bóng người đang đánh nhau, vậy thì lúc đó là năm giờ mười lăm phút.

Đại hội thể dục thể thao dành cho các trường trung học trong thành phố đã đến. Lâm Kính Tổ là kiện tướng đặc lực đứng đầu đại diện cho trường đi thi, cầm cờ bước đi, tay và chân thẳng tắp, lúc đi qua ban giám khảo thì cực kỳ đoan đoan chính chính, nhóm nữ sinh đến xem trận đấu khẽ nghị luận:

“Đó là học sinh trường nào thế? Cao quá đẹp trai quá!”

Ánh mắt Lâm Kính Tổ hướng tới chỗ ngồi của ban giám khảo, có chút nôn nóng: người ngồi trên ghế ban giám khảo toàn mặc đồng phục màu tím, không biết trong đó có Tống Trạch hay không? Sau khi tới chỗ người lãnh đạo nghe chỉ dẫn, thì có tiếng người nói lớn, tiếng nói lạnh lạnh:

“Trận đấu sắp bắt đầu, mời các vận động viên vào vị trí.”

Lâm Kính Tổ kích động đến gần như muốn quăng đi lá cờ trên tay, bóng dáng thon cao, gương mặt thanh tú và giọng nói dễ nghe kia, không phải Tống Trạch thì còn ai vào đây?

Tống Trạch đã sớm chú ý tới bóng người cao to trong đội ngũ đó, lúc thi chạy 400m dành cho nam, miệng hô to “Các vận động viên cố lên”, nhưng tầm mắt chỉ khóa chặt trên cái người cao to chạy đầu tiên kia. Lúc chạy tới đích thì một cô gái tắt micro, nhỏ giọng nói:

“Ai, lại thua Lâm Kính Tổ trường xx!”

Đôi môi cánh hoa của Tống Trạch vì vui vẻ mà cong lên: “Đúng vậy, năm nào thi cũng về nhất!” Kiều ngạo như đó là học sinh mà cậu bồi dưỡng ra.

Mảnh đất trống bên khu Tây sau hai năm đã được thay bằng một tòa lầu cao ba mươi tầng, một tầng hơn mười hộ, mỗi hộ đều rộng lớn và có ba phòng hai sảnh, thang máy lên thẳng tầng cao nhất, phía trên là cái bảng với hàng chữ thật to lóe ánh vàng rực rỡ: “Nơi ở mới của giáo sư”. Thật đột nhiên, Lâm Kính Tổ từ khu Tây nho nhỏ dọn tới khu trung tâm, còn Tống Trạch thì từ khu trung tâm dọn đến khu Tây.

Năm Lâm Kính Tổ nghỉ hè lớp 11, vẫn để lỏa thân trên, giúp giáo sư Tống khiêng đồ về nhà mới, Tống Trạch đứng bên cạnh hắt, trong tay cầm sách vở bình hoa hoặc những vật nhẹ, phá lệ không mắng hắt là “Đồ dã man”, nhưng đôi con người đen bóng vẫn không ngừng liếc, nhìn về phía khuôn ngực khỏe mạnh cường tráng của Lâm Kính Tổ đứng bên cạnh.

Lâm đại tẩu cũng đi tới, giúp cô Vương lau sạch bàn ghế tủ kệ, vừa lau vừa nói với cô Vương:

“Thật đúng là dằn vặt mà! Bây giờ thì tốt rồi, hai nhà ở cách xa như vậy, sau này gặp mặt thật sự không tiện!” Quay đầu nhìn hai đứa nhỏ vẫn trầm mặc không lên tiếng, “Còn đứng góc ở đó làm gì, giúp lấy đồ đi nào!”

Sau khi giáo sư Tống đã dọn đi, Lâm Kính Tổ vẫn một mình chạy đến ngồi dưới tán cây bông gòn, phơi nắng! Người nói chiều bốn giờ rưỡi mặt trời không phải lặn rồi sao? Lâm Kính Tổ trừng mắt: người quản à?

Năm giờ, mặt trời chiếu xuống in bóng thật dài lên mặt đất, có một người nhẹ nhàng bước đến tán cây bông gòn, Lâm Kính Tổ dụi dụi mắt, biểu tình như gặp quỷ:

“Tống Trạch, cậu tới đây làm gì?”

Con người Tống Trạch long lanh, đôi môi phấn hồng bị hàm răng trắng nõn cắn chặt, đầu quật cường ngẩng lên:

“Tớ quên mình đã chuyển nhà, đi đi một hồi thì đến đây. Sao, không được?”

Ai! Lâm Kính Tổ xoa xoa mũi, ha ha cười:

“Tống Trạch, uống cho cậu thi hạng nhất! Ngay cả nhà mình ở đâu cũng không nhớ, đầu cậu sao có thể lớn lên được thế?”

“Đầu của tớ lớn lên thế nào cũng vẫn tốt hơn cậu, cái đồ đầu óc không lớn được!”

“Cậu mắng ai đầu không lớn được?”

“Nói cậu đó, đồ dã man!”

Ve kêu báo hiệu một mùa hè nóng bức, dưới tàng cây bông gòn lại là hai bóng người đang đánh nhau. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Học thêm vào tháng tám của cấp ba bắt đầu. Tống Trạch quyết định không nội trú nữa, học ngoại trú, để có nhiều thời gian ôn tập. Ngày đầu tiên học thêm, Tống Trạch ra khỏi cửa nhà mới của giáo sư, nhìn thấy Lâm Kính Tổ đang lười biếng dựa vào chiếc xe đạp, liền lộ ra một hàm răng trắng:

“Lâm Kính Tổ, cậu phát điên cái gì đó?”

Lâm Kính Tổ cười đến thật đáng đánh: “Tớ đến chỗ cháu tớ tới trường.”

“Chúng ta không học cùng trường.” Hơn nữa hai trường ở hai hướng khác nhau.

“Tổng Trạch cậu có đi hay không, đây đưa nữa là tớ sẽ bị trễ học!”

Buổi sáng, trên con đường lớn im lặng, có người vui vui về về đạp xe đạp, tiếng hát khùng khiếp phát ra:

“Muốn gặp em, không có em, cho dù thành phố có đẹp đi nữa... Ai da, đừng nhéo!”

Cho dù trường học đã nghiêm cấm, nhưng cũng có những học sinh lên lút yêu đương nhau. Trên hành lang có người nhỏ giọng nghị luận:

“Biết Đồng Lệ học lớp 12 (1) không, bạn trai của cậu ấy rất lãng mạn, mỗi ngày đều chở cậu ấy đi học, hâm mộ chết được!”

Tổng Trạch sải bước ra cổng trường dưới ánh chiều vàng rực, xa xa đã thấy có một bóng người cao lớn ngồi trên xe đạp chờ cậu, cậu cúi đầu hung hăng đá hòn đá nhỏ trên mặt đất:

“Cái tên Lâm Kính Tổ thần kinh!” Khóe miệng lại giấu không được gợi lên một nụ cười.

Cô Vương nói với Lâm đại tẩu:

“Hay là bảo Kính Tổ nhà chị đừng đến chỗ Tổng Trạch đi học nữa, thời gian của học sinh cấp ba rất quý đấy.”

Lâm đại tẩu nói:

“Không sao, Tổng Trạch thường dạy thêm cho Kính Tổ mà đúng không?”

Cũng đúng, sáng sớm trên đường lớn, Tổng Trạch ngồi phía sau Lâm Kính Tổ, lớn tiếng hỏi:

“Tớ hỏi cậu, ‘Thiên nhai hà xử vô phương thảo’, câu tiếp theo là gì?”

“Hà tất chích tại bốn ban hoa – ai da!” Trên lưng đã trúng một đòn.

“Cho cậu thêm một cơ hội, ‘Trường Giang hậu lãng thôi tiền lãng.’”

“Nhất lãng canh bỉ nhất lãng lãng... ai da! Đừng nhéo!”

Phòng ngủ của Tổng Trạch rất sạch, cái đèn bàn màu da chiếu khắp phòng gợi cảm giác ấm áp, Tổng Trạch nhìn tập bài tập toán vô cùng thâm thúy của Lâm Kính Tổ, trợn mắt xem thường.

“Vậy cũng không hiểu, heo!”

“Cậu mắng ai đó, hai chúng ta đều là tuổi đó thôi!”

“Lâm Kính Tổ, cậu không chỉ tuổi con heo, mà còn có cả đầu của con heo!”

“Tổng Trạch cậu lại chửi bậy người ta!”

Hai người chửi chửi rồi đánh thành một đoàn, đánh đến trên cái giường nhỏ của Tổng Trạch. Lâm Kính Tổ đè chặt Tổng Trạch dưới thân, nút áo Tổng Trạch đã đứt hết chỉ còn lại một cái, từ phía trên nhìn xuống cái áo rộng thùng thình, có thể thấy rõ ràng da thịt trơn mềm cùng xương quai xanh tinh xảo. Tổng Trạch vừa tắm xong, cái cổ trắng nõn còn phát ra mùi hương dễ chịu, khiến Lâm Kính Tổ sững sốt.

Thân thể cường tráng cao lớn cầm chặt cổ tay cậu, ánh mắt hữu thần nhìn chăm chăm vào cậu, bên trong như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, Tổng Trạch cũng sững sốt.

Cô Vương bưng mâm trái cây đi vào, vừa thấy hai người đang ở trên giường thì lắc đầu:

“Sao lại đánh thành như thế? Thật đúng là một đôi tiểu oan gia.” Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Nháy mắt đã đến kỳ thi đại học. Tống Trạch viết hàng chữ thật to trên giấy nguyện vọng, đó là chữ “Ra phía Bắc học”. Khu Tây của trường đại học nào đó đều đang nghị luận rằng, con của giáo sư Tống muốn thi vào trường đứng đầu của Bắc Kinh kia, thật lợi hại. Đại Lâm ôm một chậu mai vàng đi qua sân trường, có người hỏi:

“Kính Tổ nhà anh muốn thi vào trường nào thế?”

Đại Lâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà đỏ cổ nói: “Thằng nhãi kia thi cái rắm thì có!”

Dưới ánh đèn bàn màu cam, Tống Trạch khoát tay lên vai Lâm Kính Tổ.

“Cậu đã nghĩ tới thi vào trường nào chưa?”

Lâm Kính Tổ cắn cắn bút nhìn vào vở bài tập tiếng Anh, nó không biết mình cũng không biết nó.

“Người như tớ, có thể thi vào đâu? Ba nói tớ đậu được vào đại học đã là tốt lắm rồi.”

Tống Trạch nhỏ giọng nói:

“Bắc Kinh cũng có rất nhiều học viện kỹ thuật tốt.”

Lâm Kính Tổ chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt sáng như ngọn lửa.

Ban đêm, Lâm gia ở khu trung tâm lại náo loạn. Sau mấy đêm, hàng xóm gần đó cũng sống không được yên ổn, tiếng ầm ầm binh bộp cứ vang lên, còn có tiếng hai cha con đại Lâm cãi nhau xen vào.

Lúc nộp giấy nguyện vọng, Lâm Kính Tổ mang theo hai con mắt bầm tím ngồi trên xe đạp chờ Tống Trạch. Đón làn gió thổi thẳng vào mặt, Lâm Kính Tổ vừa đạp vừa nói:

“Tống Trạch, ba tớ nói, với trình độ này của tớ, chỉ cần an phận học những trường đại học ở đây là được rồi, tốt nghiệp cũng dễ tìm việc làm.”

Hắn quay đầu nhìn Tống Trạch: “Sau này cậu cũng không cần dạy thêm cho tớ, dù sao thì dạy cũng vậy, còn cậu thì khác, cậu phải thi thủ khoa.”

Tống Trạch không hề hé răng.

Hè đến, hoa đỗ quyên mà đại Lâm trồng nở khắp nơi, đỏ có tím có trắng có, mọi người vừa ra tản bộ ngắm hoa, vừa tâm sự với nhau: Kỳ thi đại học đúng là địa ngục tàn khốc nhất, đúng không? Ngay cả hai tiểu oan gia của Tống gia là Lâm gia cũng thật yên tĩnh.”

Tống Trạch thuộc gia đình danh giáo thì không cần phải nói, ngay cả một người luôn phải đi chơi xong mới về nhà học bài như Lâm Kính Tổ cũng tự nhốt mình trong phòng, cặm cụi mà học. Đại Lâm vừa vui vừa giận:

“Sớm thế để làm gì?”

Dù sao hai tiểu oan gia này hiện tại không gặp mặt. Lâm Kính Tổ đã không còn đến tìm Tống Trạch dạy thêm, nhà giáo sư Tống mua xe mới, mỗi ngày đều chờ Tống Trạch tới trường, Tống Trạch cũng không còn ngồi trên yên sau xe đạp của Lâm Kính Tổ nữa.

Lúc Lâm Kính Tổ và Tống Trạch gặp lại nhau thì cuộc thi đại học đã chấm dứt. Những đứa nhỏ ở trường đại học nào đó đều chọn cho mình một trường đại học, nhưng tình cảm với nhau đặc biệt tốt, có người đến Tây Nam, có người đi ra Bắc, cũng có người ở lại, ai cũng đều nghĩ về tương lai riêng của mình. Cuối cùng một người đề nghị tập hợp lại cùng chơi đùa lần cuối.

Lâm Kính Tổ làm pháo hoa, có mấy người mua bia, cũng có người trốn ra một góc tối mà ngồi, có người như điên mà nhảy múa, đốt pháo hoa uống bia, hận không thể bay qua ngọn núi, giả làm quỷ rồng cả một đêm. Không có chủ nhà đến chửi, bởi vì ai cũng biết, áp lực của kì thi đại học nặng như vậy, bây giờ đi giải tỏa cũng là điều đương nhiên.

Không biết vì sao mà Lâm Kính Tổ cùng Tống Trạch lại đánh với nhau một trận, đánh đến mệt mỏi, cuối cùng hai người ngồi im trên cỏ, lưng tựa lưng thở hổn hển. Không nhớ đã ngồi bao lâu, những bạn khác cũng dần về nhà hết.

Tống Trạch đung đung vai Lâm Kính Tổ:

“Này, cậu ngủ rồi hả?”

Lâm Kính Tổ nhắm mắt không lên tiếng, ngốc mới mở mắt đó, tớ hù chết cậu.

Tống Trạch nhích lại gần, nhỏ giọng hỏi:

“Lâm Kính Tổ, cậu thật sự đang ngủ sao?”

Lâm Kính Tổ không trả lời, tiếp tục nhắm mắt giả chết. Hơi thở ẩm áp phun lên mặt mình, Tống Trạch thật sự cách rất gần. Lâm Kính Tổ còn đang suy nghĩ xem mình nên chọn lúc nào thì mở mắt, bỗng nhiên có cái gì đó mềm mại ẩm áp chạm vào môi hắn, mí mắt Lâm Kính Tổ run lên, nhưng không dám... mở.

Giọt nước mưa lạnh băng rơi trên tay hắn, khiến lòng hắn “ầm ầm” nổ tung. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Kì nghỉ hè cấp ba Lâm Kính Tổ nghiêm nghiêm trang trang mặc áo sơ mi, người ướt đẫm mồ hôi giúp đại Lâm chăm sóc cây. Mồ hôi theo hàng lông mày rậm mà chảy vào mắt, hắn nâng cánh tay lau đi, bên khóe mắt lưu lại một vệt đen. Tống Trạch đi mua áo lông mới đi ngang qua, khinh thường bĩu môi:

“Lâm Kính Tổ, cậu không thấy bẩn à?”

Lâm Kính Tổ ném kéo, hai tay xoa xoa lưng:

“Tống Trạch, tớ lau mồ hôi của tớ, liên quan gì cậu?”

“Không liên quan đến tớ, nhưng liên quan đến bộ mặt văn minh của thành phố. Lâm Kính Tổ, cậu có biết cái gì gọi là văn minh hay không?”

“Tớ nghe cậu nói dốt thì có!”

“Dạng như cậu gọi là không văn minh. Đồ dã man!”

“Lòng dạ hẹp hòi!”

Mùa hè nóng bức, lão Lưu run rẩy cắt cỏ bên cạnh, vừa lau mồ hôi vừa lắc đầu, đã lên đại học rồi mà còn cãi nhau, hai ba câu không hợp lập tức đánh nhau, thật sự là oan gia!

Lúc Lâm Kính Tổ không chế được Tống Trạch, Tống Trạch bắt đầu giãy giụa la lên:

“Buông, cậu bắn muốn chết, đồ dã man!”

Lâm Kính Tổ nhìn cái miệng hé ra hợp lại của cậu, bắt đầu suy nghĩ đến vấn đề mà mấy hôm nay đã suy nghĩ N lần: đêm đó thứ mềm mại ẩm áp đã chạm vào môi hắn, có phải là thứ này không? Đôi môi Tống Trạch hồng hồng bóng bóng, hình dạng cứ như củ ấu, Lâm Kính Tổ ừng ực nuốt một ngụm nước miếng thật to. Còn nữa, mỗi lần cãi nhau với Tống Trạch thì cuối cùng đều là hắn tức giận nhào qua, nhưng việc muốn làm lại dường như không phải đánh nhau.

Lâm Kính Tổ tỉnh lại, bụng bị trúng mấy cái đấm của Tống Trạch.

“A da!” Giọng nói khó nghe tru lên, tiếng kêu như tiếng ve giữa tiết trời nóng bức khiến người ta phiền lòng.

Mùa hè này Lâm Kính Tổ và Tống Trạch đánh nhau thường xuyên hơn những mùa hè trước. Không chỉ đấu võ trên đường, thậm chí không có việc gì làm cũng chạy tới trước mặt đối phương kiếm chuyện đánh. Bụng Lâm Kính Tổ chưa từng trúng nhiều cái đấm đến như vậy, ai bảo hắn đánh mà lòng không yên chứ?

Đánh đi đánh lại đến tận lúc phải tới đại học báo danh. Tổng Trạch kéo hành lí ngồi vào xe hơi chạy đến sân bay để bay tới Bắc Kinh, Tổng Trạch xuống thang máy ngồi vào xe nhà, phương tiện trung gian không chút liên quan nào đến Lâm Kính Tổ. Nhưng Lâm Kính Tổ vẫn ở cửa khu Tây nhìn chiếc xe đẹp dễ của giáo sư Tổng dần chạy xa, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Lâm Kính Tổ lại ngây ngốc mấy ngày, cũng kéo hành lí tới học viện Kỹ Thuật Điện Cơ báo danh. Ánh mặt trời chói chang chiếu lên da thịt của những tân sinh đang học quân huấn, Lâm Kính Tổ quỳ rạp xuống đất như một con chó, trừng mắt nhìn bụi cỏ trước mặt mà nghĩ: Không phải chỉ một học kì thôi sao? Rất nhanh sẽ qua. Đến kỳ nghỉ đông nhất định phải sảng sảng khoái khoái đánh một trận, tóm cổ áo Tổng Trạch lên mà hỏi: Nói, sao cậu dám không cho tớ tiến cậu đến sân bay? Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Sau khi lên đại học thì mỗi cuối tuần Lâm Kính Tổ đều về nhà, vẫn như lúc trước ngồi trên cái thang cao, hiện tại đại Lâm đã trở thành lão Lâm, không thể leo lên chỗ cao như vậy. Có đôi khi Lâm đại tẩu làm bánh ngọt, Lâm Kính Tổ liền thay nạng đưa tới nhà Tổng Trạch. Hôm nay Lâm Kính Tổ lại cầm lấy chút rượu ngọt đi đến khu giáo sư, sau khi cô Vương nhận rồi đưa cho hắn một tờ giấy nhỏ.

“Con nha, tuy thường xuyên cãi nhau ầm ĩ với Tổng Trạch, nhưng ai cũng nhìn ra tình cảm của hai đứa rất tốt. Cầm đi, có việc hay không có việc cũng phải liên lạc. Đứa nhỏ Tổng Trạch kia, gọi điện thoại về cho đi còn hỏi việc của con nữa.”

Lâm Kính Tổ ra khỏi khu Tây, xem tờ giấy như bảo bối mà nắm chặt, khoe miệng bay thẳng lên trời.

Trên giấy viết một dãy số điện thoại di động và địa chỉ bưu kiện. Lâm Kính Tổ mất một trăm lần đọc mới thuộc được nó, ngồi vào máy tính của kí túc xá mở hòm thư, gõ từng chữ từng chữ. Bình thường Lâm Kính Tổ không đăng nhập QQ nói chuyện phiếm, chỉ cùng với các anh em hồ thiên xả địa nói rất thoải mái, lúc này lại giống như một học sinh tiểu học làm văn, vô đầu bức tai hơn nửa giờ cũng không viết ra được một chữ.

Viết rồi lại sửa sửa rồi lại viết sau đó mới gửi thư đi, lòng bàn tay Lâm Kính Tổ đã tràn đầy mồ hôi. Tổng Trạch rất nhanh trả lời, vừa mở ra thì chính là một câu mắng:

“Lâm Kính Tổ, thầy không dạy cậu cách viết thư sao? Heo!” Gần như có thể thấy được vẻ mặt khinh thường bĩu môi của cậu.

Phía dưới kể về cuộc sống đại học của cậu, nói trường học có cái hồ thật lớn, bên cạnh là một gò đất cao cao. Lâm Kính Tổ dường như có thể tưởng tượng ra cảnh Tổng Trạch ôm sách đi đến bên hồ, dáng người thon cao, gương mặt thanh tú, gió thổi qua làm mái tóc tung bay lộ ra đôi môi phấn hồng đang nhếch lên.

Lâm Kính Tổ lại gửi tiếp một cái thư:

“Tổng Trạch, sao cậu dám mắng người ta như vậy?”

Từ đó về sau Lâm Kính Tổ cùng Tổng Trạch mỗi ngày đều thư từ qua lại. Lâm Kính Tổ nói trường đại học bắt phải học môn Văn, nghe đến đầu hắn sắp điên, Tổng Trạch trả lời:

“Đúng là đồ dã man đầu óc không lớn được.”

Tổng Trạch nói trường đại học bắt phải học thể dục, lúc nhảy ngựa cậu đều ngồi trên cái thùng, Lâm Kính Tổ trả lời:

“Đúng là đầu nhỏ không phát triển.”

Hai người vẫn như trước đây, nói một chút lập tức cãi nhau, gửi thư không quá tiện, trực tiếp nhắn tin mắng nhau. Nhưng thường mắng một hồi liền không còn từ nào, thật ra trước kia thời gian hai người cãi nhau không dài, mới ba năm câu đã đánh thành một đoàn, hiện tại thiếu thứ này, cảm thấy có gì đó không tự nhiên.

Lúc nhiệt độ ở Bắc Kinh xuống âm mười lăm độ, đại tuyết đầy trời y như lông ngỗng, Lâm Kính Tổ trong thành phố nhỏ phía nam thời tiết ẩm áp hơn mười độ đang vùi đầu vào chuẩn bị thi, cái sơ đồ mạch điện này rốt cuộc để làm gì? Phiền! Tin nhắn của Tống Trạch đúng lúc gửi tới:

“Lâm Kính Tổ tớ sắp về.”

Người ngồi trong phòng tự học, mày rậm mắt to đẹp trai nhìn sách giáo khoa mà ha ha cười, như đang cầm một phong thư tình trong tay.

Lâm Kính Tổ ngồi trong đại sảnh sân bay, liếc mắt một cái liền nhìn ra bóng người đang kéo hành lí. Gương mặt tuyết trắng của Tống Trạch chôn trong cái áo lông đỏ thẫm, đôi mắt to đen như hai quả nho chớp chớp, như con búp bê. Tống Trạch nhìn hắn ba giây, làn da đen đen sau quân huấn còn chưa hết, khoe miệng cong lên:

“Lâm Kính Tổ, thì ra cậu có thể đen thêm.”

Lâm Kính Tổ nhìn áo lông dày trên người cậu:

“Tống Trạch, thì ra cậu có thể mập thêm.”

Xe taxi thật vất vả dừng lại ở khu Tây, hành lí bị quăng hết xuống đất, trên bãi cỏ ở khu giáo sư, hai bóng người lại đánh thành một đoàn. Lão Lâm ôm một chậu cây Trạng Nguyên đi qua, xanh mặt hết lớn:

“Thằng nhóc mày dám dẫm lên cỏ của tao! Vừa làm xong, xem tao có lột da mày ra không!”

Người xung quanh một bên ung dung vui vẻ hút điếu thuốc:

“Ai, hai tiểu oan gia này nha!” Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Sau khi vào xuân, Tống Trạch trở về Bắc Kinh, Lâm Kính Tổ cũng về trường, lại bắt đầu một ngày một lá thư. Đến ngày lễ tình nhân mười bốn tháng hai này, Lâm Kính Tổ có bạn gái.

Bên cạnh trường học của Lâm Kính Tổ có mở một quán thức ăn nhanh. Một buổi tối nọ khi hắn ra ngoài ăn, thì thấy một tên lưu manh mượn rượu mà ức hiếp một bạn nữ. Lâm Kính Tổ xắn tay áo lên nói:

“Tụi bây làm cái gì vậy? Muốn bị đánh phải không?”

Sau đó bạn nữ kia mời hắn ăn bữa cơm xem như cảm ơn, Lâm Kính Tổ ngại để người ta trả tiền, cũng mời một lần. Mời qua mời lại thì thành bạn bè.

Bạn nữ kia tên Trương Oánh, là học sinh ở học viện nghệ thuật gần đó, mái tóc thẳng dài và đôi mắt to tròn, rất có khí chất của các mỹ nữ cổ điển. Tay của bạn nữ mềm mềm nhỏ nhỏ, môi cũng thật thơm, đủ để khiến các thanh niên nhiệt huyết sôi trào. Lâm Kính Tổ mỗi ngày đều như cưỡi mây, bước đi cứ như bay trên trời, nhưng những khi nhận được thư của Tống Trạch, luôn có chút chột dạ, nhớ tới thứ mềm mại ẩm áp dưng trên môi mình đêm đó, không biết vì sao hắn liền cảm thấy thực có lỗi với Tống Trạch, thế là lời nói cũng nhẹ đi rất nhiều, Tống Trạch mắng cũng không cãi lại.

Tống Trạch gọi điện thoại về nhà, giáo sư Tống nói: “Kính Tổ quen bạn gái, rất có khí chất.”

Thời tiết vào tháng ba ở Bắc Kinh rất lạnh, Tống Trạch đứng bên hồ một đêm, hôm sau mũi hồng hồng, lúc Lâm Kính Tổ gọi điện thoại tới thì giọng khàn khàn.

Lâm Kính Tổ ở đầu dây bên kia ngạc nhiên:

“Tống Trạch, giọng của cậu sao vậy? Không phải bị ‘SARS’ chứ? Nghe nói Bắc Kinh có rất nhiều người bệnh đó, cậu cẩn thận chút.”

Tống Trạch khàn giọng mắng:

“Lâm Kính Tổ cậu là đồ miệng quạ đen!” Dừng một chút rồi nói thêm, “Cậu và bạn gái của cậu cũng phải cẩn thận, có được là không còn chơi vui nữa.”

Lâm Kính Tổ cầm điện thoại nghe giọng nói như bị vỡ của cậu, cảm thấy hoảng hốt.

Cơn dịch SARS qua đi đã là tháng bảy. Tống Trạch nói phải ở lại trường giúp giáo sư hoàn thành một chút chuyện, không thể trở lại. Lâm Kính Tổ gửi một tin nhắn ngắn qua: “Sao phải liều mạng như vậy?”

Tống Trạch không để ý đến hắn.

Lâm Kính Tổ lại gửi một bức thư qua, Tống Trạch vẫn không để ý hắn.

Ve kêu báo hiệu mùa hè nóng bức, Lâm Kính Tổ ngồi trên cây, tựa như cành lá cũng rũ đầu xuống. Người có lòng tốt hỏi:

“Kính Tổ à, cậu bị bạn gái đá hả?”

Lâm Kính Tổ tức giận trừng mắt: “Nói vậy!”

Tháng chín Tống Trạch gửi một phong thư tới, thản nhiên kể lại tình hình gần đây của mình, giọng như đang giải một bài toán chứng minh, khiến Lâm Kính Tổ muốn tìm đề tài để cãi nhau cũng khó. Lâm Kính Tổ hận không thể bay tới Bắc Kinh, túm áo cậu lên, lại hung hăng đè cậu xuống đất hỏi:

“Tống Trạch cậu là cái đồ lòng dạ hẹp hòi, cậu có ý gì hả?”

Thời tiết tháng mười mùa thu mát mẻ sáng khoái, Lâm Kính Tổ ngồi trong phòng học, mí mắt cao thấp đánh nhau. Thật sự chịu không nổi nữa, phải lên chuồn khỏi lớp học, giường của ký túc xá thoải mái hơn bàn của lớp học nhiều.

Đẩy cửa ký túc xá, thấy Tiểu Cát người ở chung phòng đang cùng một nam sinh dây dưa trên giường, cả hai đều trần truồng. Lâm Kính Tổ ngốc ngốc nhìn hai cái đùi của Tiểu Cát đang đặt lên vai nam sinh, “ầm” một tiếng đóng sầm cửa, đầu óc “ong ong” thành một đoàn. Trường cơ điện nam nhiều nữ ít, các nam sinh cặp kè nhau đi trong sân cũng rất bình thường, Tiểu Cát và nam sinh kia thường xuyên kết bạn đi chung, nhưng ai cũng không nghĩ tới việc này.

Không lâu sau Tiểu Cát với gương mặt đỏ hồng đi ra, áo sơ mi trên người nhăn nhăn. Lâm Kính Tổ giành trước mở miệng:

“Cậu yên tâm, tớ sẽ không nói với ai.”

Tiểu Cát cắn môi gật đầu, giọng nói nho nhỏ, cũng rất kiên định:

“Lâm Kính Tổ, tớ thật sự thích cậu ấy.”

Lâm Kính Tổ lung tung ‘ừm’ một tiếng, nhưng trong lòng lại rối như tơ vò, trong tim tựa như có thứ gì đó đang khởi động, những việc khiến mình mơ hồ lúc trước bắt đầu trở nên rõ ràng. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Tháng mười một, Lâm Kính Tổ đã xảy ra chuyện.

Có bạn học trộm lấy xe nhà ra chạy, mọi người hi hi ha ha đòi phải thay phiên nhau chạy. Ngày đó Lâm Kính Tổ uống nhiều rượu, xiêu xiêu vẹo vẹo chạy xe trên đường lớn, vồ mạnh ga chạy lập tức đụng vào một chiếc xe khác. Xe hư không nói, chiếc xe bị đụng cũng hư không nhẹ.

Phải đền xe cho bạn cùng lớp, chịu đựng cơn giận của người nhà hai bên, họ nói muốn kiện hắn lên tòa, không trả trăm vạn thì không thể cho qua, Lâm Kính Tổ nằm thẳng trong bệnh viện, ở đó còn phải tốn một số tiền nữa. Lâm gia lập tức suy sụp.

Lâm Kính Tổ hẹn Trương Oánh ra gặp mặt: “Chúng ta chia tay đi.” Hắn đã bị như vậy, sao có thể liên lụy người khác.

Hàng xóm bên cạnh nhìn Lâm Kính Tổ từ nhỏ tới lớn cũng góp một ít tiền, giáo sư Tống góp hai mươi vạn, nhưng còn lâu mới đủ, Lâm đại tẩu lau nước mắt:

“Phải làm sao đây?”

Lão Lâm nằm trên giường, đỏ mắt hùng hống hổ hổ:

“Không cần lo cho nó! Tao đánh chết thằng nhóc này! May đúng là không có tiền đồ! Tao đánh chết nó!”

Lâm đại tẩu lau nước mắt nhanh chóng khuyên bảo:

“Mau nằm xuống, đừng kích động. Kích động thì bệnh tim tái phát thì biết làm sao?”

Lão Lâm hừ một tiếng: “Còn không phải vì bị tên súc sinh kia chọc tức.”

Lâm Kính Tổ nằm thẳng trên giường, không chịu ăn cơm, ai khuyên cũng không nghe:

“Không cần đánh nó! Tao chết là được rồi! Không phải nó ghét tao lắm sao? Ai cũng nói tao đầu óc đơn giản tứ chi phát triển sao, chết thì khỏe, chết rồi đem nội tạng ra bán, khỏi cần ở đây chửi nó, tốt biết mấy!”

Lâm đại tẩu khóc hô với cô Vương:

“Đây là tạo nghiệt gì a!”

Tống Trạch gấp rút từ Bắc Kinh bay về. Lập tức chạy thẳng tới bệnh viện, chỉ vào mũi Lâm Kính Tổ mắng:

“Đầu heo! Tuyệt thực oai phong lắm à? Tổ cho cậu biết, chết thì không nói, nhưng vì bảo vệ cái mạng nhỏ của cậu mà tốn bao nhiêu tiền mua bình dinh dưỡng biết không hả! Cậu chết là xong à, vậy ba mẹ cậu thế nào cậu có nghĩ tới không? Cậu thấy chút nội tạng thì bán được bao nhiêu tiền! Trùng cái gì mà trùng, tưởng mình bệnh thì giỏi à? Cậu chết hỏi hơn phải không, không cần quan tâm chuyện gì nữa, muốn tổ giúp cậu không?”

Tống Trạch lấy dao gọt trái cây từ trong ngăn kéo bên cạnh giường bệnh, Lâm Kính Tổ cố gắng lùi vào giường. Tống Trạch khinh thường nhìn hằm, cầm trái táo đặt ở đầu giường hung hăng cắt gọt. Sau đó nhét vào miệng Lâm Kính Tổ:

“Ăn đi.”

Sau đó Tống Trạch đến chỗ người bị Lâm Kính Tổ đụng trúng, mỗi ngày đều mang theo một túi lớn trái cây tới ngồi chơi. Không biết cậu đã nói gì với nhà đó, mấy ngày sau, họ đồng ý rút đơn kiện, cũng đồng ý chỉ cần ba mươi vạn là được, vốn thôi, người ta còn phải trả phí nằm viện, mà hoàn cảnh gia đình của người gây tai nạn cũng khó khăn, sau này chỉ có thể trông cậy vào một mình đứa con, cho một bài học là tốt rồi.

Tống Trạch còn đi tìm bạn học của Lâm Kính Tổ. Xe không phải không đền, nhưng hắn tự đưa chiếc xe không có giấy phép cho bạn mình chạy, không phải cũng có trách nhiệm sao? Lẽ ra đây phải là trách nhiệm của ba mẹ hắn. Việc này cứ quyết định đánh năm mươi roi. Ba mẹ của bạn học kia cũng không phải người không nói lí lẽ, dưới thái độ thành khẩn của Tống Trạch cũng dần bỏ qua, ba mẹ người ta nói: bạn học mà, xe cũng có bảo hiểm, thật ra xem như không tổn thất lớn lắm, vậy coi như xong đi.

Tống Trạch lại bỏ mười vạn vào tài khoản của Lâm gia, nhỏ giọng nói với Lâm đại tẩu:

“Đây là học bổng có được khi con được hạng nhất kỳ thi, dì hãy nhận trước, đừng nói với ai cả. Chủ yếu là ba mẹ con.”

Tống Trạch cầm bát canh ngồi ở đầu giường Lâm Kính Tổ, liếc nhìn hắn:

“Này, không phải đã xong rồi sao? Chuyện chỉ có thể, có đáng phải muốn chết như vậy không. Lâm Kính Tổ, cậu không cần phải xấu hổ.”

Lâm Kính Tổ uống một muỗng canh Tống Trạch dứt, hự hự nửa ngày, mới nghẹn ra câu “Cám ơn”. Tống Trạch hung tợn nhét nguyên cái muỗng vào miệng hắn:

“Uống canh của cậu đi.” Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Lão Lâm còn đang nằm trong nhà cần người chăm sóc, Tống Trạch nói mãi mới khuyên được Lâm đại tẩu trở về, mình thì ngồi bên giường Lâm Kính Tổ. Lâm Kính Tổ muốn mở miệng nói gì đó, đã bị Tống Trạch trừng mắt:

“Tớ biết cậu muốn nói cái gì. Lâm Kính Tổ, cậu một ngày chưa xuống giường được, tớ một ngày không quay về Bắc Kinh. Nếu không muốn tớ bỏ luôn đợt thi cuối kỳ này thì nhanh chóng khỏe lên cho tớ.”

Lâm Kính Tổ nửa đêm thức giấc, Tống Trạch đang tựa lên giường ngủ, lông mi rung rung theo từng nhịp hô hấp, ánh trăng chiếu vào mặt cậu, khiến da thịt trở nên trong suốt sáng bóng như trân châu. Lâm Kính Tổ nhìn đến ngây ngẩn.

Lông mi thật dài rung động, Tống Trạch mở mắt. Cậu nâng tay dụi dụi, giọng nói có chút mơ hồ:

“Chuyện gì?”

Lâm Kính Tổ lắp bắp:

“Tớ, tớ muốn, muốn đi vệ sinh.”

Tống Trạch kéo một cái bô dưới sàng ra, đưa cho hắn. Lâm Kính Tổ nhận rồi đem lên giường, Tống Trạch nhú mày:

“Lâm Kính tổ, cậu không thấy bẩn à?”

Lâm Kính Tổ hung hăng trừng mắt:

“Tống Trạch, tớ bây giờ gọi là bị liệt biết không hả?” Nếu có thể rời giường thì hắn cần gì phải dùng bô nữa?

“Là nằm trên giường tỉnh dương.” Tống Trạch sửa đúng cho hắn, giật cái bô trong tay hắn đặt lên mặt đất, đi tới đỡ hắn dậy. “Cậu xoay người lại cho tớ, đúng, dựa vào tường, chân để chỗ này.” Chuẩn bị xong tư thế, vươn tay nắm lưng quần Lâm Kính Tổ, kéo xuống một cái –

Mặt Tống Trạch “ba” một tiếng đỏ như trái cà chua. Mặt Lâm Kính Tổ cũng đỏ bừng. qua nửa phút sau –

“Lâm, Lâm Kính Tổ, rốt cuộc cậu có tiểu hay không?”

Lâm Kính Tổ vừa nghe lập tức hét to trả lời Tống Trạch:

“Tống Trạch cậu con mẹ nó quay đầu sang chỗ khác, nhắm mắt lại!”

Chân Lâm Kính Tổ dần hồi phục. Tống Trạch dùng xe lăn đẩy hắn ra ngoài phơi nắng, ở đâu nắng nhất thì đẩy đến đó, nhưng mình thì nghỉ chân dưới tán cây mát mẻ; sức khỏe Lâm Kính Tổ dần hồi phục, từng bước từng bước tập đi khiến chân đau muốn chết, Tống Trạch ngồi xếp bằng ở đối diện, dang rộng hai tay cười hi hi nói:

“Cục cưng cố lên, lại đây cho ông nội ôm một cái!”

Một tháng sau là lúc Lâm Kính Tổ xuất viện. Tống Trạch đưa lưng về phía hắn nhét hết quần áo ngủ khăn mặt vào ba lô, nói:

“Lát nữa đi sẽ tới giúp cậu làm thủ tục xuất viện. Tớ phải lên máy bay rồi, không theo cậu về. Tự cậu phải chăm sóc bản thân, đừng có gây rối nữa.”

Lâm Kính Tổ nhìn bóng lưng mảnh khảnh, đột nhiên bước tới ôm lấy cậu. Tống Trạch nhắm mắt đẩy tay hắn ra:

“Cậu làm gì vậy?”

Lâm Kính Tổ không nói lời nào, cúi đầu hôn lên đôi môi phấn hồng như củ ấu. Môi của Tống Trạch vẫn như trong trí nhớ, ấm áp mềm mại, dường như chỉ cần dùng chút sức thôi sẽ vỡ nát, đầu lưỡi Tống Trạch

cũng thật mềm, tựa như vừa ngậm vào sẽ tan chảy, miệng Tống Trạch cũng có hương vị ngọt ngào, Lâm Kính Tổ hôn đến nghiện, thật lâu sau mới buông ra.

Mặt Tống Trạch đỏ bừng, đôi mắt đen long lanh bị che phủ bởi một màn hơi nước, đôi môi bị hôn đến hồng hồng bóng bóng khê hé mở, còn đang ngốc ngốc chưa hồi phục tinh thần. Lâm Kính Tổ ha ha cười ngây ngô: hắc hắc, là nụ hôn đầu tiên, có lời. Nhịn không được tiếp tục cúi đầu hôn thêm một cái, nói nhỏ bên tai cậu:

“Tớ chờ cậu trở về.”

Tống Trạch cắn môi không lên tiếng, nửa ngày sau mới mở miệng mắng:

“Lâm Kính Tổ cậu là đồ dã man.” Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Trong một tháng, Tống Trạch thi xong trở về nhà. Lúc chàng vạng thì nhận được một tin nhắn, sau đó lập tức ra ngoài, lúc chạy qua một bụi cây nhỏ bên hồ, thỉnh thoảng một cánh tay vươn ra kéo cậu vào, xuyên thấu qua bụi cây um tùm, có thể mơ hồ nhìn thấy hai bóng người đang quấn lấy nhau. Một người vừa đi ngang vừa lắc đầu: Sao mới về đã đánh nhau rồi, thật đúng là đôi oan gia!

Qua thật lâu hai người mới chui ra từ sau bụi cây. Trên tóc Tống Trạch còn vương cọng cỏ, đôi mắt đen như mực long lanh, đôi môi củ ấu đỏ đỏ sưng sưng, thở hổn hển mắng Lâm Kính Tổ:

“Cậu là tên lưu manh!”

Lâm Kính Tổ lấy ra cọng cỏ trên tóc cậu, ngoan ngoãn mặc cậu mắng, trên mặt là nụ cười thỏa mãn.

Lão Lâm mời cả nhà giáo sư Tống sang ăn cơm, Lâm đại tẩu ngồi trong phòng khách nói với cô Vương:

“Lần này thật sự rất cảm ơn nhà chị, nếu không chúng tôi không biết phải làm sao.”

Cô Vương nói:

“Có gì đâu, chúng tôi đều nhìn Lâm Kính Tổ từ nhỏ đến lớn. Đứa nhỏ Kính Tổ này rất tốt, chị xem còn biết nấu ăn nữa, còn Tống Trạch nhà em ngay cả chiên trứng cũng không biết.”

Lão Lâm vừa đưa rượu cho giáo sư Tống vừa mắng:

“Thằng nhãi kia không có đầu óc, chỉ có chuyện này là nhờ được một chút.”

Lâm Kính Tổ đeo tạp dề bận rộn trong phòng bếp, Tống Trạch bên cạnh khinh thường bĩu môi:

“Thứ cậu làm ra có thể ăn sao?”

“Có bản lĩnh thì lát nữa cậu đừng ăn.” Lâm Kính Tổ vừa cãi lại vừa xúc xúc thức ăn trong nồi: “Gà xào hạt dẻ cậu muốn mặn một chút hay ngọt một chút?”

“Mặn một chút.”

Thìa trong tay Lâm Kính Tổ vút qua, bỏ thêm chút muối vào nồi, khóe môi nộn nộn của Tống Trạch nhếch lên, cười đến thật ngọt ngào.

Lâm Kính Tổ nấu chín canh, múc một muống nhỏ đưa lên miệng Tống Trạch: “Nếm thử chút, xem có đủ mùi vị chưa?”

Tống Trạch chép chép miệng, vươn đầu lưỡi phẩn hồng ra liếm liếm: “Đủ rồi.”

Mắt Lâm Kính Tổ bốc lửa bùm bùm, ôm chặt eo Tống Trạch cúi đầu nói: “Tớ nếm thử.”

“Bang!” Tiếng cái muống bị rơi xuống mặt đất, nhóm người lớn bên ngoài ra vẻ như không có chuyện gì tiếp tục nói cười. Không phải đôi tiểu oan gia đang đánh nhau sao? Nhìn đến quen rồi.

Lâm Kính Tổ tỉ mỉ hôn lên đôi môi mềm mại như cánh hoa, đầu lưỡi luồn vào khoang miệng Tống Trạch, quần lấy chiếc lưỡi mềm kia, ừm, đúng là đủ mùi vị rồi.

Lại bị chiếm tiện nghi. Hai chân Tống Trạch như nhũn ra dựa vào lòng Lâm Kính Tổ, hung hăng vươn tay nhéo eo hắn.

Lâm Kính Tổ thất tha thất thểu đi theo Tống Trạch đến thư viện tra tư liệu, lúc ôm chồng sách thật dày đi ra, thấy phía trước có một nữ sinh ôm cánh tay bạn trai mình, bộ dáng thân thân thiết thiết. Lâm Kính Tổ không được tự nhiên đụng đụng mu bàn tay Tống Trạch, Tống Trạch không tránh, Lâm Kính Tổ lập tức nắm bàn tay không cầm sách của cậu, mười ngón gắt gao luồn vào nhau, như đang chứng minh điều gì đó. Ngón tay Tống Trạch giật giật, Lâm Kính Tổ có chút hoảng hốt, lập tức nắm càng thêm chặt. Trên đường về nhà, Lâm Kính Tổ chạy xe đạp vù vù, vui vẻ lớn tiếng rống:

“Tớ nguyện vì cậu, biến thành Thiên Sứ trong câu chuyện đồng thoại mà cậu thích... Ai da, đừng nhéo!”
Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Ngày cuối tuần của kỳ nghỉ đông, Lâm đại tẩu và lão Lâm đi thăm người thân, Lâm Kính Tổ kéo Tống Trạch vào nhà mình, khóa cửa phòng. Lâm Kính Tổ ôm Tống Trạch, hôn lên hàng lông mày thanh tú, hôn lên hàng lông mi thật dài, hôn lên cái mũi thẳng xinh xắn, lại hôn lên đôi môi phấn hồng. Môi Tống Trạch mềm mềm, tựa như đường, ngọt đến khiến người si mê.

Mút đôi môi củ ấu đến tận lúc nó sưng lên mới hài lòng buông ra, chuyển xuống cổ Tống Trạch. Có thể nhìn thấy mạch máu dưới làn da trắng nõn đến gần như trong suốt, cắn nhẹ một cái, liền biến thành màu hồng xinh đẹp. Xuống chút nữa là xương quai xanh tinh tế bị chiếc áo lông thật dày che lại, Tống Trạch phối hợp giơ cao tay, để Lâm Kính Tổ cởi áo lông ra, gương mặt thanh tú đỏ đến sắp ra máu. Lâm Kính Tổ thấy Tống Trạch cắn môi, đau lòng muốn chết: Ai da, cắn như vậy nhỡ rách môi thì sao? Nhanh chóng đưa miệng tới, tách ra đôi môi nhỏ xinh rồi xâm chiếm vào khoang miệng, ừm, thật ngọt.

Trong phòng bật ra tiếng thở dốc khả nghi, đôi mắt Tống Trạch ngập nước, mơ mơ màng màng:

“Lâm Kính Tổ... đừng...”

Lâm Kính Tổ hôn lên đó, không biết xấu hổ liếm đi lệ nơi khóe mắt cậu:

“Có gì đâu chứ, không phải cậu thực thoải mái sao?”

Ngón tay khảy khảy, thứ trắng nõn tuyệt đẹp trong lòng bàn tay dần chuyển sang màu phấn hồng, bị khi dễ đến nổi ngẩng đầu lên. Lâm Kính Tổ lấy lòng kéo tay Tống Trạch qua:

“Cậu cũng sờ tớ được không?”

Tống Trạch mơ hồ hừ một tiếng, mặt đỏ như tôm bị luộc chín. Lâm Kính Tổ nói nhỏ bên tai cậu, phía sau có thêm một cái đuôi chó sói phe phẩy qua lại:

“Có gì đâu phải ngại, lúc ba tuổi cậu cũng thấy nó rồi, hồi tớ nằm viện cậu không phải cũng – ai da!”

Ngực bị người kia thẹn quá hóa giận đánh một cái, hai người đánh thành một đoàn. Đánh một hồi thì bóng dáng của quần áo cũng biến mất hết, Lâm Kính Tổ nằm đè trên lưng Tống Trạch, thứ đen đen trắng trắng giữa hai chân cương cứng đâm vào eo Tống Trạch, Tống Trạch suy yếu mắng:

“Cậu dám vào tới liền – ưm...”

Còn chưa mắng xong, thứ đó đã không báo trước mà xông vào, Lâm Kính Tổ như một đứa nhỏ ôm chặt eo Tống Trạch không chịu buông tay, cắn sát vào tai cậu khẽ nói:

“Tống Trạch —”

Trán Tống Trạch đầy mồ hôi, cắn răng mắng:

“Cậu là đồ dã man.” Kéo bàn tay của Lâm Kính Tổ đang đặt trên lưng mình, bắt nó ngoan ngoãn nằm trên giường, sau đó luồn các ngón tay mình vào ngón tay Lâm Kính Tổ, dùng sức siết thật chặt. Lâm Kính Tổ đẩy đẩy lên trước, môi hôn lên cái cổ đã đầy dấu đỏ hồng.

Chiếc giường theo sự lay động mà lắc lư phát ra tiếng kêu kẹt, Tống Trạch nằm dưới thân Lâm Kính Tổ phát ra tiếng rên rỉ như mèo con, khe khẽ mà nóng bỏng, như đang không chế thứ gì đó, Lâm Kính Tổ nghe đến máu toàn thân đều chạy thẳng lên não, không thể không chế sức của mình nữa —

“Ừm a

~~”

Chim hỉ thước ngoài cửa sổ hót lên một tiếng vang dội, dùng hai cánh che lại đôi mắt mình, chớ nhìn điều bậy nha chớ nhìn điều bậy.

Thứ đáng ghét đang tra tấn trong cơ thể run lên, Tống Trạch lập tức cảm giác có chất lỏng dính dính bắn vào trong, nóng nóng âm ẩm chảy xuống bắp đùi. Cậu oán hận cắn lên tay hân:

“Lâm Kính Tổ cậu chết chắc rồi.”

Lâm Kính Tổ vui sướng cười đến đáng đánh: “Chết thì chết.”

Kỳ nghỉ đông này Lâm Kính Tổ thường xuyên chạy đến nhà giáo sư Tống, nói là phải thi lên năm bốn, muốn Tống Trạch dạy học. Lão Lâm uống viên thuốc bảo vệ tim mạch, hừ một tiếng:

“Bây giờ mới biết theo Tống Trạch người ta học là tốt sao? Đúng là thằng nhóc không có tiền đồ.”

Ầm một tiếng đóng cửa phòng, ngẫu nhiên lại có tiếng đá ghế trong phòng Tống Trạch truyền ra, cô Vương ngồi ở phòng khách xem báo chỉ biết lắc đầu:

“Nhiều năm như vậy mà không ngại mệt, đôi tiểu oan gia này!”

Lúc Lâm Kính Tổ ôm bài tập đi ra khỏi phòng Tống Trạch thì mặt mày hớn hở nói:

“Giáo sư Tống và cô Vương, cháu về trước ạ!”

Cô Vương hô to với người trong phòng:

“Tống Trạch, sao không ra tiễn người ta?”

Tống Trạch bên trong hừ một tiếng:

“Cậu ta gãy chân hay mù mắt? Tự mình không biết đi à.”

Lâm Kính Tổ nở nụ cười rộng lượng với cô Vương:

“Không sao. Cháu tự về là được.”

Tống Trạch nằm trong phòng ôm chăn hờn dỗi, Lâm Kính Tổ đúng là đồ dã man, eo như bị cậu ta làm đến muốn gãy đôi, lần sau cậu ta mà qua nữa, tuyệt đối không cho cậu ta vào phòng!

Mọi người phát hiện mùi thuốc súng giữa Tống Trạch và Lâm Kính Tổ ngày càng nồng nặc, lúc gặp mặt trên đường Tống Trạch vừa thấy Lâm Kính Tổ thì không thềm nói gì, trực tiếp nắm áo Lâm Kính Tổ mà đánh, Lâm Kính Tổ vừa trốn cái nắm tay kia vừa la to:

“Tống Trạch cậu là đồ lòng dạ hẹp hòi! Không phải tôi qua tứ đã... ai da! Đã làm... Ai da da!”

Bé nhi đồng hai tuổi được bà nội bế trong lòng, mở to mắt nhìn hai bóng người đang dây dưa trên mặt cỏ, vươn tay giật nhẹ góc áo của bà nội hỏi nhỏ:

“Bà ơi, cái gì là tiểu oan gia?” Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Lúc vườn hoa đào trong ngôi trường đại học nào đó nở rộ từng đóa từng đóa, thì đã đến kỳ khai giảng năm mới.

Hai người trần truồng nằm trên giường Lâm Kính Tổ. Lâm Kính Tổ ôm chặt lưng Tống Trạch, vùi đầu vào cổ cậu:

“Thật không muốn cho em đi.”

Toàn thân Tống Trạch như nhũn ra, tức giận đá hấn một cái:

“Đi đi đi! Lâm Kính Tổ anh là tên lưu manh, mấy ngày nay gây sức ép còn chưa đủ sao?” Dấu hôn chi chít xanh xanh tím tím trên người cậu chưa từng mờ đi.

“Này!” Lâm Kính Tổ cảm tức xoay người Tống Trạch lại, mặt đối mặt với cậu: “Tống Trạch, trong mắt em anh là người như thế sao? Anh lúc này đang nghiêm túc với em đó.”

Tống Trạch mỉm cười, khoe môi phần hồng cong cong, cụng cụng trán mình vào trán Lâm Kính Tổ:

“Em biết.”

Sau đó lại hung tợn đánh một cái lên vị tiểu huynh đệ đang rất có tinh thần của Lâm Kính Tổ:

“Đồ dã man, tự chăm sóc mình cho tốt, không được gây chuyện.”

Sau khi Tống Trạch trở lại Bắc Kinh, Lâm Kính Tổ mỗi ngày đều gọi điện thoại cho cậu. Hai người trong điện thoại anh một câu em một câu cãi nhau, cãi đến cuối cùng Lâm Kính Tổ nói: “Dự báo thời tiết nói ngày mai Bắc Kinh sẽ có mưa, ra ngoài nhớ mang theo dù.”

Tống Trạch nói: “Dài dòng.” Khoe mắt cong cong.

Lâm Kính Tổ còn nói: “Buổi tối phải ngủ sớm một chút, bằng không thì sẽ không mập được, em xem em gầy đến vậy.”

Tống Trạch nói: “Dài dòng.” Khoe miệng cong cong.

Lâm Kính Tổ nói: “Tống Trạch, ngày một tháng năm tới anh muốn đến Bắc Kinh.”

Tống Trạch nói: “Ừm – anh nói cái gì?”

Tiết học cuối cùng ngày một tháng năm, cầu thang của trường như ong vỡ tổ, giáo sư đứng trên bục giảng nhìn đám sinh viên đứng ngồi không yên phía dưới, cảm khái lắc lắc đầu, buông sách giáo khoa xuống:

“Hôm nay học tới đây, tan học đi.”

Tống Trạch cầm cặp chạy ra khỏi lớp, ở một gò đất bên cạnh hồ, có người miến cưỡng nằm dưới tàng cây, ánh mặt trời rơi trên thân hắn, toát ra ánh sáng vàng:

“Tống Trạch, mấy tháng không gặp, sao em vẫn không mập hơn được chút nào thế?”

Tống Trạch bĩu môi:

“Lâm Kính Tổ, mấy tháng không gặp, sao anh vẫn không thông minh hơn được chút nào thế?”

Lâm Kính Tổ trừng mắt:

“Tống Trạch em muốn bị đánh có phải không? Anh nể em mới không ở chỗ này đánh em.”

Tống Trạch “xì” một tiếng:

“Được, đánh thì đánh, ai sợ ai.” Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Làm thủ tục ở khách sạn nhỏ bên cạnh trường học, vừa mở cửa phòng, hai người đã dây dưa với nhau, miệng Lâm Kính Tổ dán lên người Tống Trạch, hôn đến vui vẻ, sao có thể gọi là đánh nhau chứ.

Lâm Kính Tổ liếm mút đôi môi cánh hoa, luồn lưỡi vào trong quấy nhiễu, khiến cho đầu lưỡi mềm mềm trơn trơn kia không thể chạy thoát, gắt gao cuốn lấy nó, Tống Trạch “ưm” một tiếng, choàng tay ôm cổ Lâm Kính Tổ, Lâm Kính Tổ hôn càng sâu hơn, khi tách ra thì Tống Trạch đã bị hấn hôn đến hít thở không thông, khẽ hé đôi môi sưng đỏ thở dốc.

Quần áo cuối xuân không nhiều lớp như mùa đông. Lâm Kính tổ hai ba cái đã lột sạch đồ của Tống Trạch, đặt cậu lên giường hết sờ lại hôn, trên da thịt trắng nõn mềm mại phủ đầy những ấn ký màu đỏ hồng, từ cổ lan xuống eo rồi tràn vào đùi. Tống Trạch phát ra tiếng nức nở mơ hồ, xoay người đưa lưng về phía Lâm Kính Tổ, tấm lưng bóng loáng theo từng nhịp thở dốc mà lay động. Lâm Kính Tổ đè lên, nhẹ nhàng cắn vành tai hơi mỏng của cậu, khẽ khàng nói:

“Tống Trạch, anh muốn nhìn mặt em.” Mỗi lần làm chuyện này Tống Trạch đều đưa lưng về phía hấn, hấn không thể nhìn thấy vẻ mặt của cậu, Lâm Kính Tổ nghe tiếng rên rỉ nhỏ vun của cậu, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Thân thể Tống Trạch run rẩy, vùi đầu vào gối:

“Có gì đẹp chứ, cũng không phải chưa từng thấy qua mặt em.”

Lâm Kính Tổ tiếp tục dùng miệng cọ cọ tai cậu, kiên nhẫn dụ dỗ:

“Anh chỉ là muốn nhìn mà thôi. Em xoay người lại cho anh nhìn đi, một lần thôi mà.”

Tống Trạch nắm chặt chần không cho hấn xoay người mình lại, cắn răng nói:

“Lâm Kính Tổ anh ít nói nhảm! Muốn làm thì làm nhanh!”

Lâm Kính Tổ nheo mắt, không muốn phải không? Không sao. Vươn tay đặt trên lưng Tống Trạch, chậm rãi vuốt ve xuống, a, chạm vào rồi, nó không có tinh thần lắm. Nắm trong tay xoa xoa nắn nắn, chà chà xát xát, Tống Trạch ngay cả thở cũng không nổi:

“Lâm... Lâm... Kính... Tổ... anh... a... ưm...”

Lâm Kính Tổ không ngừng cố gắng xoa nắn chà xát, tay Tống Trạch run rẩy đến nỗi nắm không được chần nữa. Ngón tay sượt qua đỉnh cao nhất, thân thể Tống Trạch nhuỷ thành một vũng nước, Lâm Kính Tổ dễ dàng xoay người cậu lại, ngón tay từ khí quan đứng thẳng lùi dần về sau, tìm được nơi khấp kín nóng mềm, cẩn thận xoa xoa.

Đôi chân thon dài mịn màng của Tống Trạch mất hết sức đang rộng sang hai bên, thỉnh thoảng lại suy yếu rũ thẳng ra. Lâm Kính Tổ cảm chúng đặt lên vai mình, thất lực dùng sức đâm một cái –

“A ưm

”

Tống Trạch nâng tay che mặt mình, giọng nói hơi run run, tựa như sắp khóc:

“Lâm Kính Tổ anh ra ngoài... không được nhìn...”

Lâm Kính Tổ kéo tay Tống Trạch xuống:

“Để anh nhìn nào...”

Gương mặt thẹn đến đỏ bừng, hàng lệ thật dài không ngừng chảy ra từ khóe mắt, Tống Trạch khóc đến thê thê thảm thảm, vừa khóc vừa mắng:

“Em giết anh... ô ô... đã bảo không được nhìn... ô ô... khó coi chết đi được...”

Lâm Kính Tổ luống cuống tay chân, vừa liếm đi lệ vươn trên mặt cậu vừa lắp bắp an ủi:

“Đừng, đừng khóc... đừng... Tống Trạch, em, em sao có thể khó coi được, rất đẹp, thật mà...” Hắn dường như đang chứng minh điều gì đó mà nhẹ nhàng đâm sâu vào người Tống Trạch, “Em xem, nếu em khó coi, thì tại sao nó lại biến thành như vậy chứ.”

Tống Trạch bị hắn chọc cười, đôi mắt ươn ướt át cười đến sáng long lanh, đôi môi phần hồng cong lên, lộ ra một chiếc răng khểnh nhỏ, Lâm Kính Tổ nhìn không được, ôm thắt lưng cậu bắt đầu va chạm.

“Um...”

Trán Tống Trạch bắt đầu thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, da thịt trắng nõn nhuộm một lớp đỏ hồng tuyệt đẹp, mắt khép hờ không rõ tiêu cự, ẩn chứa sương mù, đôi môi trơn bóng hé mở, phát ra tiếng rên khe khẽ ẩn nhẫn. Thứ duyên dáng phía dưới trưởng thành màu hồng, ngẩng cao đầu đâm đâm vào bụng Lâm Kính Tổ, không ngừng rỉ ra chất lỏng trong suốt.

Tống Trạch sao có thể... mê người như vậy? Lâm Kính Tổ khó khăn cắn môi, khắc chế ý niệm điên cuồng trong đầu, điều chỉnh tư thế một chút, động tác càng thêm mạnh mẽ quyết liệt.

Tống Trạch bỗng hừ một tiếng, tiếng rên nghe thật lười biếng thật nũng nịu kéo dài, con ngươi đen bóng như mắt mèo thoải mái nheo lại, đôi môi mềm mại bị răng cắn chặt, khiến cho khuôn mặt đỏ bừng, khí quan hồng hồng phun ra thật nhiều chất lỏng màu trắng lên ngực Lâm Kính Tổ. Tựa như có thứ gì đó gõ thật mạnh vào tim Lâm Kính Tổ, hắn nhắm mắt gặm một tiếng, dùng sức đâm sâu, phun toàn bộ chất lỏng vào trong cơ thể ấm áp ướt át đang run rẩy của Tống Trạch.

Hai người như hồ dán chặt vào nhau, Tống Trạch mệt đến toàn thân chỉ có con ngươi là chuyển động được, dùng sức trườn Lâm Kính Tổ biểu đạt sự bất mãn của mình:

“Lâm Kính Tổ anh là đồ dã man!”

Lâm Kính Tổ cười đến dường như có cái đuôi đang phe phẩy qua lại, vươn người hôn nhẹ lên mũi Tống Trạch:

“Anh ôm em đi tắm, được không?” Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Bầu trời Bắc Kinh sáng rất nhanh, chưa đến sáu giờ Lâm Kính Tổ tỉnh do bị ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào. Tống Trạch còn đang ngọt ngào ngủ trong lòng hắn, lông mi thật dài phủ xuống, cánh mũi khẽ động theo từng nhịp hô hấp, đôi môi củ ấu hơi mím lại, Lâm Kính Tổ hận không thể rống một tiếng với đàn chim đang hót đến vui vẻ bên ngoài: Cảm ơn!

Tống Trạch mở mắt, liền thấy vẻ mặt cười đến ngu ngốc của Lâm Kính Tổ:

“Anh làm gì vậy?”

Lâm Kính Tổ vui vẻ nói: “Tống Trạch, đây là lần đầu anh vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy em!”

Tống Trạch cong môi đá hắn một cái: “Điên.”

Theo Trường Thành uốn lượn, từ trên cao nhìn xuống, những ngọn núi xanh rì nhấp nhô, thợ chụp ảnh nói: “Chuẩn bị nào, hai ba ~” Tống Trạch và Lâm Kính Tổ tựa đầu vào nhau, cười đến không thấy mắt đâu.

Cố Cung to lớn, Tống Trạch, nhảy lên điện Thái Hòa, vênh vao tự đắc với Lâm Kính Tổ đang ngồi xổm dưới bậc thang cột dây giày: “Ái khanh bình thân.”

Trong quảng trường Thiên An Môn rộng rãi, Lâm Kính Tổ thành thạo thả diều, con diều hình chim én xé đuôi bay cao trên không trung, Lâm Kính Tổ giao cuộn dây vào tay Tống Trạch: “Tống Trạch, sao đã lớn như vậy mà em vẫn không biết thả diều... ai da! Đừng đánh!”

Trong công viên có cái hồ thật rộng, một con thuyền dùng chân đạp có màn che neo tại gốc cây bên hồ, phía trong mơ hồ có tiếng người.

“Lâm Kính Tổ, ở đây là bên ngoài... ưm... ưm a...”

“Sợ cái gì chứ, không ai thấy... hô...”

“Anh thật không, không... ưm, ha... biết liêm, liêm sĩ... A!...”

Con thiên nga cổ dài vươn chân đạp mấy phát lên chiếc thuyền khiến nó nghiêng ngả. Khoảng nửa giờ sau, ông chú cho thuê thuyền buồn bực nhìn hai người trẻ tuổi sức lực dồi dào:

“Chơi vui như vậy sao? Bình thường người ta đạp chỉ khoảng mười lăm phút đã giao thuyền trước thời gian rồi.”

Lâm Kính Tổ bị người nào đó hung hăng đá một cái, chỉ biết ha ha cười đến nhe răng trợn mắt.

Sau khi Lâm Kính Tổ từ Bắc Kinh trở về, tựa như bị bệnh tâm thần mà ngày nào cũng ngồi bóc lịch, sao cách tháng bảy còn nhiều ngày như vậy? Khi nào Tống Trạch mới có thể trở về? Còn đang nhớ nhung, điện thoại của Tống Trạch đã đến:

“Lâm Kính Tổ anh là cái đồ dã man, anh cố ý phải không hả?” Trước khi đi hẳn để lại dấu răng màu đỏ lên cổ cậu, thật nhiều thật nhiều ngày cũng không mờ, bị người khác nhìn thấy thì cậu biết phải giải thích thế nào?

Lâm Kính Tổ mắng lại: “Tống Trạch em là đồ lòng dạ hẹp hòi, sao có thể vừa mở miệng đã mắng người chứ?”

Lâm đại tẩu ngồi trong phòng nghe thấy thì lắc đầu, ai da, hai đứa tiểu oan gia này lại không cho người khác yên tĩnh nữa rồi. Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Mùa hè năm 2004 dường như nóng hơn nhiều so với những mùa hè trước đây. Trong hè Lâm Kính Tổ phải ra ngoại ô thành phố thực tập sửa chữa ô tô, cả người ướt sũng chui ra xe, hẳn tùy tiện lau mồ hôi trên người, ngẩng đầu nhìn trời. Thời tiết oi bức như vậy, tựa như sắp xảy ra chuyện gì đó khiến người ta lo lắng.

Tống Trạch phải giúp giáo sư làm việc, ở lại Bắc Kinh, không biết khi nào mới có thể trở về. Lâm Kính Tổ nghịch nghịch dụng cụ sửa chữa trong tay. Chiếc váy ngắn bó sát màu xanh lam hiện lên trước mắt, Lâm Kính Tổ ngẩng đầu, cô gái với mái tóc ngắn xinh đẹp cười đến sáng lạn:

“Kính Tổ, hình như ống nước nhà tớ bị rỉ rồi, ba tớ còn chưa về, cậu có thể đến xem chút không?”

Tô Diễm là con gái của xưởng trưởng, vốn là sinh viên đại học, cùng tuổi với Lâm Kính Tổ. Một nữ sinh viên thật hoạt bát xinh đẹp, không biết vì sao lại rất hay thân cận với Lâm Kính Tổ, khiến các sinh viên thực tập khác đổ kị đến ghen ghét:

“Lâm Kính Tổ cậu thật có diễm phúc.”

Lâm Kính Tổ trừng mắt:

“Nghĩ cái gì thế? Người ta là bởi vì cùng tuổi nên thân hơn một chút mà thôi.”

“Diễm phúc” của hẳn ở Bắc Kinh không biết đang làm gì. Nhớ lần trước khi điện thoại cho nhau, giọng nói trong trẻo tràn đầy mệt mỏi, Lâm Kính Tổ liền đau lòng. Không biết làm cái gì nữa, tại sao cứ phải là Tống Trạch? Thật đúng là biết dẫn dắt người khác.

Nhà nàng ngay bên cạnh xưởng, Lâm Kính Tổ đi theo lên, cúi người loay hoay một phen với ống nước, rồi đầu đầy mồ hôi đứng lên:

“Được rồi.”

“Cám ơn nha.” Tô Diễm đưa cho hắn một ly nước, thân thể dựa sát vào người Lâm Kính Tổ. “Hồi trung học chúng ta không cùng lớp nên có lẽ cậu không biết tớ, nhưng tớ lại biết cậu. Ai cũng nói Lâm Kính Tổ học lớp sáu rất giỏi, bóng rổ hay, chạy bộ nhanh, thần kinh vận động đặc biệt phát triển.”

Hương thơm cơ thể của nữ tiến vào mũi, Lâm Kính Tổ hoang mang buông ly xuống, tránh đi:

“Không có gì, đã sửa xong rồi. Không còn gì nữa thì tớ đi trước.”

Như trốn mà chạy ra ngoài, tiếng cười khanh khách của nàng vẫn đuổi theo hắn.

Tô Diễm bám theo Lâm Kính Tổ. Trong sân của trường đại học nào đó, Lâm Kính Tổ đau đầu nhìn cô gái phía sau:

“Cậu theo tớ về nhà làm gì?”

“Ai theo cậu về nhà? Bạn học của tớ ở đây, tớ đến thăm các bạn ấy, thuận tiện ghé qua nhà cậu chơi. Chuyện này là do ba tớ dặn đó, lần trước cậu giúp sửa ống nước tớ còn chưa cảm ơn cậu nữa.”

Tô Diễm như con bướm thường xuyên bay tới bay lui trong nhà Lâm Kính Tổ, hồi giúp Lâm đại tẩu tĩa hoa hồi giúp lão Lâm tưới cây, hai lão nhân vui vẻ hỏi:

“Quen cô gái tốt như vậy sao không lên tiếng? Tô Diễm à, sau này đến đây thường xuyên hơn nha con.”

Tần số Tô Diễm ghé sang nhà Lâm Kính Tổ ngày càng nhiều, lý do mỗi lần không giống nhau: lần trước Lâm đại tẩu cho nàng chút táo mang về, lần này nàng lại đưa chút nho sang để mọi người nếm thử, lúc dọn phòng nàng thấy có sách cần dùng cho năm tư đại học, dù sao cũng vô dụng, nên mang đến cho Lâm Kính Tổ... người ở khu trung tâm nhìn thấy Lâm Kính Tổ đều cười ha ha:

“Lại quen bạn gái sao! Thật xinh đẹp đó nha!”

Lâm Kính Tổ gấp đến cổ cũng đỏ lên:

“Đừng nói lung tung! Cậu ấy không phải bạn gái của tôi!” Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Lúc Tống Trạch từ Bắc Kinh trở về thì lời đồn đã bay đầy trời. Nào là Lâm Kính Tổ lúc đi thực tập quen một bạn gái rất xinh đẹp, lại hoạt bát đáng yêu. Tống Trạch cần môi nghi, hay là trực tiếp đến khu trung tâm xem sao. Cánh cửa nhà lão Lâm khép hờ, hai cha con bên trong lớn tiếng cãi nhau:

“Tô Diễm có gì không tốt? Vừa xinh đẹp vừa có văn hóa, thằng nhóc mày sao không nhìn xem mày có chỗ nào xứng với người ta?”

“Cậu ấy có tốt hơn trời cũng không liên quan gì tới con. Ông đây không thích cậu ấy!”

“Hừ! Mày hay lắm! Bạn gái trước tốt như vậy bị tai nạn xe rồi đi luôn, bây giờ thì nói không thích người ta, mày quyết tâm làm hòa thượng à?”

“Không liên quan tới ba! Đừng có gộp chung hai chuyện lại nói với nhau!”

“Tao gộp chung hai chuyện? Mày đang nói với ba mày đó hả? Tao đánh chết thằng nhóc mày! Có phải mày muốn tao đánh mày chết không hả?”

“Vậy ba đánh chết con đi! Dù sao con cũng sẽ không sinh cháu cho ba!”

“Thằng nhóc mày phản?”

“Không phải ba hỏi con thích ai sao? Thành thật nói cho ba biết, con thích Tống Trạch! Thích cậu ấy cả đời này! Ba đừng trông mong con kết hôn với người con gái khác!”

! Ầm! Ầm, tiếng chén đĩa rớt bể. Tổng Trạch lùi về sau chạy đi, bên cây bông gòn kia vẫn còn bụi cây cao, Tổng Trạch ngồi xổm xuống, vừa khóc vừa cười hết nửa ngày.

Lâm Kính Tổ làm lão Lâm tái phát bệnh tim. Lúc Tổng Trạch cầm một túi trái cây đến thăm, thì lão Lâm đang nằm trên giường, hùng hù hỏ hỏ xoa ngực mình.

“Thằng nhóc chết tiệt kia! Kiếp trước tôi có thù với nó sao?”

Tổng Trạch an ủi hần:

“Chú Lâm, chú đừng tức giận. Tức giận không tốt cho sức khỏe. Chú cũng không phải không biết tính tình của Lâm Kính Tổ, cậu ấy chỉ là nhanh miệng thôi, không có ác ý.”

Lão Lâm hít sâu một hơi:

“Tổng Trạch, nó được một nửa của con thì chú cũng cảm thấy thỏa mãn.” Sau đó ập a ập ứng nói: “Tổng Trạch, kia, thằng nhóc đó nói, con, con và nó, là...”

Tổng Trạch cúi đầu, nhìn tay mình nói:

“Chuyện giữa con với cậu ấy chú cũng biết mà, trời sinh tính tình trái nhau. Nhưng dù sao chúng con cũng cùng nhau lớn lên, con cũng hy vọng cậu ấy sống thật tốt, chú yên tâm, con sẽ khuyên cậu ấy. Con trai mà, có ai trưởng thành không đi lập nghiệp chứ, cậu ấy nói cả đời không kết hôn chỉ là nhất thời tức giận thôi. Nói trở lại, có thể cậu ấy cố ý chọc giận chú thôi, chú đừng để ý.”

Lão Lâm yên tâm cười:

“Chú nói rồi mà... các con sao có thể... ha ha. Tổng Trạch, Lâm gia của chú có đứa con không ra gì, không giống con tương lai sáng lạn, nó không tức chết chú đã vui rồi. Chú và mẹ nó chỉ biết trông cậy vào nó, chỉ hy vọng nó tìm được một cô gái tốt rồi yên yên ổn ổn sống hết một đời, sinh một đứa con thật mập mạp, điều này thôi đã làm tổ tiên nhà họ Lâm vui rồi. Tương lai nếu con có con, thì chú sẽ để cháu của chú tới nhà con học được không?”

Tổng Trạch nhanh chóng ngẩng đầu, cười thật tươi:

“Còn phải nói sao?” Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Lúc Tổng Trạch đi ra khu trung tâm thì chạm mặt Lâm Kính Tổ vừa đi thực tập về, Lâm Kính Tổ gấp gấp kéo cậu qua một bên, chắc chắn nói:

“Tổng Trạch anh biết em chắc chắn đã nghe lời đồn, nhưng em hãy tin anh, chuyện không phải như vậy. Anh không có quan hệ gì với cô gái ấy cả, muốn anh thề cũng được, là cô ta...”

Tổng Trạch xì một cái bật cười, cười đến chảy cả nước mắt:

“Lâm Kính Tổ, sao anh nói chuyện lộn xộn thế, hai năm đại học bỏ đi đâu rồi?” Nâng tay lau đi lệ nơi khóe mắt, “Em có nói không tin anh sao?”

Lâm Kính Tổ thở ra nhẹ nhõm, Tổng Trạch tin hần, tin là tốt rồi.

“Nhưng,” Tổng Trạch ngẩng đầu nhìn hần, “Em nghe nói người con gái đó rất tốt, anh thực sự không suy nghĩ thêm sao?”

Lâm Kính Tổ nhú mày:

“Em đang giận anh?”

“Không.” Tổng Trạch nói, “Em nói thật. Nếu anh không thích cô ấy, thì người trước đây cũng rất tốt. Bây giờ vụ tai nạn xe lúc trước đã xong rồi, anh có thể theo đuổi người ta lại.”

“Tổng Trạch, em đang phát bệnh gì thế?”

Đôi môi Tổng Trạch run run, cậu nhẹ nhàng nói, “Lâm Kính Tổ, sau này chúng ta đừng như vậy nữa. Cậu phải kết hôn, tớ cũng thế. Loại chuyện đó, sau này đừng làm nữa.”

Lâm Kính Tổ lớn tiếng nói:

“Ai nói anh phải kết hôn! Tổng Trạch, anh sẽ luôn ở bên em!”

Tổng Trạch mỉm cười, “Chúng ta đều là nam, sao có thể bên nhau chứ? Cậu tỉnh lại đi.”

“Sao lại không? Nếu em muốn kết hôn, chúng ta sẽ đến đất nước cho phép đồng tính kết hôn, nếu em còn muốn nữa, thì anh cũng có thể công khai với mọi người quan hệ của chúng ta —”

Vai Tổng Trạch run lên, cậu xoay người sang chỗ khác.

“Lâm Kính Tổ, cậu quá ngây thơ rồi. Tớ không cần cũng chẳng muốn việc đó. Quan hệ hiện tại của chúng ta rất không bình thường.” Tổng Trạch nói tiếp, “Đây chỉ là thích thú nhất thời, trước khi kết hôn tớ còn có thể cùng cậu vui đùa, sau khi kết hôn đương nhiên không thể rồi. Cậu thử nghĩ xem, sau này tớ đi làm, địa vị xã hội chắc chắn sẽ rất cao, tớ không thể để người khác trông thấy tớ ở cùng với một người đàn ông. Còn nữa, Tổng gia nhà tớ nói sao đi nữa cũng là một gia đình trí thức, cưới một cô gái bình thường còn khiến người khác chê giễu, chứ đừng nói đàn ông...”

“Đủ rồi!” Mắt Lâm Kính Tổ đỏ lên, “Tổng Trạch, em nói đi nói lại không phải chỉ là chê anh liên lụy em, khiến em trở nên không bình thường sao?”

“Anh thích em.” Lâm Kính Tổ nói, “Là thật lòng. Anh không quan tâm việc bị lộ với ba. Anh không cần biết ông ấy sẽ nói gì, anh cũng biết những lời này không phải thật lòng của em. Anh chỉ muốn một câu nói của em, cho dù trời có sụp xuống anh cũng thay em chống đỡ, hai ta ở bên nhau, được không?”

Tổng Trạch xoay người, mỉm cười thật nhẹ:

“Xin lỗi, Lâm Kính Tổ. Game over.” Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Nghỉ hè vẫn chưa kết thúc, bên cạnh Tổng Trạch có thêm một bạn gái, mọi người có thể nhìn thấy nàng và Tổng Trạch tay trong tay, ôm hôn thân mật ở giáo đường, khoe miệng Tổng Trạch cong cong. Các cụ già đi ngang qua đều vui tươi hơn hớn hớn gật đầu:

“Tổng Trạch quen bạn gái rồi, thật tốt!”

Lâm Kính Tổ đứng giữa đường chặn Tổng Trạch, Tổng Trạch nắm chặt tay bạn gái, hoàn toàn không có ý buông ra. Lâm Kính Tổ hít sâu một hơi, nói:

“Tổng Trạch, em yên tâm, nếu muốn anh rời khỏi em, anh sẽ đi, sẽ không dây dưa với em nữa, đừng tìm người đến diễn trò. Anh biết tính tình của em, em không thích lừa gạt... nhìn bộ dạng bây giờ của em, anh còn cảm thấy khó chịu.”

Tổng Trạch cắn môi, rồi ngẩng đầu nở nụ cười, “Như vậy thì tốt.”

Tháng chín, Tổng Trạch về Bắc Kinh.

Tháng mười, Tổng Trạch trở thành sinh viên trao đổi sang Mỹ, nói là phải ở đó ba năm, sau khi cầm được bằng Thạc sĩ mới trở về. Lâm Kính Tổ nhìn chiếc máy bay bay ngang bầu trời, nói với cô gái bên cạnh:

“Tô Diễm, đừng quẩn luyến tớ nữa. Tim tớ đã có người khác rồi, ai cũng không thể thay thế được.”

Mùa hè năm 2005 nóng đến chết người, Lâm Kính Tổ tốt nghiệp đại học, bắt đầu công việc lắp ráp sửa chữa ô tô. Lâm Kính Tổ vượt qua thử thách bắt đầu đi làm, cũng đủ để kiếm sống, chấp nhận chịu khổ, rất

nhANH đã từ một công nhân lao động đơn giản thành phụ trách giám sát công trường, mọi người đều nói với lão Lâm:

“Con anh thật có tương lai mà! Bây giờ có thể bớt lo lắng rồi!”

Lão Lâm vắn vắn cổ, “Hừ, nó bây giờ tìm thêm một đứa bạn gái tôi mới chính thức bớt lo.”

Mùa hè năm 2006, ve bên ngoài kêu to hơn những năm trước. Bệnh tim của lão Lâm lại tái phát, phải nhập viện. Lâm Kính Tổ vừa tan ca đã chạy đến bệnh viện, cuối tuần còn tự mình nấu canh đem tới, lão Lâm nằm trên giường hùng hù hỏ hỏ nói:

“Thằng nhóc con! Ông đây sắp chết, mày có biết hiếu thảo không? Nếu thật sự hiếu thảo, thì mau tìm một bạn gái, lão Trương bằng tuổi tao, người ta đã có cháu mở miệng là kêu ông nội rồi.”

Lâm Kính Tổ không cãi lại.

Bệnh của lão Lâm kéo dài hết nửa năm, cuối cùng không thể vượt qua mùa đông. Lâm đại tẩu trong bệnh viện khóc như mưa, suýt chút đã hôn mê.

Tang lễ cử hành vào cuối năm 06, Lâm Kính Tổ mặc đồ tang đeo miếng vải trắng, mặt không chút thay đổi nhìn Tống Trạch gấp gấp từ Mi trở về.

Trời mưa lâm râm, ẩm ướt lạnh lạnh. Tất cả mọi người đều đi hết rồi, Lâm Kính Tổ vẫn còn quỳ trên cỏ ngẩn người. Từ lúc sinh ra hắn đã chọc ba tức giận, ăn không ít đòn roi của ba. Ba hắn sợ hắn không nghe lời, sợ hắn học không tốt, sợ hắn gây chuyện bên ngoài, mà mỗi một chuyện hắn làm, đều không khiến ba hắn vừa lòng.

Lão Lâm là một người có tính tình táo bạo, hề chút là đánh, Lâm Kính Tổ cũng không phải thằng ngốc, vừa trốn vừa cãi lại, trong nhà thường xuyên có cảnh gà bay chó sủa. Nhoáng cái đã hai mươi mấy năm qua đi. Hắn vừa mới đi làm, hắn đang chứng minh cho ba hắn xem, rằng ba hắn đã lầm, Lâm Kính Tổ không phải “không có tương lai”, hắn còn phải để dành một số tiền thật lớn để đặt trước mặt ba hắn nữa, nhưng tại sao hắn còn chưa chọc tức ba xong, thì ba đã mất rồi?

Có người đi đến phía sau hắn, nhẹ giọng khuyên:

“Hãy về đi. Dì còn cần người chăm sóc, cậu ở lại đây, thì dì phải làm sao?”

Lâm Kính Tổ bỗng nhiên đứng phắt dậy, khiến người phía sau giật mình.

“Tống Trạch, chuyện của tôi không cần cậu lo.”

Tống Trạch cắn môi, giọng nói vẫn thật nhẹ nhàng:

“Tớ không phải muốn xen vào, nhưng dì...”

“Đủ rồi!” Có loại cảm xúc bức tức muốn bộc phát nổi lên trong lòng Lâm Kính Tổ, hắn muốn chửi người, muốn đánh người, Lâm Kính Tổ hung tợn xoay người ném Tống Trạch xuống mặt đất, dùng sức bóp chặt cổ tay cậu.

Tống Trạch vẫn không nhúc nhích nằm trên cỏ, chút giấy dựa cũng không có, bờ môi cậu trắng bệch, chậm rãi nhắm mắt. Lâm Kính Tổ cắn môi, hương vị của máu tràn ngập khoang miệng, hắn mỉm cười:

“Tống Trạch, cậu đang thương hại tôi?”

Tống Trạch mở mắt, Lâm Kính Tổ cười đến dữ tợn.

“Không cần giả vờ, Tống Trạch. Cậu từ nhỏ đã thích thấy tôi xui xẻo rồi. Hồi học tiểu học, cậu thấy tôi không trả lời được câu hỏi của giáo viên thì rất vui mừng. Hồi học trung học, cậu thấy tôi bị ở lại học thêm cũng thật vui vẻ. Lên đại học, cậu làm cho tôi thích cậu sau đó lập tức đá tôi, nhìn tôi như một thằng ngu chăm chỉ, cậu cũng rất vui sướng đúng không. Bây giờ ba tôi chết rồi, Tống Trạch, cậu vui hay buồn đây?”

Đôi con ngươi đen to như trái nho của Tống Trạch vì phần nộ mà trừng thật to. “Chát” một tiếng vang lên, bàn tay tát lên mặt Lâm Kính Tổ.

“Lâm Kính Tổ, từ nay về sau Tổng Trạch tôi xen vào chuyện của cậu nữa thì tôi sẽ thành cháu cậu.” Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Tang lễ kết thúc không bao lâu thì Tổng Trạch về Mĩ, khi trở lại vào mùa hè năm 2007, thì Tổng Trạch đã là một nhà nghiên cứu khoa học nổi tiếng.

Tổng Trạch vẫn sẽ mang chút lễ vật vào nhà Lâm đại tẩu ngồi chơi, nhưng đều chọn những lúc Lâm Kính Tổ đi làm. Lâm đại tẩu làm những cái bánh chưng thơm ngào ngạt, cũng thường để Lâm Kính Tổ đem đến nhà giáo sư Tổng, Lâm Kính Tổ chọn lúc Tổng Trạch ra ngoài mà tới.

Hai người ngẫu nhiên gặp mặt giữa đường. Sau khi đối mặt ba giây, thì bình tĩnh đi tiếp, ai cũng không chào hỏi, tựa như đối phương là không khí trong suốt. Mọi người nhìn hai người lớn lên đều khó hiểu lắc đầu:

“Vốn là oan gia, tại sao đang tốt lại biến thành cừu gia chứ?”

Thật ra cơ hội gặp mặt nhau không nhiều. Đường đi làm của Lâm Kính Tổ là hướng Đông, ra khỏi cửa Đông thì đón xe bus, Tổng Trạch từ nhỏ đã đi bằng cửa Tây, ngồi vào xe chạy ra phía cửa Tây. Sao hỏa và Trái đất, vốn đã không cùng một quỹ đạo, không gặp nhau là chuyện thường.

Gió lạnh tháng mười hai, Lâm đại tẩu đắp chăn kín người, nói với Lâm Kính Tổ:

“Kính Tổ à, tiền mẹ thiếu nhà Tổng gia, cũng không thể cứ như vậy mà quên đi.”

Lâm Kính Tổ nói:

“Mẹ, mẹ yên tâm, mỗi tháng con đều có để dành.” Số tiền nợ Tổng gia hẳn cũng không muốn thiếu. Mỗi tháng hẳn đều gửi tiền vào tài khoản của Tổng Trạch, “Số tiền nợ mười vạn đã trả xong cho Tổng Trạch. Tiếp theo chỉ còn giáo sư Tổng thôi.”

Lâm đại tẩu ngăn người, “Sao Tổng Trạch chỉ cho mượn có mười vạn chứ? Lúc ba con bệnh nặng, cậu ấy còn gửi một khoản tiền lớn từ Mĩ về, chỉ là cậu ấy muốn mẹ giấu con, nói các con đang giận nhau, nếu biết được số tiền này là của cậu ấy thì con sẽ không chịu dùng. Kính Tổ à, chuyện gì mà phải giận đến tận bây giờ vậy?”

Lâm Kính Tổ ngậm ngẩn.

Bạn học Tiểu Cát ở cùng ký túc xá chia tay với bạn trai, tìm Lâm Kính Tổ ra uống rượu, Tiểu Cát vừa xoay xoay ly rượu vừa nói:

“Chuyện giữa tớ và cậu ấy không có nhiều người biết, nên muốn nói với cậu một chút.”

Tiểu Cát lắc lắc cái ly, kích động nói:

“Cậu ấy nói tớ không yêu cậu ấy, thật đúng là không có lương tâm! Một đại lão gia như tớ, tớ không yêu cậu ấy thì vì có gì để cậu ấy thương chứ, tớ không có lòng tự trọng hay sao? Tớ không phải con gái, nơi ấy... vốn không phải dùng để làm loại chuyện này, ngay từ đầu làm sẽ rất đau. Mỗi lần tớ đều để cậu ấy đến từ phía sau, không phải vì thẹn thùng, mà là sợ cậu ấy sẽ trông thấy vẻ mặt nhịn đau của tớ! Sợ cậu ấy sẽ cảm thấy ghê tởm! Tớ không yêu cậu ấy thì làm như vậy để làm gì?”

Xoảng, tay Lâm Kính Tổ run lên, ly rượu rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh. Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Tháng hai năm 2008, cô Vương tay cầm túi đi chợ khóa cửa nhà, người quen biết đều chào hỏi nài:

“Cô Vương, đi ra ngoài mua thức ăn phải không!”

Cô Vương “Ừm ừ” trả lời, rồi cầm túi tiếp tục đi. Lúc cô Vương ra ngoài mua là chiều ba giờ, đến tận chạng vạng sáu giờ, nàng vẫn chưa trở về. Giáo sư Tống nôn nóng, thấy Tống Trạch vừa đi làm về đã chạy ra cửa:

“Hồi ba giờ mẹ con đi ra ngoài, bây giờ còn chưa về, mau đi tìm mẹ đi!”

Giáo sư Tống ở lại trong nhà chờ, Tống Trạch ra cửa, đi thẳng tới chợ, lượn mấy vòng trong cái chợ nhỏ, nhưng không thấy bóng dáng cô Vương. Đi một vòng xung quanh các hàng bán quà vặt ở gần siêu thị, vẫn không tìm thấy người.

Tống Trạch thấy hàng xóm đi ngang thì hỏi:

“Dì có thấy mẹ con không?”

Có người nói hồi ba giờ mấy thấy nàng trong chợ mua trứng chim, có người nói hồi bốn giờ mấy nàng đã ra khỏi chợ, lại có người nói thấy nàng đi về phía Đông của chợ. Tống Trạch gấp đến đầu đầy mồ hôi, vội vã chạy về hướng Đông.

Tối tám giờ rưỡi, tìm được cô Vương cách trường đại học nào đó 3 km. Nàng xách một túi trứng, ngồi ngẩn người ở trạm xe bus. Tống Trạch đi đến kéo nàng:

“Mẹ ơi, mẹ ở chỗ này làm gì vậy?”

Cô Vương mơ mơ màng màng nói:

“Mẹ cũng không biết. Mẹ đi... đi đến đây làm gì?”

Tống Trạch nói:

“Không phải mẹ ra ngoài mua thức ăn sao?”

Cô Vương nói:

“Đúng đúng đúng, mua thức ăn xong thì về nhà... ủa, Tống Trạch, sao mẹ lại ở đây?”

Trong lòng Tống Trạch “ầm” một tiếng.

Mấy ngày sau, hai ba con Tống gia dẫn cô Vương đi bệnh viện, cầm phiếu kết quả trong tay: cô Vương bị hội chứng sa sút trí tuệ.

Hai năm gần đây trí nhớ cô Vương bắt đầu kém đi, thường xuyên quên những lời mình vừa mới nói, cứ nghĩ người già thì trí nhớ giảm, nên ba con Tống gia cũng không để ý. Ai ngờ lại bị mắc chứng bệnh này? Bác sĩ nói: “Bệnh sa sút trí tuệ sẽ làm trí nhớ suy yếu dần, dễ bị lạc đường, phải có người trông bệnh nhân thường xuyên.”

Giáo sư Tống nghỉ việc về hưu, ở lại trong nhà chăm sóc cô Vương, nhưng mặc dù vậy, cô Vương vẫn bị mất tích mấy lần, có một lần đi thật lâu mới tìm thấy được, lúc ấy đã qua một ngày một đêm; có lần nàng đến bờ sông ngồi, có lần nàng lại ngồi trên đường ray xe lửa.

Mọi người thường xuyên trông thấy Tống Trạch vừa đi làm về, áo sơ mi trên người còn chưa kịp thay ra, đã lấy xe đạp chạy đi – trong chợ có rất nhiều góc ngách nhỏ nên chạy xe hơi không tiện, vẫn là xe đạp tốt hơn, cũng không biết cậu đã học chạy xe đạp hồi nào. Lâm Kính Tổ đi làm về, nhìn gương mặt xinh xắn gầy hảnh đi, tự đạp xe chạy lắc lư giữa đường, trong lòng cảm thấy đau đớn như bị thất bại. Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Lâm đại tẩu ngồi trong nhà vừa may áo vừa thở dài:

“Tống Trạch thật đúng là có hiếu! Bây giờ nhà nó xảy ra chuyện, thì có đứa con gái nào chịu lấy nó chứ?”
Đừng có tưởng, nhìn cô Vương bây giờ khỏe mạnh, nghe nói giai đoạn cuối thì bệnh nhân sẽ không thể chăm

sóc bản thân, không biết chừng đại tiểu tiện còn phải nhờ người làm giúp, trong nhà giống như có thêm một đứa con nít, ai muốn ôm việc này chứ.

Lâm Kính Tổ nắm chặt tay, nói:

“Họ không lấy, con lấy.”

Lâm đại tẩu giật mình ngẩng đầu khỏi cái áo, nhìn Lâm Kính Tổ nửa ngày, cuối cùng chỉ khẽ thở dài, cái gì cũng không nói.

Hôm nay cô Vương lại đi lạc. Lâm Kính Tổ cầm trong tay một xấp giấy thông báo tìm người thật dày, dắt xe đạp ra cửa. Vừa đạp vừa hỏi về người trong ảnh chụp, thấy cột điện thì đi tới dán lên. Lâm Kính Tổ đạp được khoảng mấy km, đang muốn rẽ sang hẻm nhỏ, thì có người đứng ngăn trước mặt hắn:

“Lâm Kính Tổ, cậu đang làm gì?”

Lâm Kính Tổ nhìn Tống Trạch đang nhú mày, cười với cậu:

“Anh tìm mẹ của chúng ta.”

Tống Trạch lạnh lùng nói:

“Tôi tìm mẹ tôi, không liên quan gì đến cậu. Xin cậu về đi.”

Lâm Kính Tổ vẫn ôn hòa cười:

“Sao lại không liên quan đến anh? Mẹ không thấy đâu, anh cũng rất lo lắng. Nhiều người không phải sẽ tốt hơn ư?”

Tống Trạch nóng nảy: “Lâm Kính Tổ, cậu đừng quấy rối.”

“Tại sao anh phải quấy rối. Anh đang nghiêm túc tìm người, ngược lại là em, em có thời gian ở đây làm khó anh, không bằng nhanh đi tìm người.”

Khóe mắt Tống Trạch đỏ lên, cậu nhào qua chỗ Lâm Kính Tổ, hai người đánh thành một đoàn trên mặt đất. Lâm Kính Tổ hự hự ngăn cản Tống Trạch, trong lòng lại vui mừng: hắn và Tống Trạch đã bao lâu không đánh nhau một trận rồi?

Tống Trạch không mạnh bằng Lâm Kính Tổ, đơn giản không thêm nhúc nhích, môi cắn thật chặt, chất lỏng trong suốt chảy xuống từ khóe mắt, Lâm Kính Tổ hoảng sợ:

“Tống, Tống Trạch, em đừng khóc mà!”

Giọng nói của Tống Trạch vẫn lạnh lùng:

“Lâm Kính Tổ, tôi không cần cậu thương hại.”

“Tống Trạch, câu này trước kia anh cũng từng nói qua với em.” Lâm Kính Tổ nhìn cậu, “Anh thật ngốc, bây giờ mới hiểu được. Thương hại là thứ tình cảm mà chỉ với người ngoài mới có.”

Hắn đứng lên khỏi người Tống Trạch: “Tống Trạch, anh thích em, chưa từng thay đổi. Như bây giờ vậy, không làm chuyện gì đó cho em thì anh sẽ cảm thấy thật khó chịu. Em không muốn thấy anh, anh có thể tránh đi thật xa, nhưng chuyện nên làm anh vẫn làm.”

Lâm Kính Tổ đạp xe đi, để lại Tống Trạch ngây ngốc ở đó. Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Sau đó Lâm Kính Tổ thật sự tránh Tống Trạch rất xa. Cô Vương mắt tích, Tống Trạch đạp xe đi hướng Tây, hắn liền đi hướng Đông.

Công tác của Lâm Kính Tổ là ba ngày đổi một lần, đến ca ngày, buổi tối hắn sẽ đến nhà giáo sư Tống, dẫn cô Vương ra ngoài đi dạo, để hai ba con Tống gia nghỉ ngơi. Cô Vương khi thì tỉnh khi thì hồ đồ, lúc hồ đồ

thì luôn kéo lấy Lâm Kính Tổ mà hô “Tổng Trạch”, Lâm Kính Tổ cũng không phản bác, cười tít mắt đáp “dạ”.

Cô Vương nói: “Tổng Trạch à, con xem bãi cỏ này, không lâu trước đây con còn đánh nhau với Lâm Kính Tổ ở đây!”

Lâm Kính Tổ nói: “Còn phải nói sao.”

Cô Vương tiếp lời: “Tổng Trạch à, sao con lại không thương lượng với ba mẹ đã qua Mĩ rồi? Mẹ và ba rất lo lắng cho con.”

Lâm Kính Tổ nói: “Con xin lỗi.”

Cô Vương nói: “Ngày mai mẹ nấu món canh bắp con thích uống nhất được không?”

Lâm Kính Tổ nói: “Được.”

Lúc trực ca đêm, ban ngày Lâm Kính Tổ qua nhà giáo sư Tổng, nấu cơm canh. Trên mạng nói óc heo hầm thuốc có lợi đối với chứng sa sút trí tuệ của cô Vương, hẳn liền cầm sách nấu ăn, mua nguyên liệu rồi theo đó mà làm. Nói đến nấu ăn, người biết nấu duy nhất của Tổng gia là cô Vương đã bị như vậy, hai ba con suốt ngày ra ngoài có gì ăn đó cũng không phải biện pháp tốt. Tổng Trạch đi làm về đến nhà, trong nồi có món canh bắp còn bốc khói nghi ngút, Lâm Kính Tổ đã sớm không thấy bóng dáng. Chỗ tọa đàm nào có liên quan đến chứng bệnh sa sút trí tuệ, Lâm Kính Tổ là người đầu tiên chạy tới nghe, nghe xong xin một chút tư liệu về đặt trong thư phòng Tổng gia. Mỗi khi nghe được phương thuốc cổ truyền trị liệu gì đó từ hàng xóm, cũng cố gắng học thuộc rồi nói với giáo sư Tổng. Tư liệu trong thư phòng đã chất thành một xấp thật dày, nhưng Tổng Trạch lại chưa một lần đụng tới.

Giáo sư Tổng cảm thán: “Đứa nhỏ Kính Tổ này thật không đơn giản, hầu hạ mẹ con mà như đối với mẹ ruột mình. Tổng Trạch à, các con rốt cuộc có mâu thuẫn gì lớn vậy, không thể hòa giải sao?”

Tổng Trạch cúi đầu nhìn chè gân nhĩ hạt sen trong tay, cắn chặt môi. Gần đây công việc nghiên cứu có chút bận rộn, Tổng Trạch tăng ca đến chín giờ tối mới về đến nhà, luôn luôn thấy có một bát chè gân nhĩ hạt sen đặt trên bàn, cầm lên trong tay lạnh lẽo. Tổng Trạch nhớ đến người làm bát chè hạt sen, mày rậm mắt to rất có tinh thần, dáng người cao cao trắng trắng, đeo tạp dề đứng trong phòng bếp quay đầu hỏi cậu:

“Gà xào hạt dẻ cậu muốn mặn một chút hay ngọt một chút?”

Buổi tối của thật nhiều thật nhiều năm về trước, người kia ôm cậu vào lòng, vừa hoang mang rối loạn vừa lau nước mắt cho cậu nói:

“Tổng Trạch, em đừng khóc.”

Trên con đường trồng cây ngọc lan, người kia đạp xe thật nhanh, miệng rống ra tiếng hát kinh khủng, cậu ngồi ở yên sau, tâm trạng không hiểu sao cũng giống chiếc xe đạp mà bay bay.

Trong bệnh viện tràn đầy hương vị của thuốc tẩy, đôi môi ẩm áp của người kia bao trùm, trái tim cậu đập nhanh đến dường như ngừng lại.

Dưới ánh ban mai tươi sớm của Bắc Kinh, người kia quay đầu nhìn cậu, da thịt trần trụi màu đồng cổ khiến cậu đỏ mặt.

Nhiều Lâm Kính Tổ như thế. Lâm Kính Tổ nói:

“Tổng Trạch, anh thích em, chưa từng thay đổi.”

Lúc Tổng Trạch ngẩng đầu thì ánh mắt trở nên kiên định, giọng nói vững vàng:

“Ba, xin lỗi. Con thành thật xin lỗi dì, mẹ và ba.”

Có một số người, kiếp trước nhất định là oan gia. Mà oan gia, nghĩa là dây dưa với nhau cả đời.

Đêm khuya, có người nhấn chuông cửa Lâm gia. Lâm Kính Tổ vừa ngáp vừa mở cửa, nhưng cái miệng mở ra thì không thể khép lại được. Tổng Trạch mặc áo sơ mi quần dài đứng trước cửa, vẻ mặt mệt mỏi:

“Tớ không mang chìa khóa, ba mẹ đều ngủ rồi. Cho mượn nơi này ngủ tạm một đêm.”

Lâm Kính Tổ lập tức cho cậu tiến vào. Tổng Trạch tắm rửa xong, mặc áo ngủ ngồi trên giường Lâm Kính Tổ, khắp người tỏa ra mùi hương thơm ngát sau khi tắm. Lâm Kính Tổ nhìn trộm da thịt trắng như tuyết lộ ra sau lớp áo ngủ, nhanh chóng xoay người, đi đến mở tủ lấy gối đầu và chăn. Đang chuẩn bị ra ngoài, thì đã bị gọi lại.

“Đi đâu?”

“Anh ngủ ở phòng khách.”

“Không được đi.”

Lâm Kính Tổ quay đầu, Tổng Trạch hất cằm, đôi con ngươi đen bóng trừng hằn:

“Lâm Kính Tổ, anh đi ra khỏi căn phòng này thử xem?” Tay Tổng Trạch nắm ga giường hơi run run.

Lâm Kính Tổ xoay người nhìn cậu, hai người đối mặt ba giây. Bùm bùm, có cái gì đó nhảy lên trong mắt Lâm Kính Tổ.

Lâm đại tẩu đã ngủ. Cửa phòng Lâm Kính Tổ đóng chặt, truyền ra tiếng vang cọt két nho nhỏ. Trong tiếng vang đó xen lẫn tiếng gọi khe khẽ, một tiếng lại một tiếng:

“Tổng Trạch... Tổng Trạch...”

Tiếng động cọt két qua thật lâu mới dừng lại. Trong một mảnh im lặng, có người thẹn quá thành giận nhỏ giọng mắng:

“Lâm Kính Tổ anh là đồ dã man. Anh dám tiến tới nữa em liền làm chỗ đó của anh... ưm a!”

Lời còn chưa nói xong, giường đã bắt đầu cọt két cọt két kêu lên, tiếng rên như mèo kêu lại vang lên dứt quãng. Trong bóng đêm, có người cúi đầu cười đến đáng đánh:

“Tổng Trạch... nếu em không thích, bây giờ anh lập tức... a... đi ra ngoài được không...”

“Ưm... anh dám... a... nhẹ, nhẹ chút...”

Lâm đại tẩu nghe thấy tiếng động cách vách, tắt đi ngọn đèn đặt trên đầu giường, cười lắc đầu:

“Hai, đôi tiểu oan gia này!”

>>Hoàn Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 33 PN1 NGỦ XUÂN

Xuân miên bất giác hiểu. Tổng Trạch đi làm về, phát hiện Lâm Kính Tổ ngay cả quần áo lao động cũng không thay đã lên giường nằm thẳng, ngủ say như chết.

Cần giải thích một chút, bắt đầu từ mùa hè năm 2008, Tổng Trạch và Lâm Kính Tổ đã chính thức ở chung. Chuyện của hai người Lâm đại tẩu đã sớm nhìn ra, cũng xem như chấp nhận. Giáo sư Tổng bên kia là do Lâm Kính Tổ cầu xin, sau ba tiếng đồng hồ quỳ ở phòng khách Tổng gia, cuối cùng giáo sư Tổng thở dài, hai tiểu oan gia dây dưa cũng đã nhiều năm như vậy, lúc Lâm Kính Tổ bị tai nạn xe thì Tổng Trạch không chút để ý gì mà bay thẳng từ Bắc Kinh trở về, lúc cô Vương bị bệnh Lâm Kính Tổ chăm sóc nàng như chăm sóc mẹ ruột mình, cũng đã sớm nhìn ra. Bây giờ cô Vương bị tình trạng như vậy, cho dù có cô gái nào chịu gả vào, liên lụy người ta thì thật không tốt, Lâm Kính Tổ lại là một đứa con ngoan, cũng liền chấp nhận.

Hai người tuy ở gần nhà, nhưng chạy qua chạy lại cũng không tiện lắm, ba mẹ hai bên bắt đầu lo lắng chuyện ở chung sau này. Ý của Tổng Trạch là tìm một căn nhà thật to, rồi mọi người cùng vào sống chung, có thể chăm sóc chu toàn mọi mặt. Lâm Kính Tổ có chút lo lắng, cảm thấy hay là vẫn nên ở lại đại học nào đó. Tình trạng hiện giờ của cô Vương, không chừng ngày nào đó lại đi lạc, có hàng xóm láng giềng quen biết đã lâu, gặp cũng có lòng tốt mà thông báo một tiếng, giúp đỡ không nhiều cũng ít.

Vừa đúng lúc hàng xóm của Tống Trạch cả nhà đều di dân đến Mỹ, hai người thương lượng một chút, quyết định bán đi phòng ở khu Tây của Lâm gia, lại thêm vào một chút tiền, mua căn nhà của hàng xóm Tống Trạch. Hàng xóm của Tống Trạch cũng nhìn ra hai người cùng lớn lên quen biết đã lâu, không chút do dự gạt đầu, giá cả cũng thật ưu đãi, chuyện cứ thế giải quyết xong.

Sau khi mua nhà cũng không cần trang trí lại, ba phòng ngủ hai phòng khách, một phòng cho Lâm đại tẩu, một phòng làm kho, một phòng thì mua giường đôi, Lâm Kính Tổ và Tống Trạch hai người ở trong đó. Giữa phòng khách có một cái cửa nhỏ, có thể đến nhà giáo sư Tống ngay lập tức, rất tiện lợi.

Bây giờ Lâm Kính Tổ đang nằm trên chiếc giường đôi, khò khò ngủ say. Tống Trạch nhìn một vết bẩn trên quần áo hần đang dính lên ga giường màu xanh da trời, chân còn mang vớ chôn trong chăn, tức giận không chỗ trút: bần muốn chết!

Đang muốn lay tỉnh hần bảo thay quần áo rồi mới lên giường ngủ, nhưng nhìn nhìn lại thì có chút không đành lòng. Đôi mắt khi tỉnh luôn giương nanh múa vuốt bây giờ an phận nhắm lại, mũi phát ra tiếng khò khè có tiết tấu, khỏe miệng còn mang chút ý cười, tựa như đang mơ giấc mộng nào đẹp lắm. Lâm Kính Tổ công tác ba ngày đổi một lần, đến khi trực đêm, sáng bảy giờ mới về tới nhà, còn phải làm bữa sáng, đợi đến chín giờ, dẫn cô Vương tới bệnh viện lấy thuốc, khi về còn phải nấu óc heo cho nàng ăn, trưa thì vội vàng chuẩn bị bữa trưa, cứ thế gây sức ép đến tận hai giờ mới ngủ được. Tống Trạch biết hần rất mệt.

Tống Trạch nhìn ga giường sạch sẽ, lại nhìn Lâm Kính Tổ ngủ đến thật say... nhìn tới nhìn lui mấy chục lần, khẽ cắn môi, làm ra một quyết định thật trọng đại.

Lâm Kính Tổ ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác có người kéo quần mình xuống, hần mơ hồ hừ một tiếng:

“Tống Trạch, đừng quậy.” Liền xoay người ngủ tiếp.

Đôi bàn tay kia còn bám riết không tha da thịt của hần, Lâm Kính Tổ không kiên nhẫn đẩy ra, sau đó hừ thêm một tiếng:

“Tống Trạch, hôm nay thật sự không được, anh mệt muốn chết rồi.”

Dây nịch bị người cởi ra, bàn tay kia lại do dự kéo quần trong hần xuống, Lâm Kính Tổ bị làm phiền, bị chơi đùa đến tỉnh táo hần, mở to mắt la lên:

“Em làm gì vậy?”

Cúi đầu nhìn, quần trong đã bị kéo xuống. Lâm Kính Tổ nhìn Tống Trạch ngồi bên giường, hai người nhìn nhau ba giây, trên mặt Lâm Kính Tổ là biểu tình đau khổ phân vân, cuối cùng hần dùng vẻ mặt bi tráng mở miệng:

“Được rồi, nếu em muốn, anh sẽ liều mình bồi quân tử.”

Lâm Kính Tổ ôm lấy cổ Tống Trạch, đặt môi lên đôi môi củ ấu nộn nộn, không chút khách khí vừa mút vừa liếm, ưm, thật ngọt. Còn đang cắn đến vui vẻ, bụng đã trướng một đấm.

Tống Trạch nhảy xuống giường, hô hấp có chút dồn dập, mu bàn tay ra sức chà chà đôi môi đã đỏ bừng, đôi mắt đen bóng hung tợn trừng hần:

“Lâm Kính Tổ anh là đồ lưu manh! Làm cái gì thế?”

Mắt Lâm Kính Tổ trừng còn lớn hơn cả Tống Trạch, tức giận đến nói không ra lời, nhìn cái quần bị cởi ra của mình rồi lại nhìn Tống Trạch:

“Tống Trạch, em, em...”

“Em, em, em cái gì? Nói chuyện cho rõ ràng, lúc học nhà trẻ cô giáo không dạy anh học nói sao?”

Lửa giận của Lâm Kính Tổ lại thêm một tầng, hơn nửa ngày mới nói chuyện trở lại:

“Tống Trạch, em cởi quần của anh, bây giờ còn mắng anh lưu manh?”

Trên gương mặt Tống Trạch nổi lên màu phấn hồng đáng ngờ, nhưng mắt vẫn trừng lớn:

“Ai cởi quần anh? Không biết xấu hổ.”

“Ha ha, không phải em làm chẳng lẽ là quý làm? Muốn thì em cứ nói thẳng, cứu tỉnh người ta rồi lại vừa ăn cướp vừa la làng, có người như em vậy sao?”

Tống Trạch cũng tức giận.

“Phi! Ai nghĩ tới chuyện đó chứ? Em chỉ là thấy anh mặc quần áo bẩn ngủ trên giường, nên mới có lòng tốt cởi ra giúp anh, ai ngờ anh lại nghĩ tới chuyện đó, hạ lưu!”

Hai người nghiêng răng tròng nhau, rồi lại ầm ầm đánh thành một đoàn. Lâm Kính Tổ thở hồng hộc ần chặt cổ tay Tống Trạch, đè cậu dưới thân, hắc hắc cười đến đắc ý:

“Đấu với anh?”

Há mồm cắn lên cái cổ đỏ hồng vì tức giận của Tống Trạch, da thịt trắng mịn mang theo hương vị mà chỉ Tống Trạch mới có, Lâm Kính Tổ liếm cắn đến quên hết tất cả.

Đôi mắt như quả nho của Tống Trạch oán hận tròng trần nhà, cúi đầu một cái.

“Ai da!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Tống Trạch em dám cắn anh!”

Lâm Kính Tổ sờ vai mình, gương mặt nhăn nhó nhìn Tống Trạch cách mình hơn ba mét. Tống Trạch cầm tay nắm cửa:

“Đồ dã man, nhớ thay đồ ngủ. Lát nữa em sẽ gọi anh dậy ăn cơm.”

“Này!” Lâm Kính Tổ khó tin tròng cậu, chỉ chỉ mình, “Vậy nơi này phải làm sao?”

Phía trên cái quần trong, người anh em kia đã rất có tinh thần mà đứng thẳng.

Tống Trạch lạnh lùng cười, “Lương phan.” Ầm một cái đóng cửa lại. (Lương phan nghĩa là rau trộn, nhưng còn có tiếng lóng nghĩa là đành chịu, không còn cách nào, thật bất đắc dĩ, đành vậy, đáng tiếc. Nguồn: baike.baidu)

Lâm Kính Tổ hét to với cánh cửa phòng đã bị đóng sầm:

“Tống Trạch em là đồ lòng dạ hẹp hòi!”

Bữa cơm chiều cô Vương ăn gần hết thức ăn, thì thấy có chút khó hiểu:

“Kính Tổ à, sao hôm nay mẹ cảm giác chúng ta dường như không có thịt ăn?”

Những người khác đều thầm thở dài trong lòng, sao mà vừa ăn xong đã quên vậy? Lâm Kính Tổ nở nụ cười với nàng:

“Không có gì. Ăn chay khỏe mạnh, gần đây con cũng ăn chay, thanh tâm quả dục rất tốt... ai da!”

Dưới bàn không biết có ai đó đá hấn một cái, Lâm Kính Tổ giận mà không dám nói gì. Đăng bởi: admin

34. Chương 34

CHƯƠNG 34 PN2 SẦU XUÂN

Tống Trạch có một phiên nào.

Trên cơ bản, Tống Trạch đi làm cũng thuận buồn xuôi gió, vẻ mặt thanh tú, người lại ôn hòa lễ phép, tiểu học được chủ nhiệm yêu thích, trung học được tổ trưởng các môn yêu thích, đại học được giáo sư yêu thích, thành tích lại không cần nói, từ hồi tiểu học thì vị trí hạng nhất chưa từng nhường cho ai, thuận thuận lợi lợi được chính phủ công nhận là gia đình có con nổi tiếng học giỏi, môn nào cũng đứng đầu, cho dù là mấy năm trao đổi sang Mỹ, thì phiếu điểm cũng là một chuỗi dài chữ A.

Chỉ có một chuyện, Tống Trạch đụng tới là nhất, thì đó là môn thể dục mà Lâm Kính Tổ luôn chê cậu. Về môn thể dục Tống Trạch ngu ngốc đến không còn gì để nói: để cậu đá cầu thì cậu giẫm phải chân mình, để

cậu chạy bộ 50 mét thì bằng người ta chạy 100 mét, đến nỗi nhảy cao nghĩ tới là thấy đau – mỗi lần đều bị nằm sấp lên cái nệm với tư thế khó coi, lúc cấp hai Lâm Kính Tổ là trưởng môn thể dục lại cùng lớp với cậu nhìn đến chán:

“Tổng Trạch, cậu mỗi lần ngã thì ngã đi, tại sao còn ngã không cùng một chỗ, cậu làm sao mà hay vậy?”

Vốn nghĩ rằng tốt nghiệp đại học rồi là có thể thoát khỏi môn thể dục ác mộng, nào ngờ vào sở nghiên cứu, còn có đơn vị tổ chức đại hội thể dục thể thao vào mùa xuân. Đại hội thể dục thể thao năm ngoái Tổng Trạch may mắn tránh thoát, năm nay không thể may mắn như vậy nữa. Tuy nói tham gia hay không là tự do cá nhân, nhưng có ai không trông cậy vào những người trẻ tuổi mới vô giúp đội mình thắng chứ? Không tham gia liền cảm thấy thật không biết điều.

Tổng Trạch vì chuyện này mà phiền não hai ngày, cuối cùng đến ngày thứ ba mới không cam lòng đi đến cầu cứu Lâm Kính Tổ. Lâm Kính Tổ nhìn bộ dáng như con gấu mèo của cậu khi xuất hiện ở phòng khách:

“Em hỏi có phương pháp nào tăng cao khả năng vận động trong thời gian ngắn không?”

Thật ra không phải không có, các hạng mục cần chút kỹ thuật, một khi đã biết phương pháp thì trong thời gian ngắn muốn tiến bộ cũng không phải khó. Nhưng đây là đối với người khác, không phải Tổng Trạch. Tổng Trạch mặc dù biết một chút kỹ thuật, nhưng thành tích thật sự là một tai nạn. Lâm Kính Tổ hoài nghi Tổng Trạch không có tiểu não, tất cả đều dồn hết vào đại não kia rồi.

Lâm Kính Tổ vắt óc nửa ngày, thở dài:

“Anh thấy em vẫn là đăng ký thi chạy đường dài đi.”

Chạy đường dài chủ yếu là thi sức bền của một người, chặng đường dài như vậy, chỉ cần kiên trì là thắng, cho dù không được hạng nhất cũng không bị người khác trách, hơn nữa đối thủ cạnh tranh cũng tương đối ít – những người chạy nhanh nhảy xa, đều đăng ký các hạng mục khác, ai muốn lãng phí thời gian cho chạy đường dài chứ?

Lâm Kính Tổ vỗ vỗ Tổng Trạch:

“Bắt đầu từ sáng mai, theo anh tập chạy bộ.”

Lâm Kính Tổ có một phiền não.

Trên cơ bản, đường đi làm của Lâm Kính Tổ quá gấp ghe. Lâm Kính Tổ nghịch ngợm gây sự, từ tiểu học đến trung học đều không được các giáo viên yêu thích, thành tích lại không tốt, hằng năm đều đứng đầu từ dưới đếm lên, kiêu ngạo vì vậy mà giảm hẳn, hơn nữa còn có thêm Tổng Trạch cùng lớp ở bên cạnh làm tham chiếu, khiến cho tình cảnh càng thêm liên tiếp gặp tai nạn, lão tử của hắn thường xuyên chỉ tiếc rèn sắt không thành mà vừa đánh vừa mắng:

“Người ta chỉ sinh sớm hơn mày có ba ngày, sao mày lại không nên thân như vậy! Hả?”

May mắn từ nhỏ đến lớn có Tổng Trạch bên cạnh dạy thêm, hắn mới không đến nỗi bị ở lại. Trên phương diện học tập Lâm Kính Tổ cũng không biết nên gọi là cảnh giới gì, Tổng Trạch trừng mắt nhìn bài thi của Lâm Kính Tổ mà khó hiểu:

“Lâm Kính Tổ, những câu này ở trong mấy cuộc thi cuối kỳ của tiểu học trung học đều đã xuất hiện qua, sao anh có thể lúc nào cũng đáp sai vậy?” Chỉ là bốn câu ABCD thay đổi vị trí, cũng phải có một lần đúng chứ?

Vốn nghĩ rằng tốt nghiệp đại học sẽ không cần tiếp tục học nữa, Lâm Kính Tổ cũng qua những ngày thật thoải mái. Không ngờ tưởng lắp ráp nói còn có đợt sát hạch vào mùa xuân. Nói sát hạch thì lập tức sát hạch, kiểm tra kỹ năng thì Lâm Kính Tổ không sợ, nói về tri thức chuyên nghiệp thì cũng miễn cưỡng đối phó được, dù sao cũng là mỗi ngày tiếp xúc, nhưng đang êm đẹp như thế tại sao phải kiểm tra ngoại ngữ? Nhìn Lâm Kính Tổ hồi ba tuổi bị Tổng Trạch ức hiếp vì nói chuyện không rành thì biết, Lâm Kính Tổ không có thiên phú về ngôn ngữ.

Lâm Kính Tổ vì chuyện này mà phiền não hai ngày, cuối cùng đến ngày thứ ba mới không cam lòng mà đến cầu cứu Tổng Trạch. Tổng Trạch nhìn bộ dáng như ra như vào thiên sơn tuyết liên của hắn khi xuất hiện

ở phòng khách:

“Anh hỏi có phương pháp nào tăng cao khả năng tiếng Anh trong thời gian ngắn hay không?”

Thật ra không phải không có, các tri thức đều có bí quyết, chỉ cần nắm giữ bí quyết thì có thể thoải mái ứng phó với các cuộc thi. Nhưng đây là đối với người khác, không phải Lâm Kính Tổ. Lâm Kính Tổ mặc dù biết được một số bí quyết, thì thành tích tiếng Anh vẫn là một chê cười. Tống Trạch nghi ngờ Lâm Kính Tổ không có đại não, tất cả đều dồn hết vào tiểu não kia rồi.

Tống Trạch trầm tư suy nghĩ nửa ngày, thở dài:

“Em thấy anh vẫn là nên học thuộc lòng đi.”

Học tiếng Anh có rất nhiều bí quyết, nhưng mỗi loại đều không giống nhau, điều này không thích hợp với Lâm Kính Tổ. Loại ghi nhớ cao cấp này Lâm Kính Tổ có lẽ không thể học được, chỉ đành từng bước từng bước học thuộc, ngữ pháp thì càng không nên trông cậy vào, chỉ cần các thì quá khứ hiện tại hoàn thành cũng đủ khiến hần rối tinh rối mù, còn không bằng học thuộc lòng câu ví dụ.

Tống Trạch vỗ vỗ Lâm Kính Tổ:

“Bắt đầu từ sáng mai, theo em học bài.”

Tối hôm nay, hai người đều mang theo tâm sự nặng nề mà nằm xuống. Ngày mai mặt trời có thể đừng mọc được không? Phiền não a, phiền não.

Sáng hôm sau, Lâm Kính Tổ cầm một xấp giấy tiếng Anh đứng ở sân thể dục niệm niệm, Tống Trạch bên cạnh tức đến giậm chân:

“Không đúng không đúng, đã dạy bốn lần rồi, đọc lại.”

Các học sinh tiểu học đi ngang qua sân tập thể dục, đều che miệng chạy nhanh đi, tiếng Anh của người này lấp ba lấp báp, còn không bằng bọn họ.

Tống Trạch thật nôn nóng, đột sát hạch có liên quan tới tiền thưởng, Lâm Kính Tổ không đậu, tiền là chuyện nhỏ, nhưng ảnh hưởng đến sự nghiệp phát triển của sau này mới là chuyện lớn. Đọc đi đọc lại cũng không được, sao có thể thuộc chứ? Đầu lưỡi sao ngốc như vậy, vào những lúc kia, nó rất khôn ngoan mà... Ai nha nha, mình đang suy nghĩ cái gì vậy, Tống Trạch hung hăng đánh bản thân.

Niệm xong mấy câu tiếng Anh, Lâm Kính Tổ liền dẫn theo Tống Trạch chạy bộ, vừa chạy bên cạnh vừa không ngừng nhắc nhở:

“Hô hấp! Chú ý hô hấp, hơi thở rối loạn rồi! Bước chân không được lách dưới đất!”

Các lão ông chạy bộ một vòng lại một vòng, vừa chạy vừa lắc đầu, người này mới bao nhiêu đây tuổi, sao mới chạy mấy vòng đã thành dạng này rồi, còn không bằng bọn họ.

Lâm Kính Tổ thật nôn nóng, đại hội thể dục thể thao tuy không phải chuyện trong đại gì, nhưng dù sao cũng trực tiếp liên quan tới hình tượng của Tống Trạch, nếu cứ như vậy sẽ bị các thành viên khác coi thường, vậy thì phải làm sao? Chạy mấy ngàn mét là cả một vấn đề, phải chạy thể nào đây? Thể lực sao yếu như vậy, vào những lúc kia, rõ ràng rất nhiệt tình... Ai nha nha, mình đang suy nghĩ cái gì vậy, Lâm Kính Tổ hung hăng đá bản thân.

Lo lắng sẽ dễ dàng tức giận, câu nói này hoàn toàn đúng, vừa sáng sớm, hai người đã đứng giữa sân thể dục mà cãi nhau:

“Tống Trạch, không phải anh đã nói với em, cánh tay đóng đưa phối hợp, bước chân phải đều sao?”

“Lâm Kính Tổ, anh nói nghe dễ quá, lúc trả bài tiếng Anh sao không giỏi như vậy?”

“Em không phải cũng vậy sao, có sức để mắng anh, mà vừa chạy được nửa đường đã than rồi?”

Dưới ánh nắng nhàn nhạt, có hai bóng người đánh thành một đoàn. Đáng tiếc thật, là cảnh xuân tốt nha, ngay cả chim chóc trên cây đều ngọt ngào gắn bó nhau. Bà lão đi mua thức ăn lắc đầu:

“Đã không còn là thiếu niên rồi? Hai cháu này đánh nhau từ hồi tôi còn chưa rụng răng, đúng là tiểu oan gia!”

Giáo sư Tống và Lâm đại tẩu có cùng một phiền não. Hai tiểu oan gia này có thể đừng đánh nhau thành một đoàn ở bên ngoài được không? Thật dọa người mà! Đăng bởi: admin

35. Chương 35

CHƯƠNG 35 PN3 OÁN XUÂN

Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim. Chín giờ khi Tống Trạch từ sở nghiên cứu trở về, chú mèo dưới lầu há to mồm kêu lớn, tiếng thật dài. Mùa xuân đến rồi.

Về đến nhà, Lâm đại tẩu đang ngồi trước ti vi may áo lông, cười gật đầu với Tống Trạch:

“Đã về rồi, Kính Tổ có làm chè cho con đó, ở trong nồi, con tự múc đi.”

Tống Trạch buông thứ trên tay xuống rồi đi vào bếp, múc một chén chè, khuấy khuấy mấy cái phần nước chè màu hạt dẻ, uống một ngụm, còn mang theo hương vị của hoa quế. Tống Trạch nhắm nháp, liếm liếm môi:

“Thật ngọt.”

Nhớ tới có người đã từng ngay tại phòng bếp này ôm eo cậu, đưa lưỡi vào miệng cậu tuần tra một vòng, cười như con mèo trộm được cá mà nói: “Ừm, đủ mùi vị rồi”, Tống Trạch đỏ mặt.

Tống Trạch ăn chè tắm rửa xong ngồi trong phòng khách, cùng Lâm đại tẩu xem ti vi trò chuyện. Tiếng của ti vi rất nhỏ, giọng hai người nói chuyện cũng rất nhỏ. Lâm Kính Tổ đang ngủ mà.

Phim truyền hình vào chín giờ, tình cảm của hai nam nữ nhân vật chính thật sâu đậm, trước khi ngủ tặng nụ hôn ngon, thức dậy thì tặng nụ hôn chào buổi sáng, trước khi ra cửa cũng là một nụ hôn tiễn đưa, về nhà lại là nụ hôn hoan nghênh, Tống Trạch run rẩy, chà xát hai cánh tay đã nổi đầy da gà.

Sau khi hết phim, Tống Trạch nhìn đồng hồ, nhỏ giọng nói với Lâm đại tẩu:

“Con vào xem Lâm Kính Tổ.”

Lâm Kính Tổ phải trực đêm, đã đến lúc rời giường. Đẩy cửa phòng ngủ, Lâm Kính Tổ đang mơ màng ngồi trên giường thay quần áo, mắt chỉ có một đường, tinh thần vẫn chưa tỉnh táo nhếch miệng với cậu: “Đã về rồi.”

Lâm Kính Tổ cởi từng nút áo ngủ, lộ ra vòm ngực rắn chắc màu đồng, cơ bụng cũng rất cường tráng, đường cong nơi eo hấp dẫn mà co dãn, cái quần ngủ kéo hơi thấp, loáng thoáng nhìn thấy quần trong. Tống Trạch nhìn nhìn, mặt “ba” một cái đỏ bừng.

Lâm Kính Tổ thay quần áo xong, chạy vào phòng tắm rửa mặt, cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo. Hắn đi vào phòng lấy tài liệu, chào Tống Trạch:

“Anh đi đây.”

“Lâm Kính Tổ!” Tống Trạch bước lên trước gọi hắn. Lâm Kính Tổ xoay người, vừa đúng là khoảng cách rất thích hợp để hôn lên, mặt Tống Trạch hồng rồi lại đỏ, nhưng vẫn không thể làm ra hành động buồn nôn như trong phim truyền hình lúc này. Cuối cùng đành nói:

“Đi đường cẩn thận.”

Lâm Kính Tổ nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, đẩy cửa đi rồi. Tống Trạch ngồi trên giường, nơi đó vẫn còn độ ấm của Lâm Kính Tổ. Tống Trạch cảm nhận mùi hương còn vương lại của Lâm Kính Tổ. Mèo con ngoài cửa sổ cứ kêu từng tiếng từng tiếng, kêu đến lòng người thấy phiền, Tống Trạch buồn bực cắn môi, cậu nhất định đã bị tên lưu manh Lâm Kính Tổ kia lây hư rồi.

Lâm Kính Tổ hoàn thành ca đêm về, vừa đúng là sáng sớm.

Ở dưới lầu khu giáo sư, một con mèo đốm gầy gò đi đến cọ cọ chân hần, hoa văn quanh mắt màu đen, kêu đến yếu ớt. Lâm Kính Tổ nhìn đến vui vẻ:

“Không phải mày chứ, kêu cả đêm rồi mà chưa tìm được bạn sao?”

Về đến nhà, trong phòng rất yên lặng. Đặt túi đồ ở phòng khách, tính vào bếp chuẩn bị bữa sáng. Đẩy cửa phòng bếp, trên tủ lạnh có dán một mảnh giấy nhỏ, phía trên là chữ viết ngay ngắn của Tống Trạch:

“Em đã mua bữa sáng rồi, anh tự mình hâm nóng lại là được, không cần làm thêm. Ba sẽ dẫn mẹ đi lấy thuốc, cơm trưa họ cũng tự giải quyết. Anh về tắm rửa một cái rồi ngủ đi.”

Ngón tay Lâm Kính Tổ vuốt ve qua lại những lời ghi trên giấy, vuốt đến nỗi nó sắp nổi lông mới nhếch môi đi vào phòng tắm. Trong cái giỏ giặt quần áo, bày một bộ quần áo sạch sẽ, nhớ đã có người từng mím môi ném bộ đồ ngủ này lên người hần, nói: “Thuận đường mua giúp anh, mặc vào!”, Khóe miệng Lâm Kính Tổ nhếch cao hơn. Rõ ràng hai bộ áo ngủ kia giống nhau như đúc, nút áo tròn tròn thật dễ coi, nhẹ nhàng kéo một cái là có thể trông thấy da thịt trắng như tuyết của Tống Trạch.

Lâm Kính Tổ mở vòi sen, dòng nước ấm áp xả lên làn da, thân thể và lòng ngực nóng hầm hập.

Đẩy cửa phòng ngủ, Tống Trạch đang nằm trên giường, chần chập rời rạc để lộ nửa người và một cái đùi trắng nõn mịn màng. Lông mi thật dài của Tống Trạch rung động theo quy luật, gương mặt trắng đến gần như trong suốt lúc này ứng ứng hồng hồng, đôi môi nộn nộn bị răng cắn nhẹ, vừa trơn vừa bóng. Lâm Kính Tổ nhìn nhìn, máu “ba” một tiếng xông thẳng lên não.

Lâm Kính Tổ nằm xuống phần giường còn lại, xoay người, để mặt Tống Trạch đối diện với hần, chỉ cần cúi đầu là có thể hôn lên môi cậu. Lâm Kính Tổ nắm chặt tay, không đành lòng quấy nhiễu Tống Trạch. Hần xoay người sang chỗ khác, vỗ vỗ người anh em trong quần của mình: “Mày thành thành thật thật ngủ cho tao đi.”

Đồng nghiệp phải chăm sóc cho người vợ sắp sinh, Lâm Kính Tổ chủ động giúp hần làm thêm, dạo gần đây luôn trực ca đêm. Sở nghiên cứu của Tống Trạch có một đề tài lớn, phải vội vàng hoàn thành, mỗi gần bận đến chín giờ mới về nhà. Thường là Lâm Kính Tổ đi làm rồi Tống Trạch mới về ngủ, cho đến khi Lâm Kính Tổ về ngủ thì Tống Trạch lại đi làm, thời gian mở mắt nhìn thấy đối phương không nhiều. Ngay cả cơ hội cãi nhau đánh nhau cũng không có, càng đừng nói làm chuyện gì khác.

Không chỉ có Lâm Kính Tổ hóa thân của sói khó chịu, mà ngay cả Tống Trạch cũng cảm thấy không được tự nhiên, mùa xuân đến rồi nha.

Buổi tối cuối tuần gió mát hiu hiu, giáo sư Tống ngồi trong thư phòng cầm quyển sách rung đùi đắc ý:

“Sa song nhật lạc tiệm hoàng hôn, kim ốc vô nhân kiến lệ ngân. Tịch mịch không đình xuân dục vãn, lê hoa mãn địa bất khai môn.” (Đây là bài “Xuân oán” của Lưu Phương Bình, bản dịch của Hoa Sơn: Mặt trời lặn xế hoàng hôn, nhà vắng ai biết lệ tuôn vắng dài. Xuân qua quạnh vắng bóng người, hoa lê sầu rụng, cửa hoài đóng then. Nguồn: thivien.net)

Cô Vương uống thuốc xong, bây giờ đã vào giấc. Lâm đại tẩu ngồi trong phòng chậm rãi may túi. Tống Trạch đứng trong phòng mình, nhìn Lâm Kính Tổ ngủ say đến chết. Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền vào tiếng mèo kêu, kêu đến lòng người buồn phiền.

Tống Trạch đi qua đó, nhẹ nhàng gọi: “Lâm Kính Tổ.”

Lâm Kính Tổ không có phản ứng.

Tống Trạch đến gần hơn chút nữa, giọng càng nhẹ hơn:

“Lâm Kính Tổ, anh thật sự đang ngủ sao?”

Hô hấp của Lâm Kính Tổ rất vững, lòng ngực phập phồng đều đều.

Tống Trạch quỳ gối trước giường, chăm chú nhìn Lâm Kính Tổ, tựa như bị mê hoặc, đôi môi phẩn phẩn mềm mềm nhẹ nhàng chạm lên.

Vừa chạm vào, đã bị mót đến gắt gao. Đầu lưỡi nóng bỏng của Lâm Kính Tổ duỗi ra, từng chút từng chút liếm đôi môi cánh hoa mềm mại, liếm xong còn chưa thỏa mãn tách nó ra, thoải mái xông vào, vừa tìm kiếm vừa quấy rối.

“Ừm

” Tống Trạch bị hôn đến mơ màng, khó khăn lắm mới được buông tha, thở dốc mở mắt, không biết từ khi nào đã dựa lên người Lâm Kính Tổ, Lâm Kính Tổ nằm phía dưới cười đến đáng ghét.

Tống Trạch thở hổn hển chỉ trích:

“Lâm Kính Tổ, anh giả... ưm...”

Lời còn chưa nói xong, đã bị chặn miệng, không khí ở phổi lại lần nữa bị cướp đi. Gió xuân đêm thổi a thổi, bức rèm bay lên rồi lại hạ xuống, phát ra tiếng phàn phật.

Trên chiếc giường đôi trải ga màu xanh lam hoa văn mây trắng, hai bóng người tay quăn tay, chân quăn chân, dây dưa thành một đoàn. Bên cạnh là hai bộ đồ ngủ giống nhau như đúc bị kéo đến nhẵn, không phân biệt rõ cái nào là cái nào.

Lâm Kính Tổ cắn một đường từ cái cổ trắng nõn đến điểm màu hồng phấn nhô lên trước ngực người kia, giọng nói trầm thấp mang ý cười:

“Tống Trạch, sao em còn chiêu này vậy?” Hồi tốt nghiệp cấp ba khi đó thừa dịp hân ngủ hôn trộm hân, cho rằng hân không biết?

Làn da trắng nõn của Tống Trạch nhuộm một tầng hồng phấn, những nơi bị cắn tựa như có dòng điện chạy qua, tê dại đến khó chịu. Cậu nâng chân lên, vô lực đá Lâm Kính Tổ:

“Anh ít đặc ý đi... ưm a!” Lúc nâng chân bất ngờ cọ phải thứ gì đó phía dưới của Lâm Kính Tổ, giật mình không kịp đè nén tiếng rên của mình.

Lâm Kính Tổ càng cười xấu xa hơn, vươn tay sờ sờ chào hỏi thứ đang ẩn bên trong quần lót của Tống Trạch: hai, bạn à, đã lâu không gặp! Móng vuốt sói của Lâm Kính Tổ di chuyển cao thấp, còn đang muốn ôn lại chuyện xưa —

“Tích tích tích...”

Một tiếng động giết phong cảnh vang lên, hai người nhìn nhau ba giây, đôi mắt Tống Trạch còn được bao phủ bởi một tầng hơi nước mỏng, thở dốc nói:

“Lâm Kính Tổ, đêm nay anh đi làm đúng không?”

Lâm Kính Tổ cắn răng trừng cậu:

“Tống Trạch, em cố ý?”

Tống Trạch cũng cắn răng:

“Bệnh à, em làm vậy có lợi gì?” Như bây giờ, cậu cũng chịu không nổi.

Lâm Kính Tổ động dậy thân thể, nhìn Tống Trạch phía dưới, hai người đối diện ba giây, hân thở dài một hơi, nhẹ nhàng thay cậu đắp kín chắn, giọng nói hung dữ:

“Tống Trạch, sáng mai, em đợi đó!”

Tống Trạch xoay người không thèm nhìn hân, giọng nói tuy nhỏ nhưng cũng rất kiên định: “Ừm”. Đôi mắt Lâm Kính Tổ bùm bùm bốc lên hai ngọn lửa xanh biếc.

Sáng hôm sau, Lâm Kính Tổ thong thả đi về nhà, mở cửa phòng, hai bộ áo ngủ đều được đặt ở đầu giường, Tống Trạch đang đưa lưng về phía hân ngủ say, để lộ ra bờ vai ra chiếc chăn rộng. Trong lòng có thứ gì đó tan chảy, Tống Trạch của hân nha! Lâm Kính Tổ giúp cậu đắp lại chắn, ra ngoài làm bữa sáng.

Cạch cạch đập một quả trứng vào nồi, lòng đỏ trứng bục bục nóng lên. Lâm Kính Tổ thật cẩn thận lật qua lật lại, gần đây Tống Trạch rất bận, thân thể vốn đã không có nhiều thịt lại thon cao, phải dưỡng béo em ấy một chút.

Cửa phòng bếp chỉ nha một tiếng bị đẩy ra, Lâm Kính Tổ vừa quay đầu, Tống Trạch đang đứng dựa vào tủ lạnh, dùng khước mắt nhìn hắn. Khước miệng Lâm Kính Tổ bất giác cong lên, quay đầu lật trứng, hỏi:

“Sao mới sáng sớm đã dậy rồi?”

Tống Trạch không trả lời, bữu môi nhìn cái nồi bên cạnh:

“Sữa đã làm nóng chưa?”

“Rồi.”

“Bỏ thêm đường chưa?”

“Bỏ rồi.”

“Để em nếm thử xem đủ ngọt không.”

“Một lát sẽ mang qua cho em thử.”

“Em muốn thử ngay bây giờ.”

Lâm Kính Tổ tắt bếp xoay người chống nạnh:

“Tống Trạch em có thấy mình phiền không?”

Đôi con ngươi đen bóng của Tống Trạch trừng thật to thật tròn:

“Lâm Kính Tổ, em chỉ là muốn thử chút sữa thôi, anh chê em phiền?”

Hai người nhìn nhau ba giây, Lâm Kính Tổ hừ một tiếng lấy muống. Mới sáng sớm, không biết tổ tông này phát điên cái gì? Tức giận nhét muống vào tay Tống Trạch:

“Tự mình thử.”

Tống Trạch múc một muống nhỏ, đưa đến bên môi thổi thổi, chiếc muống chậm rãi được đưa vào miệng, lại chậm rãi hút, đôi mắt như quả nho không nhìn cái muống, mà lại nhìn thẳng vào Lâm Kính Tổ, đầu lưỡi phần hồng vươn ra, liếm một vòng trên đôi môi củ ấu:

“Ừm, đủ ngọt rồi.”

Lúc này lửa giận trong lòng Lâm Kính Tổ sớm đã bị dập tắt, chỉ cảm thấy ngọt ngọt, đôi mắt bốc lên ngọn lửa xanh biếc, vươn tay ôm chặt eo Tống Trạch, đưa đầu qua:

“Anh nếm thử.”

Vừa chạm vào đôi môi củ ấu, cửa đúng lúc bị đẩy ra, cô Vương xoa xoa mắt buồn ngủ đi vào:

“Tống Trạch, mẹ phải làm bữa sáng cho con, mau ăn rồi đến trường, Kính Tổ còn đang đứng dưới lầu chờ đó. Ừa, Kính Tổ, sao con ở đây?”

Ngoài cửa sổ, mèo cứ kêu từng tiếng rồi lại từng tiếng, thê thê lương lương. Hai người nhanh chóng tách ra, nhấc cả mặt, mùa xuân thật gian nan a! Đăng bởi: admin

36. Chương 36

Cuối cùng thì một khoảng thời gian Lâm Kính Tổ và Tống Trạch thay phiên nhau tăng ca cũng chấm dứt. Các ông bà trong nhà đều đau lòng thay hai đứa nhỏ, nhìn xem dạo này mệt quá, sắc mặt cả hai đều kém cả! Giáo sư Tống cùng Lâm đại tẩu thương lượng một chút, đưa ra hai phiếu khách sạn suối nước nóng tới trước mặt hai người:

Lâm đại tẩu nói:

“Vừa lúc cuối tuần rảnh rỗi, các con đi thả lỏng tinh thần đi.”

Giáo sư Tống cũng nói:

“Các con không cần lo lắng cho mẹ, có hai người lớn chúng ta trông chừng, các con cứ yên tâm đi chơi.”

Thế là xe Tống Trạch chạy ra đường cao tốc, bắt đầu hành trình chơi xuân hai ngày một đêm của hai người. Khách sạn được xây ở một trấn nhỏ cách đây mấy trăm km, hai người thay phiên nhau lái.

Lúc Tống Trạch lái xe, Lâm Kính Tổ ngồi lau mồ hôi: Tống Trạch từ nhỏ đã không có tế bào vận động, tay chân không biết phối hợp, mong là đừng phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Lúc Lâm Kính Tổ lái xe, Tống Trạch hét hồn: Lâm Kính Tổ có lịch sử tai nạn xe, còn không phải bởi vì anh ấy lái xe cầu thả sao? Mong chuyện này đừng tái diễn nữa.

Hai người thần kinh căng thẳng mà chạy, trên đường chỉ xuất hiện một chút xe thô đã cãi nhau:

“Tống Trạch em rút cuộc sao có được bằng lái xe hả... Ai da!”

Tống Trạch há mồm cắn lên vai Lâm Kính Tổ:

“Lâm Kính Tổ anh tự xem mình là ‘máy bay bay thấp’ phải không? Lái chậm lại cho em?”

Ngày cuối tuần của mùa xuân tháng ba, phía sau khách sạn suối nước nóng đậu đầy xe. Một đứa nhóc mặc quần đùi đi theo ba mẹ xuống xe, quẹt quẹt mũi chỉ vào hai vị thanh niên ở xa xa đang thở hổn hển đánh thành một đoàn:

“Đại ca ca xấu hổ xấu hổ!”

Tống Trạch cùng Lâm Kính Tổ ở trong khách sạn suối nước nóng, đó là một căn phòng nhỏ. Trên mặt đất là hai cái nệm, cửa sau có một khu vườn nhỏ, trong vườn là hồ suối nước nóng bốc khói ùng ục.

Khách sạn vào ban đêm rất yên tĩnh, ngoài cửa ngẫu nhiên truyền vào tiếng đùa giỡn của những đứa trẻ, tựa như ở rất xa, thoáng thoáng. Lâm Kính Tổ cùng Tống Trạch mỗi người một góc ngâm mình trong suối nước nóng, ai cũng không lên tiếng, giữa hai người là mặt trăng thật to thật tròn, bông bèo trôi nổi trên mặt nước.

Lâm Kính Tổ nhìn Tống Trạch qua màn sương mờ ảo, đôi mắt Tống Trạch khép lại, nhìn không rõ vẻ mặt gì, một góc vai nhỏ được ánh trăng màu bạc chiếu rọi, tỏa ra một tầng ánh sáng ướt át. Lâm Kính Tổ nhìn đến ngây dại.

Đôi mắt đen bóng của Tống Trạch đột nhiên mở to, ngại ngùng trừng Lâm Kính Tổ:

“Nhìn cái gì?”

Lâm Kính Tổ còn chưa hồi phục lại từ trạng thái si mê, trí lực không đủ né tránh:

“Tống Trạch, chúng ta đã bao lâu rồi chưa ở cùng nhau?”

Tống Trạch tức giận mắng hấn: “Phát thần kinh gì đây?”

Lúc cúi đầu lại nhìn không được mỉm cười ngọt ngào. Đúng nha, đã bao lâu rồi cả hai không ở cùng nhau? Lần cuối cùng đây nhất khi họ đi chơi chung, là hồi còn ở Bắc Kinh vào mấy năm trước. Sau đó, hai người chia tay, Tống Trạch ra nước ngoài, lão Lâm qua đời, cô Vương bị hội chứng sa sút trí tuệ, lúc hai người đến với nhau lần nữa, đã xảy ra rất nhiều chuyện, giờ nhớ lại tựa như một giấc mơ. Tống Trạch ngẩng đầu, đôi con ngươi đen như mực sáng long lanh:

“Sau này thời gian ở bên nhau sẽ nhiều hơn.” Còn đến cả đời mà.

Lâm Kính Tổ không nói gì, mắt cũng sáng rực lên, yên lặng cùng Tống Trạch nhìn nhau. Một giây, hai giây, ba giây. Âm, hình ảnh mặt trăng tròn to bị khuấy động, Lâm Kính Tổ ôm chặt Tống Trạch, môi nóng bỏng dán chặt vào môi cánh hoa củ ấu mềm mại, triền miên lưu luyến, đầu lưỡi mở khớp hàm luồn vào trong, mang theo độ nóng khiến tim người khác như muốn nổ tung.

Không biết con chim gì đó trong rừng già kêu lên một tiếng vang dội, thanh thúy mà uyển chuyển.

Tổng Trạch giãy dựa trong cái hôn quên mất trời đất này, giọng nói đứt quãng:

“Đừng... giờ đang... ở... ưm...”

Đợi cho đến khi Lâm Kính Tổ buông tha đôi môi cánh hoa bị hôn đến sưng đỏ, thì Tổng Trạch đã kiệt sức đến không còn biết gì, một tay quần chặt cổ Lâm Kính Tổ một tay đặt trước ngực hắn, sớm đã không còn biết ngôn ngữ là gì.

Móng vuốt trong nước của Lâm Kính Tổ bắt đầu làm càn, miệng cũng không chút nhân nhả, vừa liếm vừa cắn trên hõm vai thơm thơm mềm mềm, ưm, thật ngọt. Cổ họng Tổng Trạch truyền ra tiếng nức nở nhỏ nhỏ, Lâm Kính Tổ ngẩng đầu, đôi mắt Tổng Trạch khép hờ, lông mi thật dài run đến dữ dội, từ cổ lên đến trán đều nhiễm một tầng hồng phấn. Lâm Kính Tổ nuốt nước miếng ừng ực, móng vuốt lại bắt đầu sờ ra phía sau. Đôi mày Tổng Trạch nhăn lại, Lâm Kính Tổ dường như nhớ đến chuyện gì đó mà dừng động tác trên tay.

Tổng Trạch chờ chờ một hồi không thấy động tĩnh nữa, mắt kiên nhẫn hờ một tiếng, mở ra đôi mắt ngập sương tròng Lâm Kính Tổ. Lâm Kính Tổ thật nghiêm túc nhìn cậu:

“Tổng Trạch, nếu em thấy khó chịu, chúng ta có thể không làm.” Tiểu Cát có nói qua, thân thể không phải để làm chuyện đó, lúc mới đi vào sẽ rất đau.

“Em đừng nhăn nheo. Vì sự vui sướng của mình mà bắt em chịu khổ, Lâm Kính Tổ anh không cảm thú như vậy.”

“Lâm Kính Tổ, anh nói vậy cái gì?” Tổng Trạch tức giận không chỗ trút, nếu không phải chỗ đó của mình còn bị người ta cầm trong tay, quả thực đã nâng chân lên đá hắn. Hắn cảm thú nhiều lần như vậy rồi, bây giờ mới nhớ hỏi vấn đề này sao?

Về mặt Lâm Kính Tổ vẫn cực kỳ thành khẩn: “Anh nói thật. Nếu em cảm thấy đau, anh sẽ không làm.”

Cả người Tổng Trạch run rẩy, một nửa là tức giận, một nửa là ghen ngào. Kéo Lâm Kính Tổ qua, cắn một ngụm lên vai hắn:

“Anh dám không làm thử cho em xem?”

“Nhưng, nhưng...”

“Chậm chạp cái gì, Lâm Kính Tổ, anh rốt cuộc có phải đàn ông hay không?”

Lâm Kính Tổ cúi đầu áp lên trán Tổng Trạch, mắt tròng to đến sắp rớt ra:

“Tổng Trạch, anh có phải là đàn ông hay không em biết mà?”

“Em đang nghi ngờ anh, anh... a ưm!”

Tổng Trạch rên rỉ chói tai, đồ đã man chết tiệt, dám xông thẳng vào như vậy. Lâm Kính Tổ một tay nâng đùi Tổng Trạch, hoang mang ngừng động tác, tay kia dưới nước an ủi bộ phận đang run rẩy dựng thẳng:

“Tổng Trạch, có đau lắm không?”

Tổng Trạch ngưỡng cổ ra sau, đôi mắt như hồ xuân ướt át long lanh cùng đôi môi phồng nộn khê hé mở làm Lâm Kính Tổ gần như tan chảy. Tổng Trạch phát ra tiếng nức nở mơ hồ nhỏ nhỏ như mèo kêu, Lâm Kính Tổ đưa tai qua:

“Cái gì?”

Tổng Trạch oán hận cắn một ngụm lên tai hắn: “Em bảo anh động!”

Ầm, dưới hồ nổi lên thật nhiều bọt nước. Con chim gì đó sống trong rừng già chớp chớp đôi mắt buồn ngủ, tiếng động này sao không giống tiếng sóng biển vậy, mà ai cứ kêu “Tổng Trạch” không ngừng thế, rồi còn ai cứ nức nở rên rỉ như mèo vậy? Quấy rầy giấc ngủ ngon của người ta.

Tiếng rên của Tổng Trạch nồng đậm ý khóc, hai chân trắng nõn mịn màng quần chặt eo Lâm Kính Tổ, theo động tác của Lâm Kính Tổ mà lắc lư trong dòng nước ấm áp, mặt nước liên tục gợn sóng, ngày càng kịch

liệt, Lâm Kính Tổ dùng sức đâm về phía trước, khóa chặt tiếng hô của Tống Trạch trong miệng mình, chất lỏng còn nóng hơn cả nước nóng lan tràn hòa vào nước.

Tống Trạch kiệt sức ngã trên người Lâm Kính Tổ, tùy Lâm Kính Tổ tẩy rửa sạch sẽ cho cậu rồi bế lên. Lâm Kính Tổ thật cẩn thận ôm Tống Trạch trần trụi, làn da trắng nõn của Tống Trạch phủ kín dấu hôn phần hồng, dường như hoa đào nở giữa mùa xuân. Mắt Lâm Kính Tổ hiện lên quang mang của sói, ngoài miệng vẫn thật thành khẩn:

“Tống Trạch, có đau không?”

Tống Trạch dùng đôi mắt ngập sương hung hăng trừng hắn, tên khốn được tiện nghi mà còn khoe! Lâm Kính Tổ không chút để ý bế cậu đi vào phòng ngủ, tâm tình tốt bắt đầu rỗng:

“Mùa xuân hoa nở, chim chóc tự do – ngao, Tống Trạch, đừng nhéo!”

Chim chóc trong rừng già tức giận kêu một tiếng, có để người ta ngủ không vậy?

Hôm sau.

Trên đường từ khách sạn suối nước nóng về trường đại học nào đó có một rừng đào hoang dã. Những cành đào phần hồng nở rộ từng mảng từng mảng. Có một chiếc xe hơi đậu giữa khu rừng. Cửa kính bị đóng, không thấy rõ cảnh tượng bên trong, chỉ có vài tiếng rên rỉ mơ hồ cùng đứt quãng bị truyền ra qua khe hở:

“Lâm Kính Tổ anh... không... không biết liêm sỉ... A! Nhẹ, nhẹ chút...”

Từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, hoa đào bay đầy trời, đáp lên đỉnh xe hơi đang lắc lư.

Ngày xuân đến rồi. Hoa đã nở rồi.

>>Hoàn Đăng bởi: admin

37. Chương 37: Tôi Đang Câu Dẫn Con Trai Anh!

CHƯƠNG 37. TÔI ĐANG CÂU DẪN CON TRAI ANH!

Bé con đầu bóng lưỡng bị bộ dáng hung thần ác sát của tiểu lưu manh khiến cho sợ hãi, nhìn ra phía sau hắn, thấy anh viện trưởng từ trước tới nay mặc dù không phải là hòa ái dễ gần nhưng dù sao cũng là người quen, thế là lập tức chui qua người Đường Mộ Dung chạy tọt vào trong phòng, bổ nhào vào lòng Mộ Dung Cương, mím mím môi quay đầu lại nhìn tiểu lưu manh, có vẻ rất là kinh hoảng.

Tiểu lưu manh sờ sờ hai má, bộ mình giống người xấu đến vậy sao?

“Đừng sợ đừng sợ!” Mộ Dung Cương dịu dàng dỗ dành, thấy xiêm y của mình coi như cũng hoàn hảo, bèn bật đèn lên.

Có ánh sáng, bé con liền trấn định hơn, nghi hoặc nhìn y, rồi nhìn nhìn tiểu lưu manh, ngơ ngác hỏi, “Các anh ở trong phòng tắt đèn làm gì thế ạ? Trời đã tối rồi!”

Ách..... Mộ Dung Cương cảm thấy hai lỗ tai nóng rần lên, tiểu lưu manh chẳng hề để ý liếc nhìn bé con một cái, “Con nít con nôi quan tâm đến chuyện người lớn làm cái gì?”

Bé con đầu bóng lưỡng có chỗ dựa, dũng cảm trừng mắt nhìn hắn một cái. Chỉ là không rõ tình hình nên không dám chọc giận hắn.

Mộ Dung Cương sợ bé con ra ngoài nói lung tung, ấp úng nói dối, “Bọn anh đang chuẩn bị đi, vừa mới tắt đèn thì em đến.”

Nga, bạn nhỏ thành công bị gạt.

Mộ Dung Cương hỏi lại, “Sao em lại chạy tới đây?”

Bé con bị y hỏi đúng chuyện đau lòng, nhất thời đôi mắt to vì bệnh tật mà có quầng thâm lại ầng ạc nước mắt, “Anh viện trưởng, mẹ em có phải không cần em nữa không? Lâu lắm rồi mẹ không có đến thăm em. Cha em gần đây cũng hay mắng em, nhưng mà em rất ngoan, không có chạy loạn mà.”

Mộ Dung Cương trong lòng trầm xuống, chuyện nhà của Tăng tiên sinh y cũng có nghe nói, vợ anh ta đúng là đang gây chuyện đòi ly hôn với anh ta, bản thân vẫn chưa từng ra mặt, chỉ là nhờ luật sư đến, còn có một người chú của cô ta đến đây nói chuyện.

Kỳ thật những cặp vợ chồng bởi vì không thể chịu nổi cảnh người nhà ốm đau bệnh tật mà chia tay cũng không phải là ít. Thậm chí có vài người còn từ bỏ việc điều trị, đem người thân về nhà, chấp nhận cho người đó bị bệnh tật hành hạ vì không có tiền để điều trị tiếp.

Nhưng mà về chuyện của Tiểu Bân thì rõ ràng là đã có bệnh viện của y hỗ trợ, vậy mà vẫn còn muốn chia tay thì đúng là rất hiếm có. Nếu như là một người già, thời gian không còn nhiều lắm, không muốn để cho người đó phải chịu khổ sở trong điều trị thì còn hiểu được. Đằng này Tiểu Bân nhỏ như thế, cuộc đời của bé chỉ vừa mới bắt đầu, tương lai vẫn còn ở phía trước, vì sao cô ta lại nhẫn tâm vứt bỏ đứa con mà mình dứt ruột đẻ ra chứ?

Vấn đề này đừng nói Tăng tiên sinh không nghĩ ra, Mộ Dung Cương cũng không thể nghĩ ra nổi. Nhưng mà trước mặt Tiểu Bân, y vẫn miễn cưỡng cười vui, mở to mắt mà nói dối, “Không phải là mẹ em không thương em, chỉ là mẹ bận rộn rất nhiều việc, cho nên không thể đến thăm em. Cha em cũng không cố ý nổi giận với em, chắc là do đúng lúc đó em không ngoan nên cha mới giận. Cha mẹ Tiểu Bân là những người yêu thương em nhất trên đời, sao có thể không cần Tiểu Bân được chứ?”

Bé con đầu bóng lưỡng cúi đầu nghĩ nghĩ, quyết định tin tưởng lời y, thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng tâm tình không ít. Bé con ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Cương, có chút ngưng ngưng từ trong túi áo móc ra một cái hộp giấy nhỏ.

“Tặng cho anh nè!” Bé con dùng ánh mắt mong đợi nhìn y, “Tự tay em làm đó, anh viện trưởng, anh mở ra coi có thích không?”

Cái hộp chính là hộp thuốc của bệnh viện, bên trên vẽ một bông hoa nguyệt ngọc rất xấu xí khó coi.

Mộ Dung Cương tận lực khống chế biểu tình trên mặt, làm ra vẻ kinh hỉ, mở cái hộp ra. Bên trong có để một mớ gì đó lẩn lộn, hoàn toàn nhìn không ra được nó là cái gì.

Bé con thấy vậy, nhất thời gấp đến độ phát khóc, “Rõ ràng không phải như thế ! Rõ ràng em đã làm rất đẹp mà!”

Mộ Dung Cương vỗ vỗ đầu của bé, “Không có việc gì không có việc gì, vậy nó vốn là cái gì, em làm lại cho anh xem thử nào?”

Bé con dùng sức gật đầu, đem cái mớ lung tung bên trong nhất nhất xếp trở về vị trí cũ, “Hòn đá nhỏ này là một con đường, bên này là nhà, chung quanh nhà có cỏ, cha mẹ ở trong này chơi thả diều, đây là cục cưng, cục cưng ở bên này chơi đùa với cún con.”

Mộ Dung Cương cố gắng đem hòn đá nhỏ, hình giấy, bình nhỏ... mớ đồ vật lung tung tưởng tượng thành bộ dáng mà bé con miêu tả, rồi mỉm cười xoa xoa cái đầu trọc lóc của bé con, “Đây là ba người một nhà em đi?”

Bé con ngưng ngưng gật gật đầu, nhưng mà nhìn xem kiệt tác của mình, lại liếc nhìn cái tủ kính đằng sau lưng Mộ Dung Cương một cái, uể oải cúi đầu, “Có phải xấu lắm không? Em.....cha em nói không có tiền mua đồ chơi cho em như Tĩnh Tĩnh, em không làm được những thứ xinh đẹp như vậy.”

Mộ Dung Cương cả người chấn động, đứa nhỏ này, bé con cư nhiên vẫn đều ghi tạc trong lòng?

Trong tủ kính sau lưng y, trang trí một món đồ chơi mô hình rất xinh đẹp, là Tĩnh Tĩnh sau khi giải phẫu thành công, ở trong phòng vô khuẩn tĩnh dưỡng, đã nhờ cha mẹ cô bé cố ý mua đến, tự tay xếp lại rồi tặng cho Mộ Dung Cương.

Cô bé ngây thơ không có suy nghĩ gì nhiều, chỉ là đơn thuần cảm thấy, “Anh viện trưởng đã chăm sóc cho em, bây giờ Tiểu Tĩnh phải về nhà, mô hình này tặng cho anh, sau này anh phải nhớ đến em nha!”

Ngay lúc đó Mộ Dung Cương đương nhiên là cảm động mà vui sướng, không nghĩ tới một màn này ở trong mắt của Tiểu Bân lại tựa như là mũi kim đâm vào lòng bé.

Bé con khẳng định là đang nghĩ, nếu như mình cũng có thể làm mô hình tặng cho anh viện trưởng thì bé có thể về nhà.

Mà bé khiến cho cha bé tức giận, chỉ sợ cũng chính là bởi vì muốn một bộ đồ chơi đắt tiền như vậy đi?

Tim Mộ Dung Cương ần ần đau, ôm lấy bé con, “Cám ơn! Thật là đẹp, anh sẽ cất nó cẩn thận, cũng đặt trong tủ kính, sau này Tiểu Bân về nhà, anh cũng sẽ nhớ đến em.”

Thật vậy sao? Bé con cuối cùng cũng mở miệng nhỏ nhắn nở nụ cười.

Ngay cả Đường Mộ Dương cũng nhìn thấy, nụ cười sáng lạn này khiến cho khuôn mặt ốm yếu của bé tươi tắn hơn rất nhiều.

Nhưng mà bóng ma tử vong cũng không bởi vậy mà biến đi nửa phần, vẫn như cũ quấn theo bé, bao phủ lấy thân hình gầy gò của bé.

Trên đường về nhà, Mộ Dung Cương vẫn không nói gì, yên lặng ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi như trút nước, rào rào không ngừng.

Tiểu lưu manh thỉnh thoảng liếc nhìn về mặt của y, nhưng mà không hề lên tiếng.

Xe sắp đi đến cửa tiểu khu, Mộ Dung Cương cuối cùng cũng mở miệng, “Không cần về nhà. Tôi có chút..... không muốn về.”

“Vậy em muốn đi đâu?”

Mộ Dung Cương không biết.

Đường Mộ Dương thật sâu nhìn y, chuyển động tay lái, đem xe trực tiếp chạy về một hướng.

Đây là một trường học nằm sau triền núi, là nơi trước đây bọn họ thường xuyên đánh nhau, cũng là nơi mà khi Đường Mộ Dương trở về hẹn Mộ Dung Cương ra gặp mặt. Xung quanh thanh tĩnh không người, rất thích hợp để ngăn người.

Dừng xe, tắt đèn, Đường Mộ Dương hạ cửa kính hai bên xuống một chút. Mưa lúc này đã ngớt, không khí mang theo hơi nước mát mẻ ủa vào, khiến cho người ta không nhịn được mà run lên.

Mở ngăn để đồ nhỏ đằng trước ra, sờ sờ một hồi mới nhớ đây là xe của Mộ Dung Cương, không có thuốc lá. Có chút bức mình không biết nên làm gì, đập tay xuống một cái, tiếng kèn chói tai vang lên, dọa hai người nhảy dựng.

Mộ Dung Cương nhìn hẩn, đột nhiên nở nụ cười, “Đang tìm cái này à?”

Y lấy từ trong cái học bên ghế lái ra một hộp thuốc lá, còn có một cái bật lửa.

Đường Mộ Dương sững sờ, “Khi nào thì em học hút thuốc vậy?”

Kéo áo y lại ngửi ngửi, nhưng hoàn toàn không ngửi ra mùi khói thuốc.

Mộ Dung Cương bật cười, “Không lẽ tôi không thể học sao? Lúc trước anh vốn cũng đâu có hút?”

Đường Mộ Dương im lặng, dừng một chút mới nói, “Một mình ở nước ngoài cũng có lúc sẽ nhớ nhà, nghĩ đến rất khó chịu, anh liền cho phép mình hút một điếu.”

“Vậy anh còn tốt hơn tôi.” Mộ Dung Cương rất muốn cười nhưng không có cách nào nhếch miệng lên được, “Tôi vừa vào đại học thì liền bắt đầu học hút, chưa được mấy ngày thì liền nghiện, sau đó bị ba ba phát hiện, đánh cho tôi một trận. Nhìn không ra đi, một kẻ ngày ngày ngốc ngốc như ba ba, tính tình vô cùng hiền lành, cư nhiên cũng có lúc phát hỏa như vậy.”

Y từ từ nói, hai mắt nhìn bầu trời, mưa vẫn còn rơi lất phất, vài hạt mưa đập vào trên mặt, lạnh lạnh, rất là thoải mái.

“Khi đó Tiểu Liệt cũng không còn nhỏ nữa, nhưng mà ở bên cạnh thấy vậy, sợ tới mức khóc thét, sau đó đến hơn nửa tháng cũng không dám nói chuyện với ba ba. Khiến cho cha cũng sợ quá mà mang nó đến bác sĩ tâm lý, mới từ từ bình thường trở lại. Bất quá cũng tốt, từ đó về sau, mặc kệ nó quậy phá đến cỡ nào, nếu như thấy ba ba thật sự muốn phát hỏa thì nó vẫn là biết thu liễm.”

Y nhẹ nhàng băng quơ nói, nhưng Đường Mộ Dương cảm thấy trong lòng càng lúc càng lạnh lẽo, bàn tay cầm bao thuốc siết chặt lại đến méo mó, gần từng tiếng hỏi y, “Nếu đã muốn từ bỏ, vì cái gì còn lưu giữ?”

“Đúng vậy! Vì cái gì còn muốn lưu giữ chứ? Đã trải qua thống khổ như vậy, vì cái gì còn muốn lưu giữ?” Mộ Dung Cương tự giễu cười cười, trên mặt có chút cô đơn, “Lưu giữ, kì thật cũng không dám động đến, chỉ là có đôi khi..... vẫn là muốn cảm nhận một chút. Anh hút đi, để cho tôi ngửi mùi một chút là được rồi.”

“Cảm nhận cái rắm!” Tiểu lưu manh xanh mét mặt mày đem bao thuốc lá ném ra ngoài cửa sổ, đem Mộ Dung Cương xoay lại, nhìn thẳng vào mắt y, “Em mau sinh con cho anh, đừng có nhớ đến mấy thứ quỷ quái gì đó nữa!”

Mộ Dung Cương nhìn vào mắt hắn, sắc mặt càng lúc càng lạnh, không phải là lạnh nhạt như bình thường, mà giống như là một đứa nhỏ làm sai chuyện, lột bỏ lớp mặt nạ giả dối, chỉ là ánh mắt mang theo chút đáng thương tội nghiệp, sợ hãi hỏi, “Nếu, tôi không thể sinh con, anh còn có thể kết hôn với tôi không?”

“Kết!” Đường Mộ Dương nhìn hắn, chém đinh chặt sắt chỉ có một chữ, “Đừng nói em là không sinh được con, dù cho em trông giống như một ông già, lão tử cũng vẫn sẽ làm cho bụng em lớn được!”

“Thật sao?” Mộ Dung Cương nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười tà mị mà động lòng người, nhưng trong mắt lại ẩn ẩn có ánh sáng lưu động, tựa như đang dụ hoặc hắn, đưa lưỡi liếm lên môi hắn một cái, “Đánh cuộc đi, nếu như anh có thể làm cho tôi to bụng, sau này tôi ở trên giường, cả đời đều nghe lời anh.”

“Thao!”

Tiểu lưu manh phát hỏa, hai tay giữ lấy mặt y, “Em đang câu dẫn lão tử sao?”

Mộ Dung Cương cười cười lắc đầu, nửa ngây ngô nửa mang theo vài phần mỉa ý, “Tôi đang câu dẫn con trai của anh, để cho nó nhanh chóng chui vào bụng tôi đầu thai chuyển thế.”

Một bàn tay còn khiêu khích luồn vào trong quần tiểu lưu manh, bắt lấy phần thân của hắn bắt đầu xoa nắn.

Cái gì có thể nhịn được chứ cái này không thể nhịn được nữa!

Tác giả:

Ách..... Tiểu Cương: Cái kia, tôi có thể không làm tiếp được không? Người ta muốn thu hồi!

Tiểu lưu manh: Nằm mơ !

Tiểu Cương khóc: Quê mama, xóa đi mà! Người ta nhầm rồi.....

Quê Hoa: Xoa xoa, cục cưng à, đừng cảm chấp nhận sự thật đi. Nếu mọi người không vote, không com, không tặng quà, mẹ đây sẽ giúp con xóa.

Hôn ~ mọi người sẽ không tàn nhẫn với Quê Hoa như vậy đâu ha? Đăng bởi: admin

38. Chương 38: Thưởng Cho Một Nụ Hôn,

CHƯƠNG 38. THƯỞNG CHO MỘT NỤ HÔN,

Không biết vì sao, cơn mưa phiền phức ngoài cửa sổ đã dừng lại, bầu trời đêm sau cơn mưa trong vắt như được tẩy rửa, mặt trăng đã xuất hiện, tỏa ánh sáng dịu dịu xuống mặt đất.

Mộ Dung Cương nằm ngửa trên ghế, nhìn cảnh đêm được ánh trăng chiếu rọi bên ngoài cửa sổ, khung cảnh đẹp mỹ lệ đến vô thực, khiến cho y nhất thời có chút hoảng hốt, không biết đang ở nơi nào.

“Em lại miên man suy nghĩ cái gì thế?” Trùng phạt cắn một ngụm lên cổ y, tiểu lưu manh dùng sức một chút, bất mãn nhìn người đang thất thần dưới thân, “Xem ra, không cho em thấy chút lợi hại thì em liền không chịu ngoan ngoãn!”

Mộ Dung Cương phục hồi tinh thần lại, nhưng mà trong lúc đó, tiểu lưu manh đã đem một chân thon dài của y gác lên trên đầu vai hắn, tiến vào thật sâu khiến cho Mộ Dung Cương kinh hô ra tiếng.

“Ngô ! Đừng..... Đừng như vậy !” Không gian chật chội nhỏ hẹp, muốn chạy trốn cũng không có chỗ. Huống chi, thân thể đã bị khơi mào *** trở nên hư nhuyễn như mì chín, căn bản vô lực phản kháng.

“Đừng như thế nào a?” Tiểu lưu manh xấu xa không chịu buông tha cho y, cái chân còn lại cũng bị hắn kéo lên, còn dám dùng dây đai an toàn trói lại.

Tư thế này khiến cho toàn bộ nơi riêng tư hoàn toàn không được che chắn mà bại lộ dưới ánh trăng, chỉ cần cúi đầu là có thể dễ dàng nhìn thấy khung cảnh *** mỹ mà thứ hung khí nào đó đang ra vào trong thân thể của chính mình. Mộ Dung Cương thẹn thùng quần bách không thể chịu nổi, chỉ còn cách quay đầu đi.

“Để xem em còn dám không tập trung nữa không?!” Điều chỉnh tốt tư thế tiểu lưu manh bắt đầu mãnh liệt tiến công, rất quen thuộc mà trêu chọc từng chỗ mẫn cảm trên cơ thể y.

Thanh âm khiến cho người nghe phải cảm thấy thẹn liên tục vang lên, thậm chí tùy theo thân thể va chạm mà có vẻ càng thêm phóng đãng. Lý trí đánh mất hầu như không còn, trừ bỏ bản năng hòa theo, Mộ Dung Cương không còn tâm tư dư thừa mà đi quần bách cứ chuyện gì nữa, như con cá mắc vào trong lưới, chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Giờ khắc này, Đường Mộ Dương chính là Thượng Đế của y.

Không biết từ khi nào, Mộ Dung Cương đã nằm trên ghế sau, mơ mơ màng màng mà ngủ. Đến khi y choàng tỉnh thì đã về đến nhà.

Bởi vì dùng một tay mở cửa nên Đường Mộ Dương không thể không thả y xuống dưới, một tay ôm y, một tay mở cửa, “Tỉnh? Vừa lúc, chuẩn bị ăn cơm đi. Muốn ăn cái gì, anh đi làm.”

Mộ Dung Cương dùng sức trừng mắt nhìn, mới tỉnh tỉnh mê mê phục hồi tinh thần lại, nhìn xem thấy trên người mình nhiều thêm một cái áo, có chút ngơ ngác không hiểu gì cả.

“Đứa ngốc!” Tiểu lưu manh nhìn bộ dáng đần độn của y, rất là buồn cười, đẩy cửa tiến vào, vỗ nhẹ y một cái, “Quần áo là của anh, lúc đi đón em thì cầm theo. Trời mưa, lạnh.”

Mộ Dung Cương trong lòng ấm áp, y nhớ cha và ba ba cũng luôn như vậy.

Mở đèn, ánh sáng lập tức tràn khắp gian phòng, cảnh trí quen thuộc làm cho Mộ Dung Cương hoàn toàn tỉnh lại. Theo bản năng tính bước vào, giữa bắp đùi đã có chất lỏng dính dính chảy xuống.

Đường Mộ Dương nhìn y xấu hổ đứng ại chỗ, tiến thoái lưỡng nan, đơn giản đóng cửa lại, ôm y lên, “Em muốn lên giường hay là ở trên sofa?”

“Đi.....” Mộ Dung Cương thiếu chút nữa đã chọn một trong hai, nhưng mà nghĩ nghĩ, có chút đỏ mặt thẹn thùng cúi đầu, khàn khàn cổ họng nói, “Trước đi toilet đi.”

“Cần gì phải tắm rửa? Đem con anh rửa cho trôi mắt.” Tiểu lưu manh vô liêm sỉ trêu chọc, lại vẫn là đem y ôm vào trong toilet, cởi quần áo cho cả hai rồi cùng nhau tắm rửa.

Lấy áo choàng tắm bao lấy cả hai người, ôm y đưa đến chỗ sofa, mở ti vi lên, “Em ngồi coi đi, anh đi nấu cơm.”

“Trong tủ lạnh có thịt đấy!” Uống một ly nước xong, Mộ Dung Cương cũng thấy đói, nhìn đồng hồ trên tường, thì ra đã đến 11 giờ, đúng là quá đói bụng rồi!

“Tuân mệnh !” Đường Mộ Dương hôn lên má y một cái, mới vẫy đuôi vui vui về đi nấu ăn.

Bởi vì hai người ở cùng một chỗ, Đường Mộ Dương lại dễ ăn, Mộ Dung Cương đã chuẩn bị không ít nguyên liệu nấu ăn cất sẵn, như thịt cá rau dưa, cái gì cũng có một ít.

Rất nhanh, hai bát mì thịt cùng trứng chần nước sôi đã sẵn sàng nằm trên bàn, còn cho thêm chút dầu vừng, ai ngửi mùi cũng đều chảy nước miếng.

Tiểu lưu manh thực sẵn sóc cầm lấy quyển tạp chí quạt quạt cho nguội bớt để y có thể ăn nhanh, Mộ Dung Cương có chút băn khoăn, “Anh mau ngồi xuống ăn đi, nguội mất!”

“Không sao, anh không đói!” Đường Mộ Dương cố gắng vừa thổi vừa quạt, mì rất nhanh đã không còn quá nóng nữa, xem thử độ ẩm, vừa đủ để ăn, hắn mới đẩy qua, thúc Mộ Dung Cương mau ăn, rồi mới đến đổi phở với bát mì của mình.

Ở trong nhà ăn mì đương nhiên không cần quan đến hình tượng, rất nhanh, hai người đều ôm hai bát mì mà húp sồn sột.

Rửa chén xong, Đường Mộ Dương thay đổi quần áo, bê chậu nước, cầm theo cái khăn đi ra ngoài, Mộ Dung Cương sợ run, “Đã trễ thế này, anh còn muốn làm cái gì thế?”

“Đi rửa xe a !” Đường Mộ Dương thực tự nhiên đáp, quay đầu nhìn thấy Mộ Dung Cương nháy mắt đỏ mặt, tâm tình tốt lên bèn đùa giỡn, “Bảo bối, nhanh lên giường chờ anh nhé!”

Nằm mơ !

Nhưng hắn vừa đi, Mộ Dung Cương lại chủ động trèo lên giường , bắt quá là mặt đỏ tai hồng tiến vào trong chăn, ngủ ngủ !

Nhưng mà cái bụng vừa mới ăn no, nằm xuống ngay thì đúng là rất khó chịu, Mộ Dung Cương bắt đắc dĩ đành phải xuống giường, vào phòng khách mở ti vi rồi đi tới đi lui.

Tản bộ thành thói quen, ăn no không đi lại một chút thì thân thể sẽ cảm thấy không thoải mái.

Không bao lâu, Đường Mộ Dương đã trở lại, lúc đi chỉ đem theo mấy thứ, trở về lại ôm theo bao lớn bao nhỏ, “May mắn xe của em dùng ghế da nên rất dễ dàng rửa sạch, chỉ một chút là xong rồi. Trong xe em còn có cái túi này, bên trong tất cả đều là thuốc cả, thuốc gì thế?”

Thiếu chút nữa là quên mất!

Mộ Dung Cương vội vàng ôm cái túi chạy vào trong nhà bếp, vừa thu xếp vừa nói, “Trời nhập thu rồi, ba ba mua chút thuốc cho chúng ta, nấu lên uống. Ở đây còn có thuốc ba ba đưa riêng cho anh, nhớ uống nhé, không bỏ dọc thì cũng bỏ ngang mà.”

Đường Mộ Dương xem cũng lười xem, “Nhiều như thế ai mà nhớ nổi trời! Em không phải là bác sĩ sao? Sau này em cứ nấu lên đi rồi anh sẽ uống.”

Như vậy cũng tốt. Mộ Dung Cương tìm vài cái hộp, đem thuốc nhét vào. Nhìn nhìn trong tủ lạnh còn có một gói xương, lấy ra để rã đông, lựa ra mấy vị thuốc, phân thành hai phần rồi đem đặt lên bếp hầm , như thế thì sáng ngày mai sẽ có thuốc để uống.

Đường Mộ Dương đi cắt đồ, cũng không thèm nhìn tới bên này, khiến cho Mộ Dung Cương thở phào một cái.

Hai người phân công hợp tác, cũng là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Đợi đến khi thu dọn xong thì thuốc cũng đã nấu xong.. Đường Mộ Dương không ép buộc y nữa, chỉ ôm lấy y cùng nhau lên giường ngủ.

Cái giường một mét năm, nhỏ thì đúng là có nhỏ thiệt, nhưng quen rồi thì lại là một lạc thú, hai người đều không có ý muốn đổi.

“Có chuyện này anh muốn nói với em,” Đường Mộ Dương đem y ôm chặt một chút, nắm tay y nói chuyện, “Ngày nghỉ của anh kì thật còn tới hai tháng, bắt quá anh nghĩ trước tiên cần phải trở về chuẩn bị cho trận thi đấu. Đây là trận đấu cuối cùng trước khi giải nghệ của anh, anh muốn giành ngôi vị quán quân cho nên nhất định phải ở trạng thái tốt nhất.”

Thật cẩn thận nhìn y, “Em sẽ không giận chứ?”

Mộ Dung Cương không tức giận, tương phản, còn có chút thấy may mắn. Vừa lúc y muốn mượn đoạn thời gian này hảo hảo điều dưỡng thân thể, tiểu lưu manh nếu không có ở đây thì thật là tốt.

“Vậy anh cứ đi đi, bắt quá,cửa hàng sửa xe của anh thì sao?”

Đường Mộ Dương trong khoảng thời gian này chính là vì muốn mở một cửa hàng sửa xe mà bôn ba bận rộn.

Vốn Đường Mộ Thần không đồng ý, nhưng Kì An Chi kiên nhẫn khuyên nhủ, ngẫm lại nếu so với việc thăng em mình đem mạng ra đùa thì vẫn còn tốt hơn nhiều nên mới đồng ý.

Nguyên bản còn tính giúp y chút vốn liếng, nhưng Đường Mộ Dương lại tuyệt không chịu thua kém, cự tuyệt anh trai tài trợ, nói không đủ sẽ mượn sau. Hắn ở nước ngoài mấy năm nay thi đấu cũng kiếm không ít tiền, hơn nữa từng làm người quảng cáo cho mấy thương hiệu xe máy hàng đầu thế giới, vì vậy mà rất dễ dàng tìm được nguồn hàng.

Cho nên cửa hàng khai trương cũng không khó, Đường Mộ Thần thấy vậy liền giúp đỡ em mình bằng cách đưa ra những ý kiến chuyên nghiệp về cách quản lý. Điều này Đường Mộ Dương rất ngoan ngoãn nghe theo, dù sao hắn rời nhà nhiều năm, đối với mấy chuyện kinh doanh thì đương nhiên không thể lão luyện bằng ông anh của mình rồi.

“Cửa hàng đã chuẩn bị ổn thỏa, đến lúc khai trương không có anh cũng không sao.” Đường Mộ Dương trong lòng đã sớm tính toán tốt, “Cho dù ban đầu một hai tháng không có anh trông nom, nhưng mà ông anh của anh, còn có bác của em đều có thể giúp anh để ý. Nói đến kỹ thuật, cái tên nhóc Tô Minh kia đúng là thiên tài, có cậu ta ở đó, tuyệt đối không có vấn đề. Em có tin không? Ngay cả một từ đơn trong tiếng Anh cậu ta cũng mù tịt, vậy mà lại có thể biết rõ từng phần của mô tô, còn có thể thao tác tháo dỡ lắp ráp rất tốt. Nếu không phải mệnh của cậu ta không được tốt, thì nói không chừng đã có thể đứng đầu thế giới rồi.”

Mộ Dung Cương nghe vậy cười ha hả, “Thì đâu phải là người ít học thì là kẻ ngu dốt đâu, chẳng qua là vận khí không tốt mà thôi. Nếu như anh đã lên kế hoạch tốt thì cứ đi đi. Khi nào thì đi?”

“Em thật tốt!” Đường Mộ Dương vui vẻ ra mặt lại hôn một cái lên má y, “Yên tâm, anh không đi gấp đâu, khoảng hai tuần nữa tì đi. Anh muốn trở về tập luyện, cũng phải nói chuyện trước với đội nữa. Anh chỉ là muốn thương lượng trước với em một tiếng, nếu em đồng ý đã thì anh mới liên lạc với bọn họ.”

Không thể phủ nhận, Mộ Dung Cương nghe thế thì trong lòng vẫn là thật cao hứng. Bởi vì chân chính tôn trọng một người, thực sự đem người đó đặt ở trong lòng, thì trước khi quyết định bất cứ chuyện gì, hắn đều sẽ nói với người.

Thưởng cho hắn một nụ hôn, “Ừm, tôi biết rồi, ngủ đi.”

Nhưng mà, Mộ Dung Cương đã quên, tiểu lưu manh chính là kẻ không thể chịu nổi một chút khen ngợi, chỉ cần một nụ cười đã khiến cho hắn hưng phấn suốt ba ngày, càng miễn bàn đến một cái hôn, có thể khiến cho hắn quên sạch bách tất cả mọi thứ . Đăng bởi: admin

39. Chương 39: Luyện Tiếc Em!

CHƯƠNG 39. LUYỆN TIẾC EM!

Một nụ hôn nhẹ khiến cho tiểu lưu manh giật mình, lập tức nhanh chóng xoay người đem đối phương đặt dưới thân, liếm liếm môi, nở nụ cười đầy lưu manh, “Tiểu Cương, anh đối tốt với em như vậy, em rất hạnh phúc đúng không?”

Mộ Dung Cương thâm hô không xong, ánh mắt tỏ vẻ chột dạ, “Hôm nay đủ rồi, ngủ!”

“Ngô..... Cưng đủ nhưng anh đây thì không. Anh sắp phải lên đường rồi, sao có thể không nắm chặt thời gian làm nhiều một chút?” Tiểu lưu manh cười đến muốn bao nhiêu vô sỉ thì có bấy nhiêu vô sỉ, từ dưới gối lấy ra một thứ, cười tà, “Em nói coi đây là cái gì nè?”

Ánh mắt thoáng nhìn, Mộ Dung Cương giật bắn người, mặt đỏ như xuất huyết.

Tiểu lưu manh cầm thứ gì đó trong tay, bề ngoài trông rất giống một chiếc nhẫn cực lớn, bắt quá được chế tạo từ hợp kim đặc biệt, bề ngoài cũng rất là được, kim loại sáng bóng được phủ một lớp màu hồng phấn. Kích cỡ này, ngô..... vừa hợp để dùng trên bộ vị nào đó.

Bởi vì song tính nhân có thể chất đặc biệt, rất dễ đạt đến cao trào nên cần phải giảm bớt số lần bắn tinh, việc này rất là quan trọng đối với sức khỏe của bọn họ.

Thứ đồ chơi này không biết là do thiên tài nào phát minh, có thể đeo vào bộ vị đằng trước trong khi làm tình, hoàn toàn không giống mấy thứ đồ chơi tình thú trước kia, đem bộ vị quan trọng của bên thụ siết chặt lại, khiến cho làm tình trở thành một việc vô cùng khổ sở, lại có thể hữu hiệu giảm bớt số lần bắn tinh, đối với bên thụ mà nói, là một thứ đồ vật rất tốt.

Nhưng mà cái gì cũng có hai mặt của nó, bởi vì phía trước bị trói buộc, thân thể sẽ trở nên dị thường mất cảm. Nhất là bộ vị nam tính bị hạn chế sẽ kích thích bộ vị nữ tính chịu càng nhiều kích thích, càng dễ dàng đạt tới cao trào. Theo ý nghĩa nào đó mà nói, cũng càng dễ dàng thụ thai.

Mộ Dung Cương không biết, ba ba yêu dấu của y khi đưa thuốc tới, cư nhiên cũng đưa cả cái thứ này, còn rất chu đáo mà để lại tờ hướng dẫn, khiến cho tiểu lưu manh không muốn biết cũng khó.

Vốn tính xuống tẩy rửa cái xe, sau khi phát hiện ra cái thứ đồ chơi tuyệt hảo này thì nhất thời đứng ngơ không yên, lập tức chạy về. Nhịn mãi mới lấy ra dùng, cũng không dễ dàng đâu a!

Tiểu lưu manh tà ác rất muốn biết biểu tình của Mộ Dung Cương khi nhìn thấy thứ này, quả nhiên, cực phản kích! Nếu đeo thứ này lên, hẳn là sẽ còn làm ra nhiều biểu tình đặc sắc hơn đi?

“Chúng ta thử xem đi!” Hắc không thèm nói nhiều liền mạnh mẽ ép Mộ Dung Cương đeo thứ đó lên.

“Không phải anh mới vừa nói không làm sao?” Ai đó hỗn hển giầy dụa.

“Đó là vừa rồi, bây giờ là bây giờ!” Tiểu lưu manh không nói nữa, đem đầu vùi vào cổ y thu dọn một lát, Mộ Dung Cương liền hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng.

Thở hồng hộc, toàn thân nhiễm một tầng phấn hồng diễm lệ, đôi mắt ngập nước, hai chân không ngừng run rẩy, cầu xin, “Tiến vào, xin, xin anh đừng làm vậy nữa”

OK! Tiểu lưu manh nghe lệnh, thập phần khoái trá tiến vào địa phương mà lão nhị nhà hắc yêu nhất, hai thân thể quấn lấy nhau, chìm trong ***. Hắc không ngừng lột bỏ tầng tầng lớp lớp bao bọc bên ngoài trái tim Mộ Dung Cương, để cho hai trái tim càng xích lại gần nhau hơn.

Mộ Dung Cương khi ngủ thực giống như một con mèo nhỏ, luôn luôn khát cầu ấm áp, gắt gao rúc vào trong lòng Đường Mộ Dương, một khe hở cũng không nguyện lưu lại.

Nâng tay sờ trán gò má y, trong lòng Đường Mộ Dương ầm ầm đau đớn, bảy năm hắc không có mặt, đứa ngốc này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắc không hỏi không có nghĩa là hắc không suy nghĩ đến.

Nhớ lúc đó y còn nói với hắc nếu hắc có thể làm cho y sinh con, y cả đời đều nghe theo hắc.

Bàn tay ấm áp vuốt ve trên bụng y, Đường Mộ Dương nghĩ, nơi này của y hắc đã từng chịu thương tổn đi, thương tổn gì thì còn cần phải hỏi sao?

Đường Mộ Dương cố gắng kiềm chế không cho bản thân suy nghĩ quá sâu, vì nếu còn nghĩ tiếp nữa thì hắc nhất định sẽ rơi vào trong bóng tối, không còn khống chế được bản thân nữa.

Thật sự đã cùng hắc ta sao? Né tránh đi ba chữ y như lời nguyên ấy, nhưng nó vẫn đảo tới đảo lui trong đầu hắc, khiến cho hắc đau đớn.

Không phải không có khả năng đó.

Từ nhỏ, gia hỏa kia vô cùng tốt với Tiểu Cương, có thứ gì tốt đều sẽ dành cho y trước. Mỗi lần mình muốn chọc ghẹo Tiểu Cương, hắc ta nhất định sẽ lao ra cùng mình đánh đến đầu rơi máu chảy.

Nhưng hai người họ là chú cháu ruột! Đường Mộ Dương cảm thấy trong lòng có loại đau đớn nói không nên lời, xuất phát từ một chút đồ kỵ, nhưng nhiều hơn là vì đau lòng cho Mộ Dung Cương đã chịu dày vò nhiều năm như thế. Nếu năm đó da mặt của mình dày hơn một chút, vẫn sống chết quấn lấy y thì biết đầu y đã không ra nông nổi như bây giờ?

Nhưng nếu như lưu lại, chỉ sợ Tiểu Cương cả đời này đều sẽ không để cho hấn tiến vào trong lòng một bước đi? Nhớ lại năm đó, một thiếu niên dùng ánh mắt phần nộ lên án mà nhìn hấn, Đường Mộ Dương chỉ có cười khổ. Nếu như thời gian quay trở lại, hấn vẫn là chịu không nổi mà bỏ đi.

Hay, đây là số mệnh?

Bàn tay ôm Mộ Dung Cương càng thêm dùng sức, người trong ngực cảm thấy không thoải mái, nhúu mày hừ nhẹ. Vội vã rời lỏng vòng tay, Đường Mộ Dương thở dài một hơi, thôi, chuyện gì đã qua thì cho nó qua đi, không cần phải đào bới quá khứ ra làm gì.

Quý trọng người trước mắt mới là sự lựa chọn của người thông minh. Đường Mộ Dương cảm thấy bản thân mình có lẽ không đủ thông minh, nhưng mà vẫn chưa đến nỗi quá ngu ngốc, cho nên hấn biết nên làm cái gì.

Những ngày kế tiếp trôi qua một cách vội vã, sau khi thương lượng thống nhất với hội đua xe xong, Đường Mộ Dương lại quay trở lại sinh hoạt của tay đua Yannis.

Cửa hàng sửa xe vẫn tiến hành suôn sẻ, sau khi dần xếp ổn thỏa mọi thứ xong xuôi, được đôi chồng chồng Đường Mộ Thần và Kỳ An Chi nắm tay nhau duy trì, tiểu lưu manh có thể an tâm mà lên đường.

Bất quá trước khi lên đường, hấn còn phải tham gia một hôn lễ được tổ chức vội vàng, nhân vật chính chính là kẻ mà hấn ghét nhất cùng với chuột trắng nhỏ ngây ngô.

Tuy rằng đã xảy ra chuyện như vậy, nhưng sau khi song phương gia trưởng ngồi lại nói chuyện với nhau, nguyên bản là không định tổ chức hôn lễ sớm như thế, kế hoạch là để cho hai người đó đính hôn trước, kết giao một thời gian đã rồi mới tính tiếp.

Ai mà ngờ chuột trắng nhỏ cư nhiên mang thai, vì vậy không còn cách nào khác, phải kết hôn.

Tiểu lưu manh may mắn mất đi một “tình địch” cực mạnh nhưng đồng thời, cũng có chút đồ kỵ vận tốt của tên kia.

Mẹ nó, chỉ ở khách sạn làm có một lần, cư nhiên Kỳ Khang Chi lại trúng thưởng, ngấm lại bản thân hấn ngày ngày đêm đêm “vắt vớ cần cù cày cấy” mà vẫn chẳng được gì, loại vận may này đúng là con mẹ nó khiến cho người ta tức đỏ mắt!

Bất quá tiểu lưu manh rất nhanh che giấu đi cảm xúc thật của mình, bề ngoài tỏ ra không có gì hào phóng đưa lễ vật đến chúc phúc. Nhưng về phần Mộ Dung Cương, nhìn Hứa Gia Bảo nhanh như thế đã có thai, cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần, chua chua xót xót cảm giác gì cũng đều có.

Thuốc và vitamin Kỳ Hạnh Chi cho y tất cả đều cẩn thận tỉ mỉ uống đúng liều đúng lượng, mỗi ngày đều không cự tuyệt cùng tiểu lưu manh lên giường vận động, hữu cầu tất ứng nhưng mà vẫn không có.

Tiểu lưu manh không có cách nào an ủi y, chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy nhất để giúp cho y có một chút giải thoát cùng khoái hoạt, thuận tiện cũng cho mình chút “phúc lợi”, rồi mới mang theo muôn vàn lo lắng không muốn mà ra đi.

“Nếu có thể, anh thật muốn đem em đóng gói, mang em đi cùng!” Đây là tiểu lưu manh trước khi chia tay Mộ Dung Cương ủy ủy khuất khuất lưu lại.

Mộ Dung Cương trừng mắt nhìn hấn, “Cũng không phải đi mười năm tám năm, cuối năm khi cửa hàng khai trương, không phải anh đã về rồi sao?”

“Kia cũng phải tách ra hai tháng a hai tháng!” Tiểu lưu manh kêu rên ở trên giường lăn lộn, không chịu đi.

Mộ Dung Cương phát hỏa, đập hấn một cước, “Cút ngay, nếu không thì lỡ chuyến bay đó!”

Tiểu lưu manh bình tĩnh nhìn y, đột nhiên như sói đói chụp mồi, đem Mộ Dung Cương đè lên trên giường, “Thời gian không nhiều lắm, chúng ta tranh thủ một chút!”

Anh..... Mộ Dung Cương bị phần nói cũng nói không được, lưu manh ! Tối hôm qua là ai ép buộc y cả đêm? Sao bây giờ vẫn còn muốn?

Kịch liệt phản kháng, nhưng vì một câu của tiểu lưu manh, “Biết đâu lại có cục cưng ngay lúc này?” y hoàn toàn giương cờ trắng đầu hàng. Mộ Dung Cương thêm có con đến phát điên rồi cuộc là để cho tiểu lưu manh ăn no.

“Mệt mỗi đi? Kỳ thật không phải anh cố ý ép buộc em, anh chỉ là không muốn em đi tiễn anh. Anh rất yêu em, anh sợ đến sân bay anh sẽ không thể đi được, hoặc là trực tiếp đóng gói đem em theo thật, ha ha.”

Xương cốt toàn thân của Mộ Dung Cương như gãy vụn, đang còn tức giận nằm trên giường lằm bằm bầm mắng người nào đó, đọc được tin nhắn này xong thì ánh mắt đột nhiên trở nên ảm ứt.

Dùng sức gạt đi lệ trên khóe mắt, cắn giận nói, “Rõ ràng chính là cố ý, còn tìm cớ gì chứ?”

Nhưng mà bàn tay nắm chặt điện thoại, mãi mà vẫn luyến tiếc buông ra.

Có lẽ tiểu lưu manh không phải là đối tượng mà y muốn lựa chọn, nhưng mà hẳn là người mà mình có thể yêu, cũng là người có thể yêu mình, chỉ cần như vậy là đủ rồi. Đăng bởi: admin

40. Chương 40: Buồn Nôn.....

CHƯƠNG 40. BUỒN NÔN.....

Bên người thiếu đi một người, chợt cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên lạnh lẽo.

Tiểu lưu manh rời đi gần một tháng, nhưng mà Mộ Dung Cương chẳng những không có quen được một chút, ngược lại lại còn càng ngày càng không quen.

Mỗi ngày đi làm còn được, chỉ cần về nhà, dường như khắp nơi đều có vẻ hết sức cô đơn.

Khi ăn cơm không có ai ở bên cạnh không ngừng bình luận ưu điểm khuyết điểm của từng món ăn. Khi tắm rửa không có ai ở bên cạnh cột xả đùa giỡn. Khi lên mạng không có ai ở bên cạnh lải nhải lảm bảm bức xạ từ máy tính có bao nhiêu không tốt. Khi quét dọn không có ai ở bên cạnh vừa lau dọn cùng vừa giả làm cô hầu gái xấu hổ.

Mộ Dung Cương không thể chịu được cái cảm giác tịch mịch này!

Cho nên mỗi lần về nhà y sẽ mở hết ti vi máy tính, nhất định phải tạo ra nhiều động tĩnh trong nhà để cho mình quên đi cái cảm giác tịch mịch ấy. Nhưng mà một khi ngồi xuống, cho dù có ồn ào đến cỡ nào đi nữa thì y cảm thấy trong lòng vẫn là một mảnh lạnh lẽo cô đơn.

Thở dài một hơi, Mộ Dung Cương đang suy nghĩ xem có nên dọn về nhà ở ít hôm không. Hay là đi ôm con chó nhà ông nội đến chăm vài ngày?

Con chó tên Star kia đã nuôi trong Kì gia mấy đời rồi. Từ khi Kì An Chi còn rất nhỏ, con cháu của nó đời đời ở Kì gia tiếp tục sử dụng cái tên này, coi như là dấu hiệu lịch sử của dòng giống nhà nó.

Nuôi lâu, tình cảm tự nhiên hết sức sâu đậm không giống bình thường. Mới trước đây, Star nhưng là một chú cún nhỏ đáng yêu được đám nhỏ Mộ Dung Cương bọn họ ôm trong lòng, bất quá đương nhiên là nó đã mất rồi, Star bây giờ là một chú chó lông vàng hoạt bát đáng yêu.

Mộ Dung Cương nghĩ đến là làm, ngay cả điện thoại cũng lười gọi, cầm lấy chìa khóa liền ra cửa.

Hai vị ông nội trên cơ bản không có chuyện gì thì cũng không ra khỏi nhà, còn có ông chú Trần Võ và bà cô An Na, đều là người đã nửa về hưu, bây giờ là giờ cơm chiều, không có lý do gì mà không có ở nhà.

Ngôi biệt thự cổ Thanh Hải hoa viên, mang theo vô số hồi ức của Kì gia, cho nên bất luận ngôi nhà có cũ đến đâu cũng không có ai muốn rời khỏi. Tương phản, bởi vì năm tháng thấm vào, ngược lại làm cho nó càng ngày càng là nơi khiến cho người của Kì gia cảm nhận được nhiều ấm áp nhất, phát ra một hương vị độc đáo làm cho người ta không tự giác liền trầm mê.

“Ông ơi, con về rồi!” Vừa đến gần ngôi nhà, tâm tình liền khá lên rất nhiều. Ấn chuông cửa, khóe miệng Mộ Dung Cương thậm chí còn cong lên tạo thành một nụ cười hiếm hoi.

Nhưng Diêu Nhật Hiên vừa xuất hiện trên màn hình của chuông cửa liền làm ra động tác ra hiệu dừng lên tiếng, sau đó mới ấn mở cửa điện tử, giống đang làm công tác gián điệp, đè thấp thanh âm, “Mau vào, khe khẽ thôi.”

Chuyện gì vậy?

Mộ Dung Cương tò mò tiến vào, trong phòng khách không một bóng người, Diêu Nhật Hiên ra dấu bảo y thay sang đôi dép mềm đi trong nhà, sau đó mới ngoắc ngoắc bảo y đi theo.

Khi ông cố Kì Dân Hạo vẫn còn tại thế, đã từng làm một lần cải biến ngôi biệt thự cổ của Kì gia. Khi đó là vì để nghênh đón đôi long phượng thai Kì Ái Chi và Kì Khang Chi, ở phía sau hậu viện xây dựng một ngôi nhà nhỏ. Sau khi ngôi nhà được xây dựng xong thì bà cô Kì An Na cũng dọn về ở. Từ đó về sau, cả đại gia đình sống chung với nhau.

Vì để tiện lui tới, từ phòng khách chính của Kì gia đến ngôi nhà phía sau, cố ý xây dựng một hành lang bằng gỗ, vừa để tiện đi lại vừa có thêm công năng trở thành nơi ngồi hóng gió ngắm hoa.

Hiện tại, Diêu Nhật Hiên không phải là dẫn y đi chơi, mà là dẫn y đi thẳng đến một gian phòng nhỏ trong nhà sau, Mộ Dung Cương cảm thấy kỳ quái, gian phòng nhỏ này không phải là ổ chó sao? Không lẽ ông nội biết mình muốn Star nên mới dẫn y đi đến đây?

Nhưng mà đi tới trước thì mới thấy, mọi người trong nhà đều đứng túm tụm ở chỗ này, cùng nhau nhìn qua ổ cửa sổ nhỏ. Ngay cả chuột trắng nhỏ..... a, không đúng, gọi theo tiểu lưu manh riết quen miệng, hẳn là Hứa Gia Bảo mới đứng cũng ở đây.

Thấy y đến gần, Hứa Gia Bảo lạnh lùng lạnh miệng nói, “Nói nhỏ chút, Star sắp sinh cún con rồi!”

Mộ Dung Cương sửng sốt, Star không phải là chó đực sao? Sao lại sinh được?

“Không phải!” Kì An Na tháo kính lão xuống, quay đầu sửa, “Là lão bà của Star sinh.”

Nga, hiểu! Star đã đến tuổi có thể ***, mấy ngày trước nghe nói mọi người đi tìm lão bà cho nó, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có chó con.

Mộ Dung Cương cũng vươn cổ ra nhìn, chỉ thấy ông nội Kì An Tu và ông Trần Vô đang ở bên trong dùng vải trắng quây lại. Star giống như một lão cha mầu mực, lo lắng cảnh giác lại mang theo vài phần khấn trương ở bên trong đi tới đi lui.

Đợi chừng nửa chén trà, bên trong truyền ra một tiếng hoan hô vui mừng, “Sinh! Con đầu tiên ra rồi!”

Phải không? Tất cả mọi người bên ngoài vui vẻ cười hơn hở. Lại đợi thêm nửa chén trà nữa, bốn chú cún lục tục bình an chào đời.

Tháo tấm vải xuống, liền thấy bên trong cái giỏ trúc là bốn em cún đang nằm xếp thành hàng, đáng yêu đến mức làm cho người ta hận không thể hôn một cái. Chỉ là cún con thật sự quá nhỏ, không thể tiếp xúc quá nhiều, cho nên cũng chỉ là để cho bọn họ nhìn một hồi rồi để lại bên người chó mẹ.

Sinh mệnh mới luôn làm cho người ta vui sướng, nhưng mà vui đến đâu thì cũng cần phải ăn cơm a.

Mộ Dung Cương cơm chiều chưa ăn đã chạy lại đây, đợi hưng phấn qua đi thì bụng liền réo vang, không đợi y mở miệng, lại nghe chuông cửa kêu lên, là Kì Khang Chi đã về.

Hắn hiện tại là nhân viên nhỏ trong công ty, người mới luôn luôn đặc biệt bị áp bức nhiều một chút, cho nên trên cơ bản mỗi ngày đều là bảy tám giờ tối mới về được đến nhà.

Mộ Dung Cương nhìn thấy hắn, thái độ đã hòa hoãn hơn xưa rất nhiều, không có gì đặc biệt tỏ ý đón chào, còn rất quan tâm mà hỏi, “Đã ăn cơm chưa?”

Ồi ! Diêu Nhật Hiên vỗ đầu, cười ha hả, “Xem ông đấy, quên mất tiêu!”

“Em đó, sao lại hồ đồ như thế?” Kì An Tu giận lão bà liếc mắt một cái, người đến tuổi này thường thích lái nhãi, “Người khác có thể đối, Gia Bảo có thể đối sao? Anh đã nói, không cần em đến phụ, em cứ lo chuẩn bị cơm nước là được. Cứ thích đi xem náo nhiệt, thật là!”

Diêu Nhật Hiên không nể mặt mất hứng, “Anh biết em thích xem náo nhiệt, vậy mà còn không cho em vào? Anh muốn có cơm thì tự đi mà nấu đi! Bao nhiêu năm rồi, anh có nấu được bữa nào chưa? Chỉ biết ăn thôi!”

Mộ Dung Cương lắc đầu buồn cười, y biết tình cảm của người lớn tuổi càng tốt thì càng tìm việc mà cãi nhau, mọi người trong nhà nhìn riết cũng quen nên chẳng ai lên tiếng khuyên can.

Trần Võ xắn tay áo đi vào trong nhà bếp, “Mấy người chúng ta cùng nhau làm một chốc là có ngay ấy mà, Tiểu Cương khỏi cần vào phụ, Gia Bảo nếu con đói bụng thì cứ ăn chút bánh bích quy, chờ một lát a.”

Này không thành vấn đề, Mộ Dung Cương cởi áo khoác liền theo vào hỗ trợ.

Kì An Na lại đeo kính lão lên, “Để em gọi điện thoại cho Ái Chi, con bé sao giờ này vẫn chưa về?”

“Không phải chứ?” Kì An Tu tỏ ra không hài lòng, “Bây giờ là mấy giờ rồi mà nó vẫn còn chưa về?!”

“Đừng gọi!” Lúc này Diêu Nhật Hiên mới nhớ ra, “Hôm qua Ái Chi có nói tối nay nó không ăn cơm, hẹn Tiểu Mật ra ngoài xem phim, không cần đợi nó.”

Kì An Na khanh khách cười không ngừng, “Không phải Tiểu Mật, là Khuê Mật! Xem em nè, cũng đã hồ đồ rồi. Anh, anh không hồ đồ, sao cũng không nhớ?”

(*) Tiểu Mật hình như là chỉ tình nhân, còn Khuê Mật là chỉ bạn gái với nhau, trên gg dịch chỉ ta thế, ko biết đúng ko nên ko sửa lại mà để vậy luôn cho đúng văn, ai bít chỉ ta ^-^

Kì An Tu nhất thời nghẹn lời, hậm hực không nói.

Mộ Dung Cương quay đầu nhìn mấy vị lão nhân gia trong nhà, cười đến ảm áp, đây là chính là hạnh phúc nhân sinh.

Đột nhiên nhớ tới, nếu tiểu lưu manh già đi, sẽ thành như thế nào nhỉ? Tưởng tượng hán đầu đầy tóc bạc, chống gậy, bộ dáng xiêu xiêu vẹo vẹo, Mộ Dung Cương không nhịn được mà phì cười.

“Tiểu Cương, con không ngoan nhé, sao lại cười ông nội con?” Y vừa cười thì bị Trần Võ cốc đầu, hiểu lầm y đang cười Kì An Tu, ra vẻ rầy la, “Tuổi lớn, trí nhớ không tốt, con muốn cười thì cũng chỉ được cười lên thôi, đừng cười ra tiếng thế! Sẽ khiến cho nội con xấu hổ đó?”

Cả nhà phá lên cười, Kì An Tu cảm giận trừng em rể một cái, “Lát nữa chú xào rau đừng có quên thêm muối nữa đấy! Cũng không biết là ai, còn tự xưng là bếp trưởng nữa chứ, không biết làm sao mà chú lại có được cái danh hiệu đó nữa!”

“Chồng em có bản lĩnh, anh không phục hả?” Kì An Na nhảy ra bảo vệ bạn già.

Hai anh em bắt đầu đấu võ mồm, Kì Khang Chi thì đỡ Hứa Gia Bảo qua một bên ngồi xuống.

Mộ Dung Cương tiến vào hỗ trợ nấu cơm, Trần Võ thật ra cũng có chút lo lắng, cố ý dặn dò, “Lát nữa con nhớ coi chừng ông, đừng để ông quên bỏ muối vô nhé!”

Mộ Dung Cương ha ha cười, “Để con xào rau cho, ông chú chỉ cần đứng đó chỉ đạo là được rồi.”

“Vẫn là Tiểu Cương ngoan nhất!” Diêu Nhật Hiên khen ngợi một câu, mọi người liền bắt tay vào làm.

Canh đã nấu từ trước, đồ ăn hầu hết cũng đã được người làm chuẩn bị sẵn, Kì gia nhiều người, nhưng ba người cũng không tốn nhiều thời gian lắm để chuẩn bị bữa ăn.

Đồ ăn sắp chín, Diêu Nhật Hiên đem hai con cá bữa trưa chưa ăn hết để trong tủ lạnh bưng ra, thuận tay liền đưa cho Mộ Dung Cương, “Đem cái này làm nóng lại đi con.”

Màng giữ tươi vừa được bóc ra, mùi cá liền xông vào mũi. Đồ biển chính là như vậy, bất luận đã được nấu nướng như thế nào, khi nóng thì không thành vấn đề, nhưng chỉ cần nguội lạnh thì liền lên mùi tanh.

Mộ Dung Cương bất ngờ ngửi thấy mùi cá, cơn buồn nôn cuộn cuộn bốc lên, quay đầu qua một bên, nhăn mũi nói, “Tanh quá!”

“Có sao không con?” Diêu Nhật Hiên ngờ vực, đưa mũi lại khịt khịt ngửi, “Chẳng lẽ tuổi lớn, ngay cả khứu giác cũng thoái hóa? Vậy con nấu nôt mấy thứ kia, để ông làm nóng lại cho!”

Mộ Dung Cương vốn định làm theo, nhưng mà vừa chuyển đầu lại ngửi phải cái mùi kia, thật sự là chịu không nổi, bưng thức ăn đi ra ngoài.

Diêu Nhật Hiên cũng không để ý, cúi đầu hâm nóng cá lại. Nhưng Kì Khang Chi định đi vào giúp đỡ dọn cơm đã nhìn thấy, hơi hơi nhứ mày, lại nghĩ đến người ta vốn là bác sĩ, rốt cuộc vẫn là không dám mạo muội nói gì cả.

Tác giả:

Hắc hắc, buồn nôn nha, mọi người hiểu rồi ha

~~Tiểu Cương phát điên: Người bình thường ngửi thấy cái mùi đó đều có phản ứng như vậy được không?

Quần chúng: Vậy cưng là nói ông nội cưng không bình thường?

Tiểu Cương cắn trứ khăn tay: Người ta không cần mà!

Quần chúng: Cần hay không không phải do cưng quản! Cười gian vậy xem. Đăng bởi: admin

41. Chương 41: Do Lỗi Của Tiểu Lưu Manh Rồi Đi.

CHƯƠNG 41. DO LỖI CỦA TIỂU LƯU MANH RỒI ĐI.

Star vừa mới làm lão cha nên Mộ Dung Cương đương nhiên không thể tàn nhẫn bắt nó tách khỏi lão bà và các con, chỉ hẹn trước với ông nội, đợi mấy chú cún lớn hơn một tí thì cho y một con.

Hứa Gia Bảo thấy y định đi về, rất là ân cần nói muốn đi tiễn y.

Cần thiết sao? Mộ Dung Cương khách khí nói lời cảm ơn, “Không cần, xe của tôi để trong gara, đi mấy bước là đến nơi, thân thể của chú không tiện thì đừng nên đi ra ngoài.”

“Không sao cả không sao cả!” Hứa Gia Bảo rất muốn đi ra ngoài, liều mạng nháy mắt ra hiệu với y.

“Bài tập hôm nay của em đã làm xong chưa?” Kì Khang Chi vừa hỏi một câu liền khiến cho chuột trắng nhỏ co rúm người lại. Khẽ liếc nhìn Mộ Dung Cương một cái, ánh mắt tràn đầy lưu luyến không rời, muốn nói lại thôi.

Có chuyện gì vậy? Mộ Dung Cương giải vây cho Hứa Gia Bảo, “Có phải chú có chút vấn đề về thân thể muốn hỏi tôi không? Không sao cả, chúng ta đi ra ngoài nói.”

Hứa Gia Bảo lập tức vui vẻ ra mặt, liên tiếp gật đầu, “Phải phải!” Vội vã kéo tay Mộ Dung Cương đi nhanh ra ngoài.

Đến gara, chuột trắng nhỏ mới vò đầu bứt tai, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ấp a ấp úng mở đầu, “Ừm, cha nói, thể chất của cậu với tôi là giống nhau Hơn nữa, cậu lại là bác sĩ cho nên tôi.....”

“Chú có việc gì thì cứ nói thẳng đi.” Mộ Dung Cương chịu không nổi cái kiểu nói chuyện quanh co như vậy, trực tiếp hỏi “Là sau khi mang thai cảm thấy có gì không thoải mái à?”

Hứa Gia Bảo mặt vẫn hồng đến tận mang tai, “Kỳ thật, ách..... tôi có hai vấn đề.” Cậu thật cẩn thận ngó xung quanh, thấy không ai nghe lén, mới nói ra chuyện đầu tiên, “Gần đây tôi cảm thấy đặc biệt buồn ngủ, càng lúc càng lười, không muốn làm gì cả. Tôi thật sự.....” Cậu tỏ ra uể oải, “Không muốn học nữa!”

Bởi vì trước đó Hứa Gia Bảo đang học thạc sĩ, cho nên Kì Khang Chi để cho cậu ở nhà vừa an thai vừa học. Diêu Nhật Hiên và Hà Gia Duyệt trước kia cũng vừa mang thai vừa đi học cho nên cũng chẳng ai thấy có gì lạ.

Nhưng mà Hứa Gia Bảo không giống như Diêu Nhật Hiên vì cuộc sống bức bách năm đó mà có quyết tâm lần cố gắng vươn lên, lại cũng không có được cá tính hay ganh đua háo thắng như Hà Gia Duyệt, cậu vừa

sinh ra đã được hai người cha phụng trong lòng bàn tay mà lớn lên, cho nên căn bản không có ý chí tiến thủ.

Có thể thuận lợi học xong đại học cũng là nhờ cái đầu có đôi chút thông minh, hơn nữa còn có Hà Hải Trừng phụ đạo thông qua mạng, mà chỉ cần gặp một chút khó khăn, cậu liền nản lòng thoái chí.

Nhưng mà Kì Khang Chi lại không phải là người dễ dàng vì đối phương làm nũng mà thỏa thuận. Huống hồ, cuộc hôn nhân của hai người họ là vì đứa bé trời buột, từ sâu trong lòng mà nói, Hứa Gia Bảo vẫn là có chút sợ Kì Khang Chi.

Cậu không muốn học nhưng lại không dám trực tiếp nói với hắn, cho nên mới tìm Mộ Dung Cương nhờ y giúp đỡ. Dùng thân phận của bác sĩ nói rằng vì lý do thân thể để giúp cho cậu thoát khỏi chương trình học đáng ghét.

Cậu cho rằng Mộ Dung Cương nếu có thể chất giống cậu, lại là bạn cùng lứa tuổi, tự nhiên có thể hiểu được suy nghĩ của mình, thuận nước giong thuyền giúp cậu một phen.

Bất quá Mộ Dung viện trưởng quyết đoán cự tuyệt yêu cầu, “Bình thường mà nói, thời gian mang thai sẽ xuất hiện đủ loại cảm giác không tốt. Nhưng mà chú không bị ốm nghén hoặc là cần thiết phải nằm yên trên giường, việc học sẽ giúp ích cho tinh thần của chú. Nghe nói chuyên ngành của chú là mỹ thuật tạo hình đi, nếu rảnh thì vẽ nhiều một chút càng có ích cho thể xác và tinh thần, hơn nữa sẽ rất tốt cho đứa bé trong bụng.”

Hứa Gia Bảo khóc không ra nước mắt, “Nhưng mà tôi đâu chỉ có vẽ không thôi! Tôi còn phải học lý luận về mỹ thuật tạo hình cùng lịch sử mỹ thuật tạo hình, còn có mấy bài luận văn tiếng Anh linh tinh nữa, phiền lắm!”

Mộ Dung Cương cảm thấy gia hỏa này tuy lớn người nhưng bên trong vẫn chỉ là một đứa trẻ, trách không được Kì Khang Chi phải nghiêm khắc với cậu ta. Học hành đương nhiên là vất vả, nào có dễ dàng đạt được bằng cấp mà không mất chút sức lực gì?

“Nếu như vậy thì tôi sẽ nói chuyện với chú năm một chút, giảm bớt tiến trình học của chú lại, cứ từ từ hoàn thành hết học phần sẽ không cảm thấy vất vả nữa. Nếu đã học rồi mà bỏ dở thì đúng là rất đáng tiếc. Sau này khi đứa bé sinh ra, chú còn phải chăm sóc nó, ít nhất hai ba năm không có khả năng đi làm được, không bằng sớm lấy được học vị, tương lai đi tìm việc cũng dễ dàng một chút.”

Còn phải tìm việc? Ô ô ô, Hứa Gia Bảo lòng vô chí lớn, thực không thể hiểu nổi tác phong của Kì gia dù là phượng hoàng cũng phải tự lực tự cường!

“Còn có một chuyện.....” Hứa Gia Bảo ghé sát lại bên tai Mộ Dung Cương, nhỏ giọng nói nốt vấn đề còn lại. Rồi mới vụng trộm nhìn y, “Cái này..... có biện pháp nào giải quyết a?”

Mộ Dung Cương chỉ cảm thấy hai lỗ tai của mình cũng bắt đầu nóng lên, tự trấn định nói cho vị bệnh nhân trước mắt, “Loại tình huống này kỳ thật rất bình thường, tuy rằng cũng có chút không nên, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không ảnh hưởng quá lớn. Chú yên tâm, chuyện này, tôi sẽ nói với chú năm.”

“Vậy cảm ơn cậu nha.” Hứa Gia Bảo đỏ mặt, cúi đầu xoay người đi vào trong.

Mộ Dung Cương cầm lấy điện thoại, ấn một dãy số, nhưng không có cách nào ấn nút gọi đi. Do dự mãi, vẫn là nhắn tin cho Kì Khang Chi.

Thứ nhất là đề nghị hắn giảm bớt lượng học hành của Hứa Gia Bảo, dù sao thể chất của mỗi người không hoàn toàn giống nhau, nếu làm cho người mang thai sinh ra cảm giác u uất thì sẽ không tốt cho đứa bé.

Còn phần thứ hai thì khi Kì Khang Chi đọc đến liền không nói gì.

Buổi tối trở về phòng, nhìn chuột trắng nhỏ đang làm bộ dưới đèn chăm chỉ đọc sách, kỳ thật hồn du thiên ngoại, trầm ngâm một lúc lâu, đi qua cùng cậu tiến hành đàm phán.

Nội dung của cuộc đàm phán là bí mật không tiện công khai. Bất quá từ ngày hôm sau, Kì An Tu hay quan sát người khác liền phát hiện, chuột trắng nhỏ trên mặt khí sắc rõ ràng tốt hơn rất nhiều, còn có thể thỉnh

thoảng ngốc hồ hồ nhìn đứa con nhỏ nhất của mình cười trộm. Xem khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận nói năng e ấp xấu hổ, khẳng định là nhờ con trai của mình làm cho rất dễ chịu.

Rồi sau đó nữa, ngay cả Diêu Nhật Hiên cũng phát hiện đứa con dâu này gần đây chịu bỏ công học hành hơn, không còn chạy lằng xằng theo sau lưng mình, tìm mọi cách đánh trống lảng để khỏi phải học. Không có việc gì cũng ôm quyển sách, khổ đại cừu thâm bắt đầu dụng công.

Hứa Gia Bảo thỏa mãn, nhưng là mà vị viện trưởng tốt bụng ra tay cứu cậu lại gặp phải nguy cơ càng lúc càng nghiêm trọng.

Mấy thứ khác chưa nói đến, đơn giản chính là y bắt đầu rất ham ngủ, bắt đầu biếng ăn, bắt đầu trở nên, chặc là dục cầu bất mãn.

Nếu loại trạng thái này phát sinh ở trên người kẻ khác, thân là bác sĩ y rất nhanh sẽ biết là loại bệnh trạng gì. Nhưng là, y giả bất tự y (thầy thuốc lại không thể tự chữa cho mình). Viện trưởng tiên sinh đem hết thấy đều quy tội cho việc tiểu lưu manh rồi đi, hoàn toàn xem nhẹ.

“Anh viện trưởng!” Một giọng trẻ con ngọt ngào vang lên, khiến cho Mộ Dung Cương đang ngồi trước máy tính lén lút tưởng nhớ tiểu lưu manh lập tức tỉnh lại.

Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một cô bé ăn mặc như tiểu thiên sứ vui vẻ chạy tới chỗ y, “Tóc ! Em có tóc rồi nè!”

Tiểu Tinh Tinh cơ bản đã kháng phục cố gắng khoe khoang mái tóc dài chưa đến 1 cm, hai má hồng hồng tràn ngập vui sướng.

Có những thứ vô cùng bình thường, cho đến khi mất đi rồi mới biết được chúng có bao nhiêu đáng quý, Có thể bình an khôi phục lại, thực sự là may mắn vô cùng.

Xoay người đem cô bé bế bổng lên, khen ngợi vài câu, cha mẹ của Tinh Tinh cũng chân thành tiến vào nói lời cảm tạ, “Bác sĩ Mộ Dung, thật là rất cảm ơn các vị đã chữa trị cho con của chúng tôi, phần ân tình này cả đời chúng tôi cũng sẽ không quên!”

Làm bác sĩ, giờ khắc này Mộ Dung Cương không thể nghi ngờ là giây phút hạnh phúc nhất, gương mặt lãnh đạm cũng không nhịn được mà tươi cười, “Không cần khách khí, đây là điều mà chúng tôi nên làm.”

“Không, nếu không phải bác sĩ giảm miễn cho chúng tôi rất nhiều chi phí trị liệu con của chúng tôi cũng không thể nhanh chóng lành bệnh được như vậy. Hôm nay là ngày ra viện, ở đây có chút quà mọn, chỉ là chút tâm ý của chúng tôi, xin bác sĩ nhận cho.”

“Các vị khách khí quá!”

Một đường hàn huyên, đi đến phòng bệnh mà Tinh Tinh từng nằm. Cha mẹ của Tinh Tinh không chỉ tặng quà cho tất cả y bác sĩ, ngay cả mấy đứa bé ở chung phòng bệnh cũng có quà.

Chỉ là có một bạn nhỏ đã không thể chính miệng nói lời cảm ơn, mẹ Tinh Tinh nhìn Tiểu Bân đã lâm vào hôn mê, nhận không được mà rơi lệ đồng tình. Đem quà giao cho cha của bé, “Tăng tiên sinh, xin anh đừng quá khổ sở, có lẽ ngày mai mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn!”

Ngắn ngủn mấy tháng, Tăng tiên sinh gây đi lợi hại, chuyện gia đình lẫn bệnh tình của con trai song song đả kích, cả người tiều tụy đến không có cách nào nhìn được.

Mộ Dung Cương sợ Tinh Tinh khỏe mạnh sẽ lần nữa kích thích đến anh ta, lễ phép mời cha mẹ Tinh Tinh rời khỏi.

Đã từng là cha của một đứa con bệnh tật, phần tâm tình này đều có thể hiểu được, khi đi ra, cha của Tinh Tinh đưa một bì thư thật dày ra, “Bác sĩ Mộ Dung, đây là gia đình chúng tôi dành dụm để cho Tinh Tinh chữa bệnh, nay Tinh Tinh đã khỏe lại rồi, chúng tôi muốn dùng để giúp cho Tăng tiên sinh. Nếu chúng tôi trực tiếp đưa cho anh ta, e là sẽ làm tổn thương đến lòng tự trọng của anh ấy. Không bằng để cho bác sĩ giao giúp, cũng đừng nhắc tới chúng tôi, có được không ạ?”

Mộ Dung Cương tiếp nhận, nhưng cũng báo cho bọn họ, “Tuy rằng Tinh Tinh có thể xuất viện, nhưng nhất định phải uống thuốc đúng liều lượng của bác sĩ quy định, phải thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra lại.”

Đó là đương nhiên, cha mẹ của Tĩnh Tĩnh cũng không dám khinh thường. Nhìn theo một nhà ba người hạnh phúc rời đi, lại quay đầu liếc nhìn thân hình gầy gò của Tăng tiên sinh, Mộ Dung Cương âm thầm thở dài, không đành lòng nhìn tiếp.

“Tiểu Cương Tiểu Cương!” Tiếng chuông điện thoại vui vẻ quang quác vang lên giọng nói quen thuộc, lỗ tai Mộ Dung Cương đỏ lên, sợ để cho người ta nghe được, vội vã tránh đi, tìm một góc không người, vụng trộm ấn nút nghe. Đăng bởi: admin

42. Chương 42: Mộng Xuân

CHƯƠNG 42. MỘNG XUÂN

Khi về đến nhà, trên mặt Mộ Dung Cương vẫn còn đọng lại nụ cười nhẹ.

Tiểu lưu manh quay trở lại luyện tập nên kì thật vô cùng bận rộn, cũng phi thường vất vả, nhưng vô luận bận rộn một mỗi đến đâu, hắn cũng luôn trăm phương nghìn kế dành chút thời gian gọi điện thoại cho y.

Bởi vì do sai lệch múi giờ nên câu mở đầu bao giờ cũng là “Anh đang ăn sáng, ánh trăng chiếu vào tóc em.” Khi Mộ Dung Cương tan tầm thì đúng là lúc tiểu lưu manh vừa mới rời giường.

Mỗi ngày ân cần thăm hỏi, nghe tiểu lưu manh ở trong điện thoại oán giận việc huấn luyện có bao nhiêu tàn nhẫn, ăn uống có bao nhiêu tệ hại, xe máy vào những lúc cần thiết lại trở chứng vân vân... chỉ là mấy việc lật vật thượng vàng hạ cám, lại luôn có thể làm cho tinh thần của Mộ Dung Cương không hiểu sao tốt lên rất nhiều.

Đương nhiên, cuối cùng tiểu lưu manh sẽ kết thúc bằng một câu “Anh rất nhớ em, đến, hôn một cái!” Lại sẽ làm Mộ Dung Cương nhũn mày khinh thường, trong lòng lại là vui vẻ khoái hoạt.

Cơm chiều ăn cái gì đây?

Mở tủ lạnh ra nhìn một lúc, Mộ Dung Cương quyết định liền làm món sườn xào chua ngọt mà tiểu lưu manh vừa mới nhắc tới, ngày mai gọi điện thoại cho hắn thêm chơi! Nghĩ đến cảnh tượng ngọt ngào kia, Mộ Dung Cương liền cảm thấy rất thèm ăn.

Nhanh nhẹn tẩy sạch xương sườn, bỏ vào trong nồi khoảng mười lăm phút, sau đó cho đường lẫn dấm chua vào, rất nhanh liền có thể ăn rồi. Một bên đem rau rửa sạch, nấu một chút canh vừa đủ cho một người ăn.

Mộ Dung Cương tâm tình sung sướng thu dọn xong, tựa ở trên tường, tưởng tượng đến ngữ khí phát điên của tiểu lưu manh ngày mai nghe thấy y ăn món sườn xào chua ngọt, tiểu ý bên miệng càng lúc càng đậm.

Nhưng là ánh mắt vô thức dừng trên bàn bếp, mặt y đột nhiên bắt đầu nóng lên.

Ngày hôm đó là làm món gì nhỉ? Đúng rồi, là món bò hầm củ cải. Khi thịt đun gần được rồi, tiểu lưu manh ở ngoài phòng khách ngửi thấy mùi thơm liền mò vào nhà bếp, muốn ăn vụng, bị mình đánh bay móng vuốt. Gia hỏa không ăn được thịt nhất thời hóa thân vô lại, ôm y mà bắt đầu cọ xát, cuối cùng.....

Cả quá trình Mộ Dung Cương không muốn hồi tưởng lại, chỉ là rất nhanh, chính mình đã bị tiểu lưu manh lột sạch sẽ, chỉ khoác một cái tạp dề, bị hắn ôm lên trên bàn bếp, trong căn phòng tràn ngập mùi bò hầm củ cải mà tiến nhập không ngừng.

Ban ngày ban mặt làm ra loại chuyện này, Mộ Dung Cương mắc cỡ đến chết được, căn bản không dám mở mắt. Nhưng mà vẫn có thể nhớ rất rõ, mặt bàn bếp bằng đá cẩm thạch lạnh lẽo dưới thân, còn có bất cứ lúc nào, chỉ cần he hé mắt, y có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của hai thân ảnh trần truồng dây dưa không ngừng trên bốn bức tường sáng như gương.

Kích thích quá độ làm cho y đạt đến cao trào rất nhanh.

Sau đó đến lúc ăn cơm, vẫn là để cho tiểu lưu manh ôm y ngồi trên ghế đút cho y ăn. Bởi vì lão nhị nhà hắn vẫn còn chôn ở trong cơ thể y chịu ra ngoài. Bữa cơm hôm đó, Mộ Dung Cương cảm thấy mình cũng trở thành một miếng bò hầm củ cải bị tiểu lưu manh nhắm nuốt ngon lành.

Bất quá, Mộ Dung Cương sau khi xấu hổ đủ rồi, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng. Đồ ăn y đã nấu xong, cơm cũng đã chín, tiểu lưu manh đúng là biết chọn thời điểm, mỗi lần đều đợi mình nấu nướng xong xuôi rồi, hắn mới bắt đầu nhào tới.

Xấu xa! Mộ Dung Cương cảm giận nghiêng răng, đột nhiên phát hiện *** trong cơ thể lại không chịu khống chế mà bắt đầu dâng lên.

Không được! Y vội vã cởi tạp dề, chạy như bay trở về phòng, ôm chặt lấy chú gấu bông siêu bự.

Trên người chú gấu bông là một cái áo vest cùng quần short, đều là của tiểu lưu manh, cho dù có giặt sạch rồi nhưng vẫn mang theo hương vị của hắn. Mộ Dung Cương đem mặt gấu chôn vào trong lòng gấu, dùng phương thức có chút ngây thơ lẫn buồn cười nhưng quả thực có tác dụng bình ổn cảm xúc của mình.

Đệm giường dưới thân cũng có hương vị của tiểu lưu manh, Mộ Dung Cương cả người đều rụt vào. Đây không phải là tấm drap đơn giản hai màu trắng xanh mà Mộ Dung Cương dùng từ lúc sống một mình, mà là tấm drap in vô số những đóa hoa hồng đang nở rộ.

Tiểu lưu manh vẫn đều thích những sắc thái diễm lệ, kỳ thật Mộ Dung Cương cũng thích. Chỉ là nếu một đứa con trai lại đem phòng ngủ biến thành kiêu diễm như thế, e rằng sẽ bị người ta nói quá mức nữ tính.

Nhưng tiểu lưu manh thì đâu thèm quan tâm, kéo tay y chạy ra siêu thị, thoải mái lựa chọn một đồng drap giường đủ màu sắc đem về, thậm chí có cả một tấm in hình nhân vật hoạt hình màu hồng nhạt mà Mộ Dung Cương vẫn luôn muốn mua nhưng không dám cũng có.

Lúc ấy bất quá mình chỉ nhìn nhiều lần một chút, tiểu lưu manh liền trực tiếp bảo nhân viên cửa hàng đóng gói, còn nhớ lúc đó hắn mở to mắt cao giọng nói, “Dù sao chúng ta mỗi ngày đều phải đổi, ngủ trên tấm drap mà mình thích thì biểu hiện ở trên giường cũng sẽ tốt một chút.”

Một khắc đó Mộ Dung Cương rất muốn chém chết hắn, nhưng sau khi trở về nhà lại hoan hoan hỉ hỉ vội vàng đem tấm drap mình thích nhất đi giặt sạch.

Tiểu lưu manh vô số lần ở trên tấm drap giường này, đem y mạnh mẽ ép ra các loại tư thế làm người ta thấy thẹn để tiến vào, lần nào cũng nói, “Em quan tâm mấy thứ linh tinh đó làm cái gì chứ? Chỉ cần bản thân mình thích là đủ rồi. Mỗi ngày đều để ý đến mặt mũi, có mệt không hả?”

Nói thật, trong lòng Mộ Dung Cương đương nhiên là đồng ý với hắn, nhưng mà chỉ là bản thân y không thể làm được. Bất quá có hắn “bắt buộc” mình làm là tốt rồi.

Còn về tiếng xấu để cho tiểu lưu manh gánh đi! Mộ Dung Cương cảm thấy mình vẫn là thực thông minh.

Ngô..... Không được!

Mộ Dung Cương cảm thấy bản thân mình hôm nay thực sự không giống như bình thường, thân thể so với ngày hôm qua càng thêm tịch mịch hư không, bức thiết cần thứ gì đó lấp đầy.

Mày không có mang thai, sao lại giống như chuột trắng nhỏ dục cầu bất mãn chứ? Mộ Dung Cương rất là phỉ nhổ chính mình, lại cắn cắn gấu bông cảm giận nghiêng răng, y thật sự rất nhớ tên tiểu lưu manh tà ác kia.

Đi thi đấu cái gì chứ? Để y một mình cô độc ở đây, y biết phải làm sao chứ?

Mặc kệ, mặc kệ, tôi muốn anh trở về, muốn anh mau trở lại! Mộ Dung Cương ôm gấu bông, ở trên giường lăn lộn qua lại.

“Bảo bối, anh đã trở về!” Tiểu lưu manh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đẩy cửa phòng vọt vào, vươn rộng hai tay hỏi, “Có muốn anh không?”

Muốn đến điên rồi!

Mộ Dung Cương từ trên giường nhảy dựng lên, cả người như bạch tuộc bỏ nhào vào trong lòng hắn, ôm mặt hắn liền vội vàng hôn xuống, lần đầu tiên mới chủ động như thế, “Tôi muốn làm! Mau, mau tới!”

“Vì cương cố gắng sức lực!” Tiểu lưu manh vẫn như trước là một bộ biểu tình bí bí, ôm y ngã vào trên giường, mặc cho y cởi thắt lưng, khẩn cấp đem nhị gia của hắn thả ra.

Mộ Dung Cương gấp gấp muốn hấn đến chết, trực tiếp cúi đầu, dùng miệng thuận thực hầu hạ thứ đồ chơi kia, đây là phương pháp nhanh nhất làm cho vị nhị gia kia tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

“Tiểu Cương, sao em lại gấp gấp đến thế?” Tiểu lưu manh xoa tóc y, cười xấu xa chế nhạo.

Mộ Dung Cương không đếm xỉa tới hấn, hết sức chuyên chú làm vận động nóng người cho vị nhị gia kia. Gia hỏa kia vẫn là không làm cho y thất vọng, rất nhanh liền oai hùng đứng sừng sững.

“Tôi muốn ở trên !” Mộ Dung Cương cười lên trên người tiểu lưu manh.

Tiểu lưu manh mặc cho y trèo lên trên, bởi vì tiểu thụ đã có tính tự giác cao độ, cái mà y gọi là mặt trên chỉ đơn giản là tư thế cơ thể mà thôi, tuyệt đối không có ý nghĩ muốn phản công.

Thành công lấp đầy khoảng không trong cơ thể, Mộ Dung Cương đặc ý ở trên người tiểu lưu manh rong ruổi, y chưa bao giờ dám nói ra miệng, kỳ thật y yêu nhất tư thế phóng đảng này. Bởi vì nó sẽ giúp đối phương tiến vào đặc biệt sâu, có thể chạm đến tất cả những chỗ mẫn cảm trong cơ thể, tiết tấu đều do chính mình nắm giữ, cho nên đặc biệt thích.

Nhưng mà từ trước đến giờ mỗi lần đều là tiểu lưu manh tìm mọi cách ép buộc y, y mới bằng lòng dùng tư thế này. Bởi vì y biết, mình càng chống cự thì tiểu lưu manh sẽ càng ép buộc y làm. Y không bao giờ nói rằng y yêu thích tư thế này nhất, chỉ có thể vờ như không tình nguyện, rồi mới mỗi hồi đều có thể thành công khiêu khích tiểu lưu manh buộc y nhất định phải dùng tư thế này.

Đàn ông đều là những kẻ hạ tiện như vậy đi? Mộ Dung Cương vụng trộm gạt đi mồ hôi lạnh, quyết tâm nhất định phải giữ kín bí mật động trời này.

“Reng reng.....” Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Ai vậy? Thật đáng ghét! Mộ Dung Cương không thèm để ý, nhưng tiếng chuông điện thoại kia như muốn đối nghịch với y, liều mạng vang lên không ngừng.

Phất tay dùng sức gạt đi, đột nhiên cảm nhận được khoảng không khiến cho y bực tỉnh.

Trợn mắt nhìn bốn phía, cư nhiên là phát mộng xuân? Khiến cho y cảm thấy uể oải!

Mộ Dung Cương không cam lòng lần không muốn đi tiếp cái điện thoại vẫn còn đang réo vang không ngừng kia Đăng bởi: admin

43. Chương 43: Thật Sự Có Rồi

CHƯƠNG 43. THẬT SỰ CÓ RỒI

“Tiểu Cương, chú là chú Hà đây. Cháu không sao chứ? Sao nửa ngày không tiếp điện thoại?” Là lão bà của chú ba Hà Gia Duyệt.

“Ách..... Không có việc gì không có việc gì, là cháu ngủ quên mất.” Mộ Dung Cương không có nói sai, nhưng mặt lại đỏ bừng.

“Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, ngày mai cháu có thời gian không?” Điện thoại truyền đến giọng nói bắt an.

“Xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Cương trong lòng căng thẳng, Hà Hải Trùng đã xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ là vì Hứa Gia Bảo mang thai nên bị kích thích? Nhưng mà lần trước chú năm kết hôn, anh ấy cũng đi, thoát nhìn dường như đã không còn quá để ý mà?

Tính tò mò do ba ba di truyền nhất thời hừng hực bốc lên, vô số ý niệm nảy ra trong đầu.

“Ừm..... Là chú, có chút không ổn lắm.” Hà Gia Duyệt dè dặt giọng nói, tựa hồ như đang sợ ai nghe thấy, “Ngày mai chú muốn kiểm tra sớm một chút.”

Mộ Dung Cương nhẹ nhàng thở ra, nhưng trái tim mẫn cảm của một bác sĩ lại nhảy lên, “Chú xảy ra vấn đề gì? Chú mô tả sơ qua cho cháu một chút, để cháu xem thử nên kiểm tra về phương diện nào trước.”

Hà Gia Duyệt càng ấp a ấp úng, tựa hồ rất gian nan mới mở miệng, “Gần đây..... ừm, có một đoạn thời gian..... chú luôn cảm thấy ghê tởm hay nôn khan..... mới đầu chú nghĩ là ăn nhầm thứ gì đó hoặc là do bao tử xảy ra vấn đề, nhưng mà quan sát một thời gian thì hình như không phải.....”

Mộ Dung Cương sững sốt, chẳng phải “bệnh” này giống hệt như chuột trắng nhỏ sao?

Tựa hồ như Hà Gia Duyệt cũng đã lơ mơ đoán được nên trong giọng nói có chút khấn trương, “Chú cũng không dám khẳng định, bởi vì trước kia khi chú Ngưu xem cho chú có nói, ngô.....trên cơ bản không nên hy vọng. Nhưng mà gần đây..... chú thật sự phát hiện bệnh trạng càng ngày càng giống, so với hồi có Hải Trùng cơ hồ giống nhau như đúc. Ừm..... nếu không phải do tâm lý của chú tạo thành thì nhất định là trong cơ thể đã xảy ra vấn đề gì đó.”

Nói ra những lời này, Hà Gia Duyệt tựa hồ như thở nhẹ ra, “Cho nên chú nghĩ, vẫn là làm kiểm tra đi.”

Mộ Dung Cương nuốt nuốt nước miếng, kiềm chế tâm tình kích động, cuối cùng tìm về giọng nói của mình, “Có phải hay không chúng ta trước xem đã rồi nói sau. Sáng mai mấy giờ thì chú đến đây? Cháu sẽ làm xét nghiệm máu cho chú trước, rất nhanh có thể ra kết quả!”

“Vậy chú sẽ đến sớm một chút, bảy giờ rưỡi đến được chứ? Chín giờ còn phải đi làm.” Hà Gia Duyệt là một nhân viên vô cùng cần mẫn, nếu như không xảy ra chuyện gì thì vẫn muốn trở về làm việc. Nếu như mà là chuột trắng nhỏ thì sẽ lập tức chạy về nhà nằm ngay.

“Có thể.” Mộ Dung Cương đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Chú Hà à, trong khoảng thời gian này chú có uống loại thuốc gì không?”

“Không có, không có! Thường chú bị ốm vặt cũng chẳng bao giờ uống thuốc, nhất là lúc này..... chú vẫn rất chú ý.”

“Vậy là tốt rồi, ngày mai buổi sáng chú trực tiếp đến văn phòng tìm cháu nhé.”

“Đúng rồi Tiểu Cương, việc này cháu đừng nói cho ai được không? Ừm..... ngay cả chú ba của cháu cũng không biết, chú không muốn làm anh ấy thất vọng.”

“Cháu hiểu mà.” Ngắt điện thoại, Mộ Dung Cương vẫn còn chưa khôi phục tinh thần lại.

Chú Hà cư nhiên lại có? Có khả năng sao?

Năm đó khi Hà Gia Duyệt làm mất đứa nhỏ thứ hai, Mộ Dung Cương vẫn là một đứa bé, là Ngưu Kiến Minh phụ trách. Y thuật của ông Kì gia vô cùng tin tưởng, nếu như ông nói không còn hy vọng thì tức là không còn hy vọng nữa.

Bất quá y học, nhất là trung y có một loại cách nói, thân thể của con người có cơ chế tự phục hồi.

Nói một cách đơn giản, khi con người bị bệnh, trong cơ thể sẽ tự nhiên sinh ra khả năng miễn dịch, có một số người khả năng miễn dịch cực kì mạnh, đủ để đối kháng với virus, bệnh tật căn bản sẽ không biểu hiện ra ngoài, sẽ tự lành. Nhưng có một số người thân thể yếu nhược hơn thì sẽ xuất hiện bệnh trạng, khi đó mới cần y học trị liệu.

Nhưng cho dù là kéo dài không chữa trị, thậm chí mắc phải những căn bệnh hiểm nghèo, cũng có khả năng theo thời gian trôi qua, hoặc là do một số nhân tố bên ngoài tác động mà kháng phục. Y học hiện đại vẫn còn chưa hiểu hết về những điều huyền bí bên trong cơ thể người, vẫn còn tồn tại rất nhiều hiện tượng không thể giải thích được, thường xuyên có thể nghe thấy ở đâu đó lại xảy ra kì tích.

Mà Hà Gia Duyệt cũng không phải mắc bệnh nan y gì, năm đó chỉ là bởi vì hoả hoạn cứu người ngoài ý muốn sanh non, thương tổn đến tử cung, dựa vào phim chụp x quang mà Ngưu Kiến Minh mới đưa ra chẩn đoán là rất khó thụ thai lần nữa.

Nhưng khó cũng không đồng nghĩa với không thể sinh con được nữa, biết đâu vận khí của Hà Gia Duyệt lại tốt, nắm bắt được 1% cơ hội, có con lần nữa cũng không phải là không có khả năng.

Dù sao chú Hà và chú ba chỉ mới vừa hơn bốn mươi tuổi, thân thể trẻ trung khoẻ mạnh. Phụ phụ quan hệ hài hòa, có con cũng không phải là chuyện khó khăn lắm.

Mộ Dung Cương lén lút YY, cười ha hả, nhưng nghĩ tiếp, không khỏi tự hỏi, còn mình thì sao?

Ôm ngực, Mộ Dung Cương kiểm chế trái tim đập thành thịch như muốn vọt ra khỏi ***g ngực, cảm thấy một mảnh hoảng sợ không biết làm sao. Năm đó, lời nói của ông Ngưu vẫn còn văng vẳng bên tai:

“Tiểu Cương, ông phải nói cho cháu một tin rất xấu. Tương lai, cháu..... chỉ sợ cơ hội có con rất là thấp. Bất quá cháu vẫn còn rất trẻ, cố gắng bảo dưỡng thân thể, không phải là không có hy vọng”

Không phải là không có hy vọng... câu nói đó không ngừng quanh quẩn ở trong đầu Mộ Dung Cương.

Nếu thật sự có khả năng, ông trời thật sự sẽ cho mình một cơ hội sửa chữa sao? Y từng phạm sai lầm, y từng tự tay bóp chết một sinh mệnh nhỏ bé, liệu nó còn một lần nữa quay trở lại với y nữa sao?

Mộ Dung Cương không dám nghĩ tiếp, giờ phút này, y thật sự thấu hiểu cảm giác Hà Gia Duyệt muốn giấu diếm không nói cho bất kì ai, cái loại cảm giác lo được lo mất ấy, bất quá, y rất chân thành mong ước, đó là sự thật!

Sợ mình ngủ quên mất, Mộ Dung Cương cố ý cài đặt chuông báo thức trong điện thoại tự động lặp lại báo thức đến năm lần, sau khi cài đặt xong mới an tâm đi ngủ.

Nhưng buổi sáng vẫn là dậy muộn, thảng đến hồi chuông báo thức cuối cùng vang lên y mới giật mình tỉnh dậy. Vội vội vàng vàng rửa mặt, ăn sáng cũng không ăn liền ba chân bốn cẳng chạy vọt tới bệnh viện. Hà Gia Duyệt vẫn là tới sớm hơn y, nhưng không đợi trong phòng viện trưởng mà đợi ở khu vườn bên dưới lầu.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” Mộ Dung Cương thật sự là cảm thấy rất vô thố, để cho trưởng bối chờ y, vừa thấy mặt liền giải thích không ngừng.

Hà Gia Duyệt khoan dung cười, “Là chú quá khẩn trương nên tới sớm. Nếu cháu đã đến rồi thì chúng ta đi làm kiểm tra đi.”

Được! Mộ Dung Cương liền thay áo blouse trắng vào, lập tức trở thành viện trưởng nghiêm túc như mọi khi.

Năm đó, vì để tiện cho Diêu Nhật Hiền kiểm tra thân thể, để chuẩn bị cho những lần sinh nở, Kì Dân Hạo đã bỏ vốn, trong bệnh viện này cố ý xây dựng cho Diêu Nhật Hiền một khu phòng bệnh riêng. Trải qua vài chục năm hoàn thiện, tuy chỗ này không lớn nhưng được trang bị rất đầy đủ thiết bị trị liệu cho song tính nhân.

Y bác sĩ có thể đến khu vực này làm việc đều là những người có thâm niên ít nhất là mười năm, phẩm hạnh rất tốt, biết giữ bí mật. Còn buộc phải kí hợp đồng giữ kín bí mật, lương cao hơn y bác sĩ bình thường rất nhiều, cũng là để cho bọn họ tuyệt đối không dám để lộ bí mật.

Bất quá giờ này còn quá sớm, vẫn chưa có ai đến đây, mà Mộ Dung Cương cũng không cần ai giúp, chính mình liền phi thường thuần thục lấy máu cho Hà Gia Duyệt, thay đồ đi vào trong phòng hóa nghiệm.

“Chú Hà, chú đi ăn sáng đi, cháu phải làm xét nghiệm mất một khoảng thời gian.”

Hà Gia Duyệt ngoài miệng đáp ứng, nhưng mà làm sao nuốt cho nổi? Mà ngồi một mình đợi ở ngoài này thì cũng rất là khó chịu. Ngắm lại Mộ Dung Cương rất có khả năng cũng chưa ăn sáng, liền lái xe ra ngoài bệnh viện, cố ý tìm một cửa hiệu nổi tiếng, mua một ít đồ điểm tâm.

Khi Hà Gia Duyệt cầm bánh bao sữa nóng hâm hấp trở về, vừa vặn Mộ Dung Cương đã có kết quả kiểm tra.

Vừa nhìn thấy gương mặt nửa kinh ngạc nửa mừng vui của đứa cháu, Hà Gia Duyệt kích động đến run rẩy tay chân, “Là..... là như thế nào?”

Mộ Dung Cương tiến lên nắm lấy tay Hà Gia Duyệt, chỉ nói hai chữ, “Chúc mừng!”

Nháy mắt, nước mắt của Hà Gia Duyệt liền ứa ra, dùng sức lau lau vài cái ép bọn nó trở về, run run nói, “Chú..... để chú gọi điện thoại cho chú ba cháu!”

Nhưng mà đôi tay run rẩy đến nỗi không lấy được điện thoại ra.

Mộ Dung Cương lấy di động ẩn số hộ Hà Gia Duyệt, đem điện thoại đưa tới bên tai. Đầu kia Kì Nhạc Chi vẫn còn cảm thấy kì quái, sao đứa cháu này lại gọi điện thoại cho mình sớm thế?

“Tiểu Cương, Tiểu Cương?”

“Nhạc..... Nhạc Chi.....” Điện thoại truyền đến là tiếng khóc nức của lão bà thân yêu.

Kì Nhạc Chi hoảng sợ, “Gia Duyệt? Sao em lại dùng điện thoại của Tiểu Cương? Em đang ở bệnh viện sao? Không phải công ty em có việc à? Em bệnh à? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Hà Gia Duyệt không khống chế nổi tâm tình kích động, nước mắt cuối cùng vẫn là túa ra không ngừng, “Em..... Chúng ta có.....”

Mộ Dung Cương nhìn xem lo lắng, đơn giản cầm lấy điện thoại nói hộ, “Chú ba, chúc mừng hai người. Chú Hà có em bé rồi, đã gần ba tháng, chú mau tới bệnh viện đi!”

Mười lăm phút sau, Kì Nhạc Chi dùng chỉ mười lăm phút lái xe chạy hết quãng đường mà ít nhất cũng phải chạy nửa giờ, vội vàng lao đến. Làm cho Mộ Dung Cương phi thường hoài nghi, chú ba nhà mình luôn luôn tuân thủ pháp luật rốt cuộc chạy đến bao nhiêu cây số một giờ.

Trên mặt Kì Nhạc Chi xen lẫn không dám tin lẫn kích động, vụn vụn giống như người lần đầu tiên được làm cha, quả thực rất ngốc nhưng cũng rất khả ái.

“Tiểu Cương..... đây là sự thật sao?”

Mộ Dung Cương dùng sức gật đầu, tươi cười, “Chú Hà nói phải đợi chú đến mới làm siêu âm lần đầu tiên cho em bé, chú ba nếu không tin thì chúng ta sẽ xem tiểu gia khoa này ngay bây giờ!”

Được được! Kì Nhạc Chi thật sự muốn xem, nếu như không chính mắt nhìn thấy thì hẳn thật sự không thể tin được. Nay quả thực so với trúng xổ số còn làm cho người ta hưng phấn hơn!

Trên màn hình, một bào thai nhỏ xíu hiện ra rõ ràng, sinh mệnh nhỏ bé này đã có nhịp tim rồi, tiếng tim đập mạnh mẽ truyền vào tai của đôi chồng chồng bọn họ, làm cho bọn họ kích động vô cùng, khoe mắt không nhin được mà ước ước.

(cái này chắc tác giả chém quá đà, tim thai muốn nghe thấy phải đến tuần thứ 18 hoặc 20 mới nghe thấy được, Hà Gia Duyệt mới có chưa đầy 3 tháng mừ =.=)

Lão cha sau khi xác nhận sự tồn tại của bảo bảo xong lập tức ra quyết định, “Gia Duyệt, em tạm rời cương vị công tác đi. Bảo bảo quá nhỏ, cần em phải chăm sóc kỹ lưỡng.”

A ách? Mộ Dung Cương sửng sốt, lời này không giống như chú ba sẽ nói nha? Nhưng càng không nghĩ tới là, lão ba ba cuồng công việc thế nhưng không chút do dự đáp ứng ngay, “Được! Em đã tính sẵn rồi, nếu như là thật em liền xin nghỉ việc.”

Hà Gia Duyệt then đỏ mặt nhìn đứa cháu đang làm vẻ mặt không thể tin được cười cười, “Tiểu Cương, nếu cháu đến tuổi này của chúng ta thì sẽ hiểu, công việc có quan trọng đến thế nào cũng không thể mang đến niềm hạnh phúc cho chúng ta bằng đứa bé này được. Chú Hà từng mất đi một đứa con, chú không muốn mất thêm đứa nào nữa, dù chỉ là một chút thôi chú cũng không dám mạo hiểm.”

Kỳ thật cháu... cũng từng mất đi... Mộ Dung Cương nhin xuống cơn chua xót, dùng sức gật gật đầu. Còn không quên cười khê nhắc nhở một câu, “Nếu ông nội bọn họ mà biết, nhất định sẽ hạnh phúc đến phát điên. Chú ba, chú mau đi báo tin vui đi!”

Đúng đúng!

Hai phu phu thương lượng một chút, Kì Nhạc Chi trước vẫn là muốn đưa lão bà về công ty làm thủ tục xin thôi việc. Nếu phải nghỉ thì cần phải sớm bàn giao tốt công tác. Còn về xe của Hà Gia Duyệt thì để chìa khóa lại, sau đó gọi người đến lấy về hộ. Còn trên đường đi, thời gian cũng đủ để cho bọn họ gọi điện thoại.

“Đúng rồi, Tiểu Cương, cái này chú mua cho cháu! Còn nóng đấy, mau ăn đi, cảm ơn cháu nhiều lắm!” Hà Gia Duyệt đem điểm tâm lưu lại, cùng Kì Nhạc Chi vui vẻ ra về. Về bữa ăn sáng của Hà Gia Duyệt và bảo bảo thì đương nhiên là phải do lão cha của đứa nhỏ mua rồi.

Nhưng mà Mộ Dung Cương ngửi thấy mùi bánh bao cùng sữa nóng thơm ngào ngạt không hiểu sao lại chẳng muốn ăn. Bất quá điều này cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt vô cùng của y.

Quay lại văn phòng liền lên mạng đặt vé máy bay, cũng thông tri phòng nhân sự, “Tôi có chút việc riêng, nghỉ vài ngày. Mọi người sắp xếp công việc hộ tôi, có việc gì thì tận lực trì hoãn chờ tôi trở về.”

Mộ Dung Cương ra một quyết định trọng đại, xa xa ở dị quốc tha hương tiểu lưu manh đột nhiên hắt xì một cái, ai đang nhắc hắt vậy? Đăng bởi: admin

44. Chương 44: Mỹ Thiếu Niên Trong Phòng

CHƯƠNG 44. MỸ THIẾU NIÊN TRONG PHÒNG

Nếu quyết định rồi, Mộ Dung Cương sẽ không cho chính mình bất luận cơ hội đổi ý nào.

Dùng tốc độ nhanh nhất đặt vé máy bay, thu dọn hành lý, đến sân bay mới gọi điện thoại cho ba ba, bất quá cũng không lộ ra mục đích chuyến đi của mình, chỉ đơn giản nói là có một cuộc họp giữa các bác sĩ chuyên chữa trị cho song tính nhân, muốn y cũng có mặt.

Kì Hạnh Chi vừa nghe, thật đúng là có hơi lo lắng, “Nếu cần dùng tiền, con cứ việc tiêu. Có quỹ hội của ba ba, không sao cả!”

Mộ Dung Cương bỗng nhiên cảm thấy có chút chột dạ, quanh co đáp mấy câu, liền ngắt điện thoại đi làm thủ tục.

Muốn tới nửa bên kia địa cầu, dù dùng tốc độ nhanh nhất cũng phải mất không ít thời gian ngồi trên máy bay. Trong không gian nhỏ hẹp, mặc dù có ti vi có máy nghe nhạc, nhưng mà Mộ Dung Cương hoàn toàn vô tâm hưởng thụ.

Một khắc quyết định vạch trần miệng vết thương kia, rất nhiều chuyện cũ trước kia vẫn là phô thiên cái địa ùn ùn kéo đến. Giống như vô số mảnh thủy tinh vốn chôn sâu trong đáy lòng bị moi lên, cứ vào trong tim Mộ Dung Cương, từng cơn đau đớn không ngừng ập đến.

Bảy năm trước, nếu như thời gian có thể quay trở lại bảy năm về trước, Mộ Dung Cương vô số lần tưởng tượng đến khả năng này. Như vậy y nhất định tình nguyện vào cái đêm hôm đó để cho tiểu lưu manh khi dễ, cũng không nguyện ý đổi mặt với chuyện khủng khiếp kia.

Bất quá đã không có việc gì nữa. Mộ Dung Cương tự động viên mình, tiểu lưu manh là thật lòng với y, thẳng thắn nói chuyện với hắn một lần cũng tốt, mà phỏng chừng hắn đã sớm đoán được bất quá chỉ là không nói ra mà thôi đi? Chỉ dựa vào điểm này, Mộ Dung Cương thật sự cảm ơn sự quan tâm săn sóc cùng tấm lòng bao dung của hắn.

Quen nhau nhiều năm như thế, có ai hiểu Đường Mộ Dương bằng Mộ Dung Cương, cũng có ai hiểu Mộ Dung Cương bằng Đường Mộ Dương?

Hắn là rất xấu tính, thực thích khi dễ người khác. Nhưng cái loại xấu tính này chỉ đơn giản giống như một đứa bé thích quậy phá để chứng minh sự tồn tại của mình, cái xấu của Đường Mộ Dương, tính ra mà nói, là một cảm xúc phản nghịch đối với người của Kì gia.

Đơn giản chỉ vì quá yêu anh trai của mình, cho nên mới không thể tiếp nhận được chuyện anh trai của mình yêu một người đàn ông, lại còn là kẻ ở phía dưới nữa.

Kỳ thật loại tâm lý này ở trên người các bậc gia trưởng cũng có, tỷ như ông nội Kì An Tu.

Mộ Dung Cương tâm tư tinh tế từ nhỏ đã có thể cảm nhận được, ông nội Kì An Tu yêu thương ba ba và hai anh em bọn họ rất nhiều, trong khi đó tình cảm của ông dành cho cha y lại là một loại tình cảm kém rất xa. Ông đối với lão cha Mục Sam của y luôn luôn mang theo một cổ ghen tuông mơ hồ, luôn cảm thấy là cha y chiếm tiện nghi của con trai ông. Chỉ là ông là người lớn nên có thể dùng lý trí để nhìn nhận vấn đề, đem loại cảm xúc này che giấu rất tốt mà thôi.

Mà Đường Mộ Dương khi đó còn nhỏ, dễ dàng bị lý do đơn thuần này chọc giận. Suy cho cùng, địch ý của hắn đối với Kì An Chi cũng một phần là ảnh hưởng từ bất mãn âm thầm của Đường lão thái gia và ông Đường, cho nên mới bị dung túng đến tận bây giờ?

Mộ Dung Cương không muốn đào quá sâu vào vấn đề này, bởi vì chút cảm xúc này đã sớm theo thời gian mà trôi qua, vẫn đậm phong thanh.

Y có thể khẳng định, hiện tại Đường Mộ Dương là thực lòng đối với y chứ không phải bởi vì do cảm xúc phản nghịch ảnh hưởng mà cố ý trêu chọc mình.

Bởi vì hiện tại, y đã quyết định sẽ sống bên tiểu lưu manh mãi mãi, không chỉ là chung sống, y muốn kết hôn, muốn có một mối quan hệ ổn định với hắn.

Cho nên, phải đem quá khứ nói thẳng ra, sau khi trút hết được gánh nặng rồi, bắt đầu lại quan hệ của bọn họ.

Hắn sẽ rất vui mừng đi? Khóe miệng Mộ Dung Cương lặng lẽ nhếch lên thành một nụ cười nhẹ. Y thừa nhận, Hà Gia Duyệt mang thai lần nữa đã mang đến nguồn động viên rất lớn cho y.

Ngay cả chú Hà qua nhiều năm như thế mà vẫn có thể thụ thai một lần nữa, y đột nhiên cảm thấy tràn ngập tin tưởng vào bản thân mình. Cho dù không được, y cũng phải đem sự thật này nói cho Đường Mộ Dương, để cho hắn quyết định có muốn cùng y tiếp tục nữa hay không.

Bởi vì tiểu lưu manh thật sự rất thích trẻ con. Mộ Dung Cương thấy rất rõ, có khi bọn họ đang đi trên đường mà có ai đó ôm bảo bảo đi ngang qua, gia hỏa này luôn luôn chạy qua giả mặt quỷ trêu đùa đứa bé.

Hắn trong khoảng thời gian này, ngày ngày đêm đêm “vắt vả cần cù cày cấy”, Mộ Dung Cương đương nhiên hiểu được tại sao hắn lại siêng năng như thế. Đặc biệt sau khi biết được Hứa Gia Bảo chỉ một lần liền có con với chú năm, tiểu lưu manh kia nghiêng răng nghiêng lợi về mặt viết rất rõ ngưỡng mộ đồ kị ghen ghét, làm cho Mộ Dung Cương muốn xem nhẹ cũng không được.

Hơn nữa tình huống đặc biệt của Đường gia, năm đó bác cả chính là bởi vì yêu chú Thần mà phải trải qua vô vàn gian khổ mới tạo ra tiểu lưu manh. Mộ Dung Cương hiểu được, bảo bảo, sẽ là điều quan trọng nhất trong mối quan hệ của bọn họ. Y không muốn giấu diếm sự thật mà tiếp tục kết giao với hắn.

Cho nên thẳng thắn mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Mộ Dung Cương đang bay trên trời, hoàn toàn không biết, dưới mặt đất, có người vẫn đang vô cùng lo lắng cho y.

Kì Hạnh Chi đi tới đi lui trong phòng, than thở, không một khắc an bình. Mộ Dung Liệt chịu không nổi, “Ba à, ba à đừng có thở dài nữa, ba mà thở dài nữa thì con cũng buồn theo mất.”

“Cái thằng tiểu quỷ không có lương tâm này! Anh con đang bay trên trời, sao con không lo lắng chút nào vậy?”

Con lo thì được ích lợi gì chứ? Mộ Dung Liệt trong lòng nói thầm, cũng không dám tranh luận nói ra cái vạ nhất kia. Dù sao cũng là anh trai của cậu, cậu cũng không dám làm miệng quạ đen, chỉ có thể bĩu môi quay người đi về phòng.

Mục Sam ôm lão bà vào trong lòng vuốt ve, “Mấy bay hạ cánh còn phải mười mấy giờ nữa, anh thấy thời tiết ở bên kia tốt lắm, hắn là không thành vấn đề. Đừng lo lắng được không?”

Con trai đi hết rồi, Kì Hạnh Chi liền không cố kị nữa mà bĩu môi làm nũng với lão công, “Em không phải lo lắng về chuyện đó, em lo cho Tiểu Cương cơ! Nó là một đứa nhỏ thành thật, bây giờ để chạy đi tìm quả táo nhỏ mà dám nói dối với em, nhất định là nó động tâm với thằng kia rồi, muốn nói gì với cái thằng đó! Nếu như thằng nhóc thối ta đó không chịu tiếp nhận nó thì làm sao bây giờ?”

“Sẽ không!” Mục Sam ôm chặt Kì Hạnh Chi vào lòng khuyên nhủ, “Chuyện này, sớm hay muộn gì cũng phải nói ra. Tiểu Cương đã đè nén trong lòng bấy năm rồi, ai cũng không chịu nói. Nếu như nó thật sự muốn nói cho đứa nhỏ Mộ Dương kia, nhất định là nó đã sớm tính đến mọi tình huống. Mặc kệ Mộ Dương có thể chấp nhận hay không thì đối với Tiểu Cương mà nói cũng là giải thoát cho nó.”

Kì Hạnh Chi gật đầu, lại đỏ mắt, “Hồn đản, em thật muốn giết nó!”

Mục Sam cũng cay cay trong mắt, “Em cho rằng anh không muốn như vậy sao? Nhưng mà chú Ngưu nói đúng, nếu như chúng ta thật sự làm ra chuyện gì, vạn nhất Tiểu Cương phát hiện, với nó mà nói, kia mới là kết cục đau khổ nhất. Em không nhớ lúc ấy nó thống khổ đến mức nào sao? Chúng ta chỉ có thể giả vờ như không biết gì cả, như vậy nó mới có thể ổn hơn.”

Mục Sam dùng lực vỗ lưng lão bà, “Anh cảm thấy thằng nhỏ Mộ Dung kia vẫn là rất đáng tin, Tiểu Cương là một đứa nhỏ thông minh, nó sẽ không hồ đồ đến mức ngay cả người khác có phải thật lòng với nó hay không cũng không rõ. Quá khứ thì cứ để cho nó trôi đi, chỉ cần tương lai con của chúng ta có thể hạnh phúc thì chuyện này đừng nhắc lại nữa.”

Kì Hạnh Chi nhiệt tình tự động viên mình, “Ngay cả Gia Duyệt lớn tuổi như thế này rồi mà vẫn có thể có con được, Tiểu Cương của chúng ta không thể nào không sinh con được, mấy ngày nay em sẽ đi tìm mấy thầy thuốc trung y có tiếng, chờ nó quay về, nhất định phải dẫn nó đi xem !”

Chuyện này Mục Sam vô cùng ủng hộ, “Anh cũng đi tìm, chúng ta sẽ cùng giúp Tiểu Cương.”

Đôi chồng chồng bận rộn bàn chuyện, Mộ Dung Liệt lén lút trốn sau cánh cửa nhú mây trầm tư, trước kia anh mình đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao mình một chút cũng không biết?

Máy bay vừa hạ cánh, Mộ Dung Cương liền gọi điện cho người nhà báo bình an, sau đó lấy địa chỉ mà tiểu lưu manh đã cho bắt đầu đi tìm.

Bởi vì Yannis ở nước ngoài còn nổi tiếng hơn cả trong nước, để tránh paparazi quấy rầy, Đường Mộ Dung thuê một ngôi biệt thự ở lại.

Nói là biệt thự, kỳ thật phòng ở cũng không quá xa hoa, chỉ là một ngôi nhà có hai tầng được thiết kế tinh xảo, diện tích cũng không lớn, chỉ là bốn phía đều là bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận, nhìn xem cũng là cảnh đẹp ý vui.

Theo xe taxi đến nơi, Mộ Dung Cương hít mấy ngụm không khí thật sâu, cảm thấy sức ép trong ***g ngực giảm đi rất nhiều. Nói đến cũng thật mất mặt, y ở trên máy bay ngủ như lợn chết, khi tỉnh lại nước miếng còn dính ở bên mép, đúng là mất hình tượng hoàn toàn.

Ở trong phòng vệ sinh của sân bay rửa mặt một phen, y mới có dũng khí đi ra. Sờ sờ cái bụng kêu ọc ọc, Mộ Dung Cương nhủ thầm, lát nữa nhất định phải bắt tiểu lưu manh dẫn đi ăn một bữa đại tiệc xa hoa mới được!

Kéo rương hành lý, đầu óc vẫn còn váng vất đôi chút đi tới cửa, ở bên trái cửa sổ được đặt ba cái chậu hoa, tiểu lưu manh từng nói, dưới chậu hoa gần nhất có chìa khóa mở cửa.

Nhưng sao không có? Chẳng lẽ hần đang ở nhà? Mộ Dung Cương buồn bực ấn chuông cửa.

“Honey, anh về rồi!” Một mỹ thiếu niên tóc đen mắt xanh vui vẻ mở cửa ra.

Mộ Dung Cương tròn tròn mắt. Đăng bởi: admin

45. Chương 45: Tôi Đến Để Chia Tay!

CHƯƠNG 45. TÔI ĐẾN ĐỂ CHIA TAY!

Bây giờ là bốn giờ hai mươi phút chiều, là thời gian mà tiểu lưu manh chấm dứt một ngày huấn luyện.

Việc huấn luyện ở nước ngoài cho dù gấp gáp đến đâu cũng sẽ không kéo dài thời gian, chỉ là đem lượng luyện tập giao cho người, người có làm hay không thì đó là chuyện riêng của người.

Trên tường, chiếc đồng hồ in hình nhân vật hoạt họa vẫn chạy đều đều, ánh tà dương âm áp rọi qua cánh cửa sổ mở rộng, tiến vào trong phòng, phủ lên thân ảnh Mộ Dung Cương đang ngồi trên sofa, mang đến cho y chút cảm giác ấm áp.

Mộ Dung Cương nuốt nuốt nước miếng, dùng sức nói với bản thân mình, nhất định phải bình tĩnh, hỏi cho rõ ràng rồi hẵng nói. Nhưng mà mồ hôi đã ướt đầm cả hai tay, hai bàn tay đều đang run rẩy nhẹ.

Chẳng trách y nghi ngờ, thật sự thiếu niên này quá đẹp, không thể không khiến cho người ta động lòng. Tiểu lưu manh không biết sẽ như thế nào, chứ ngay cả Mộ Dung Cương cũng cảm thấy tâm động.

Đôi mắt với sắc đẹp như thế, liệu hẳn còn có thể thủ thân như ngọc sao? Mộ Dung Cương thực hoài nghi.

“Uống ly trà đi.” Tóc đen mắt xanh, thiếu niên xinh đẹp đến phi tự nhiên lễ phép bưng một ly hồng trà tới, đặt lên trên bàn, thuận thế ngồi xuống cái ghế bên cạnh, dùng một cánh tay đỡ lấy khuôn mặt xinh đẹp của cậu ta, tựa như một chú mèo Ba Tư nhàn nhã dựa lên ghế, đầy vẻ hứng thú đánh giá Mộ Dung Cương.

Thật sự, rất xinh đẹp.

Không phải là nói Mộ Dung Cương, mà là mỹ thiếu niên.

Rất nhiều người phương Tây làn da không được tốt, nhìn từ xa thì đúng là da trắng rất đẹp, nhưng mà lại gần thì sẽ thấy lỗ chân lông thô to, tàn nhang, lông tơ dày đặc...nhưng mà thiếu niên trước mắt này tuyệt đối là một ngoại lệ.

Da của cậu ta trắng mịn, ngồi gần y như thế mà hoàn toàn không nhìn thấy lỗ chân lông, không một chút tỳ vết nào, cực kì hoàn hảo, giống như những làn da thường xuyên xuất hiện trong các chương trình quảng cáo mỹ phẩm, nhưng mà nhìn thấy ngoài đời thực thế này, không khỏi khiến cho người ta cảm thấy trở nên xấu hổ.

Không chỉ là mặt, cần cổ thon dài cùng với cánh tay mảnh khảnh cũng ónh nhuận như ngọc, giống như được ngưng tụ từ loại sữa tốt nhất, dù hoặc kẻ khác chỉ muốn tiến thêm một bước vuốt ve.

Ngũ quan của cậu ta cũng rất tuyệt mỹ, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, ngũ quan rõ ràng, được mái tóc đen gọn gàng bao quanh càng làm tôn thêm vẻ đáng yêu, càng thêm có vẻ mi mịch như họa.

Quần áo ăn mặc cũng rất hợp, Mộ Dung Cương tuy không yêu thích quần áo như ba ba, nhưng mà sống chung với ba ba từ nhỏ đến lớn, nhãn lực của y đương nhiên là không kém. Tuy rằng thiếu niên này chỉ mặc một chiếc áo thun rộng thùng thình cùng quần bò màu lam bó sát người, nhưng mà giá trị của bộ đồ này hẳn là vô cùng xa xỉ.

Bất quá càng thêm hiếm có là mỗi động tác giơ tay nhắc chân của cậu ta đều mang theo một cỗ khí chất ung dung tao nhã mà đầy tự tin, khiến cho cả người như được bao bọc trong một tầng ánh sáng, vô cùng chói mắt.

“Cậu.....”

Đang lúc Mộ Dung Cương cố lấy dũng khí mở miệng, thiếu niên kia cũng đồng thời lên tiếng, cậu ta buồn cười nhún vai, giành hỏi trước, “Anh là Mộ Dung Cương?”

Mộ Dung Cương giật mình, “Cậu biết tôi à?”

Thiếu niên cười sang sảng, lộ ra hàm răng trắng bóng, “Yannis thường xuyên nhắc tới anh.”

“Vậy cậu..... là bạn của anh ấy à?” Mộ Dung Cương thật cẩn thận quan sát vẻ mặt của cậu ta, không dám bỏ lỡ một tí ti nào.

Thiếu niên nhún mày, trong nụ cười dẫn theo vài phần giảo hoạt, ba phải cái nào cũng được nói, “Nga, coi như là vậy đi.”

Nghi ngờ trong lòng Mộ Dung Cương càng tăng thêm, “Cậu..... sống ở đây sao?”

Ừ hừ. Thiếu niên âm ừ hai tiếng, đem cằm tựa lên cánh tay gác trên sô pha, liếc nhìn biểu tình căng thẳng trên mặt Mộ Dung Cương, nói tiếp, “Bọn tôi vẫn sống chung với nhau, ừm khi anh ấy trở thành tuyển thủ đua xe chưa được bao lâu.”

Mộ Dung Cương bị ánh mắt trong veo mà trực tiếp của cậu ta nhìn đến mức hoảng hốt, vô thức hỏi lại, “Vẫn?”

“Phải.” Thiếu niên thoải mái thừa nhận, “Tôi luôn luôn theo đuổi anh ấy, nhưng mà anh ấy không chấp nhận.”

Cái gì? Mộ Dung Cương thiếu chút nữa la hoảng lên. Vậy mà hắn còn cho phép cậu ở chung với hắn? Đây không phải làm bạn với sói, à không, là dâng đến tận miệng sói sao?

Trên gương mặt xinh đẹp của thiếu niên lộ ra một tia buồn rầu, “Tư tưởng của người phương Đông thật kì quái, Yannis nói rằng tôi là người nước ngoài, nếu như nhận lời tôi thì sẽ làm cho cha anh ấy thật khó xử. Anh nói, anh là cái kia..... thanh mai trúc mã cùng ảnh lớn lên từ nhỏ, cho nên cha anh có thể chấp nhận anh dễ dàng hơn.”

Mộ Dung Cương nghẹn lời, tiểu lưu manh chỉ vì như thế mới chọn y sao?

“Vì anh, tôi còn tổn thất một trăm vạn.” Thiếu niên rất là không cam lòng oán giận, “Yannis nói với tôi, anh ấy muốn dùng ba tháng để theo đuổi anh, nếu thua, anh sẽ mang tôi trở về gặp cha anh, với thân phận là tình nhân. Nếu anh ấy thắng, thì tôi..... thua.”

Cậu giáo hoạt nhấn nhá ở cuối câu, nhưng mà tim Mộ Dung Cương lúc này đã rơi vào vực sâu không đáy.

Nguyên lai mình vốn dĩ chưa bao giờ được yêu thương, chẳng qua chỉ là một món đồ đặt cược trị giá một trăm vạn, bất quá chỉ là một sự lựa chọn có thể khiến cho Đường Lập Hiền vui vẻ mà thôi!

Thiếu niên liếc mắt trộm dò xét vẻ mặt của y, đột nhiên cười tà hỏi một vấn đề cực mạo muội, “Công phu trên giường của anh ấy tốt lắm đúng không? Anh kêu hắc hắc, thực phiền tình.”

Tiểu lưu manh ngay cả chuyện này cũng nói? Mộ Dung Cương sợ ngây người. Thiếu niên sợ y không tin, mở di động, ấn ấn mở ra một đoạn video.

Trên màn hình là hai thân ảnh trần trụi dây dưa, tuy rằng chỉ có từ vai trở lên,, nhưng mà có thể nhìn thấy rõ mặt của tiểu lưu manh, chỉ là Mộ Dung Cương úp mặt vào trong lòng hắn, chỉ nhìn thấy sau gáy. Phối hợp với hình ảnh, trừ bỏ tiếng thở dốc nặng nề, còn có giọng nói khàn khàn.

“Thích không?”

“Thích.....”

“Muốn anh dùng sức nữa không?”

“Ngô..... Muốn.....”

Rồi mới là những tiếng rên rỉ hoàn toàn không tiết chế, vào lúc đó thì y hoàn toàn không nhận ra, nhưng bây giờ nghe thấy như vậy, đúng là *** dâng đến mức khiến cho người ta sợ hãi.

Gương mặt Mộ Dung Cương đã mất đi huyết sắc, thiếu niên tắt đoạn phim kia đi, còn tỏ ra hoàn toàn không bận tâm, “Đừng để ý, tôi mất nhiều tiền như vậy thì đương nhiên cần phải có bằng chứng xác thực rồi. Đoạn video này tôi sẽ xóa đi..... Ách, lập tức xóa đi ngay. Được không?”

Mộ Dung Cương không có trả lời, chỉ là im lặng nghe cậu ta nói xong, lập tức đứng dậy, kéo va li, cũng không quay đầu lại liền đi ra ngoài.

“Hắc! Anh muốn đi đâu vậy?” Thiếu niên lo lắng đuổi theo, “Yannis sắp về tới nơi rồi!”

“Không cần! Cảm ơn trà của cậu!” Mộ Dung Cương phần nộ xoay người, nổi trận lôi đình nói cho cậu ta, “Nhờ cậu nhắn với Đường Mộ Dương, tôi đến đây là để chia tay với anh ta! Cảm ơn!”

Rầm! Cánh cửa được đập mở, thiếu niên nhìn người con trai trẻ tuổi cả người như đang bốc lên ngọn lửa hùng hực, sải bước ly khai.

Thề lời, thiếu niên vội vã gọi điện thoại, “Yannis! Xin lỗi nha, tui chọc người yêu của ông chạy mất tiêu rồi!”

“Cái gì? Tình nhân của tôi? Bà nói cho rõ coi!” Đầu bên kia Đường Mộ Dương vừa mới chấm dứt huấn luyện, mệt như cún con nằm bẹp dí, mồ hôi rơi như mưa, để cho đội y tế tiến hành mát xa thả lỏng.

“Thực xin lỗi! Ông biết mà, gần đây tui mới nhận được một bộ phim mới, nữ giả nam, trong đó còn có tình yêu ngờ vực vô căn cứ cùng phản bội, bộ phim này rất quan trọng đối với tui.....” Người gặp rắc rối, liền liều mạng tìm cớ.

“Nói trọng điểm!” Tiểu lưu manh chất vấn cái điện thoại, “Bà là nói Tiểu Cương vừa đến hả? Là cậu ấy đến đây sao?”

“Ngô..... Hình như là vậy á..... Anh ta không nhận ra tui, mới đầu tui đâu có định lừa anh ta đâu, ai bảo anh ta tự hiểu lầm trước nên tui mới thuận nước dong thuyền thôi. Thật sự là tui chỉ đùa một chút thôi hà, nhưng mà tui không ngờ là anh ta cứ nhiên lại phản ứng lớn như vậy, lập tức quay đầu bỏ đi. Còn nói.....”

“Cậu ấy nói cái gì?” Tiểu lưu manh một mặt luống cuống tay chân mặc quần áo, một mặt chạy ra chỗ để xe.

“Anh ta nói, anh ta là đến chia tay với ông, còn nói cảm ơn tui nữa. Bất quá tui cảm thấy hai chữ cuối cùng này dùng thiệt là tuyệt, hoàn toàn bày ra được nội tâm phần nộ cùng đố kỵ nói không nên lời, những lời này tui nhất định phải dùng làm lời thoại trong phim của tui mới được.....”

“Nếu bà dám gạt tôi thì cứ chờ chết đi!” Tiểu lưu manh phát động mô tô, chỉ nghe rồ lên một tiếng, nháy mắt liền không thấy thân ảnh.

Huấn luyện viên vừa mới chuẩn bị xong phương án huấn luyện cho ngày hôm sau, vừa lúc nhìn thấy hấn bỏ chạy như bị lửa đốt đốt, còn có tiếng rít gào vọng đến chín tầng mây, “Rihanna ! Đồ yêu nữ! Tôi tuyệt giao với bà!”

Không hiểu ra sao hỏi nhân viên y tế, “Xảy ra chuyện gì thế?”

Nhân viên y tế hài hước cười, “Tình yêu ngờ vực vô căn cứ cùng phản bội, luôn làm người ta mê đắm.”

Huấn luyện viên nổi da gà, bất quá hí mắt nhìn theo tốc độ cái xe, rất là đặc ý, “Gần đây huấn luyện thực sự có hiệu quả, cứ tiếp tục như thế, quán quân năm nay nhất định sẽ là của chúng tôi!”

Nhân viên y tế tà nghệ nhìn huấn luyện viên, “Chỉ là các anh sao?”

“Đương nhiên không!” Huấn luyện viên nghiêm trang, “Cũng là của cậu, là của tất cả chúng ta.”

Nhân viên y tế hừ lạnh một tiếng, “Anh không lo lắng tốc độ chạy xe của cậu ta sẽ bị đưa lên mặt báo, bại lộ thực lực của chúng ta sao?”

Huấn luyện viên trầm ngâm một lát, đột nhiên tỏ ra thoải mái, “Yên tâm, bảo bối à, xe máy của cậu ta, hắc hắc, sắp hết dầu rồi.” Đăng bởi: admin

46. Chương 46: Bảo Bảo Đói Bụng!

CHƯƠNG 46. BẢO BẢO ĐÓI BỤNG!

Quay trở về chỗ bệnh viện của Mộ Dung Cương, một người cha đã gấp đến độ hoang mang lo sợ một lần nữa vọt tới văn phòng viện trưởng, la hét, “Viện trưởng tiên sinh đâu? Tôi muốn gặp viện trưởng tiên sinh!”

“Tăng tiên sinh, xin anh bình tĩnh một chút! Viện trưởng có việc, mấy ngày nay đi vắng, chúng tôi cũng không liên lạc được với anh ta.”

“Nhưng con tôi phải làm sao đây?” Loạn trong giấc ngoài người cha cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực khủng khiếp nữa, quỳ xuống đất khóc rống, “Đây đã là lần thứ ba bệnh tình trở nên nguy kịch rồi, Tiểu Bàn có thể chết bất kì lúc nào! Các người không thể tìm cách nào sao? Tôi van các người, cứu lấy con trai tôi! Các người đều là bác sĩ, đều là những người có bản lĩnh, tôi van xin các người, xin các người nghĩ cách cứu con tôi! Con của tôi mới có sáu tuổi, nó không thể chết, không thể chết được!”

Những lời cầu xin đau đớn tận cùng vang lên, bất cứ bác sĩ nào nghe thấy đều cảm thấy như bị châm kim. Nhưng mà biết làm gì bây giờ đây? Bọn họ là người chứ không phải thần tiên, không có khả năng cứu vớt tất cả mọi người.

“Tăng tiên sinh, xin anh đứng lên trước đã rồi chúng ta nói chuyện tiếp.”

Nhưng mà có thể nói cái gì đây? Chỉ có thể an ủi thân nhân người bệnh đang đau khổ, đối với sinh mệnh sắp mất đi, họ hoàn toàn không có cách nào.

“Không!” Tăng tiên sinh quỳ trên mặt đất, nước mắt giàn giụa, đau thấu tâm can, “Viện trưởng tiên sinh từng nói với tôi, chỉ cần tìm được vợ tôi, chúng tôi sinh thêm một đứa con nữa..... dùng cuống rốn của đứa nhỏ này là có thể cứu được Tiểu Bân! Van xin các người, xin hãy tìm vợ của tôi về được không? Hiện tại chỉ có cô ấy mới có thể cứu con của chúng tôi. Nhưng mà cô ấy lại không quan tâm đến tôi.....”

Anh ta tựa như đang cố gắng nắm lấy khúc gỗ cứu mạng cuối cùng, dập đầu cầu xin mọi người, “Van cầu các người, giúp tôi đi tìm cô ấy! Viện trưởng tiên sinh tâm địa tốt như vậy, anh ta sẽ chấp nhận đưa tiền cho vợ của tôi. Nhà vợ tôi có tiền, chắc chắn sẽ đồng ý để cô ấy cùng tôi sinh thêm một đứa con nữa. Van cầu các người, giúp tôi, giúp tôi có được không?”

Loại chuyện này bảo người ta đáp ứng làm sao? Làm từ thiện cũng là có hạn độ, không có khả năng ngay cả loại chuyện này cũng giúp đi? Vạn nhất lan truyền ra ngoài, người người đều chạy đến đây cầu xin cứu giúp, bệnh viện của bọn họ không sụp mới là lạ!

Nhân viên ở đây phi thường khó xử, chỉ có thể nói qua loa tạm ứng phó, “Tăng tiên sinh, trước anh đừng lo lắng, chúng tôi sẽ tìm cách liên lạc với viện trưởng. Xin anh kiên nhẫn chờ một chút, được không?”

“Viện trưởng tiên sinh rốt cuộc đã đi đâu, khi nào thì anh ta mới trở về?”

“Việc này chúng tôi cũng không rõ, viện trưởng được mời đi thỉnh giảng, phỏng chừng hẳn là mấy ngày nữa sẽ về. Tuy tình trạng của con trai anh rất nguy hiểm, nhưng cũng không thể không chống đỡ nổi.”

Hơn nữa, cho dù viện trưởng có trở lại, có thể nghĩ được biện pháp tìm được vợ anh, khiến cho cô ta đồng ý sinh con, nhưng mà, Tiểu Bân có thể đợi đến mười tháng sao?

Nhưng dù nghĩ như vậy, nhân viên y tế không dám nói ra miệng, chỉ có thể tận tình khuyên nhủ Tăng tiên sinh tạm thời quay trở về.

Sau đó gọi điện thoại cho viện trưởng, tắt máy, vẫn là tắt máy. Thật sự là gấp chết người! Viện trưởng, ngài đến tột cùng ở nơi nào?

Viện trưởng của bọn họ, đang ở trên bầu trời nước Anh bay như điên không dừng. (dừng lại có mà máy bay rơi à =))

“Oe! Oe!” Lại một trận cuộn cuộn trong ngực, dạ dày Mộ Dung Cương trống rỗng, chỉ phun ra toàn dịch vị.

Khoang máy bay hạng nhất cũng không khiến cho y thoải mái được, tiếp viên hàng không đã sớm di dời vị khách ngồi cạnh y, kéo rèm che lại, cho y một không gian tương đối riêng tư, một đường làm bạn với y.

Đợi y nôn xong, bỏ túi nôn đi, sẵn sàng giúp y xoa lưng, sau đó đưa một ly nước qua, “Anh súc miệng đi!”

“Thật thật có lỗi !” Mộ Dung Cương không muốn gây phiền toái cho người khác, nhưng mà hoàn toàn không có cách nào khống chế.

Từ khi tiểu lưu manh đáng hận kia ra đi, hành động của y hoàn toàn không còn bị lí trí chi phối .

Nổi trận lôi đình chạy về sân bay, trực tiếp mua một chuyến bay trở về nhanh nhất, mặc kệ cấp rập như thế nào y cũng muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi chết tiệt kia!

Thẳng đến khi ngồi lên máy bay, y mới nhớ ra bản thân chưa ăn cái gì cả. Đầu óc vừa mới hơi hơi thanh tỉnh, cổ tức giận kia liền biết thành cảm giác nôn nao khó chịu cuộn cuộn trong ngực, khiến cho y sống dở chết dở.

Nôn đến hai mắt tối sầm, nước mắt ứa cả ra, đôi mắt đỏ hoe đáng thương hệt hệt giống như chú thỏ yếu đuối nhu nhược. Tuy rằng là một người đàn ông trưởng thành nhưng vẫn có thể kích thích bản năng mẫu tính

của mấy nữ tiếp viên, một đám nhiệt tâm mang khăn mang nước cho y, đưa ô mai hoa quả đến, nhưng mà hoàn toàn vô dụng. Mộ Dung Cương ăn cái gì cũng nôn ra ngay, cuối cùng khi không còn gì có thể nôn nữa, y tự ấn lên huyệt nội quan, cơn nôn mửa mới tạm chấm dứt.

Khoác chiếc chăn mỏng, Mộ Dung Cương tỉnh bì lực tần nhắm mắt dưỡng thần, tiếp viên hàng không biết điều lặng lẽ ly khai, chỉ là có một câu nói khe khẽ truyền đến lỗ tai y.

“Vị tiên sinh kia nôn thật khủng khiếp, quả thực giống hệt như hồi mình có thai vậy.”

Mộ Dung Cương mở to mắt, phản ứng có thai?

Đưa tay đặt lên trên bụng, y đột nhiên nhớ tới rất nhiều điểm khác thường dạo này của mình.

Này không..... không phải chính là phản ứng có thai sao? Tim Mộ Dung Cương bắt đầu đập loạn, sao có khả năng? Không phải xác suất có thai của mình rất thấp sao?

Nhưng không phải là không có khả năng? Chú Hà lớn tuổi như thế vẫn có con được, vạn nhất.....

Tuy rằng chỉ có một phần vạn khả năng, nhưng Mộ Dung Cương cũng không thể khẳng định cho rằng nó không tồn tại, nếu thật sự là như vậy, bản thân mình trải qua hành trình vất vả còn để bụng đói, mình đói bụng thì không sao cả, khiến cho bảo bảo đói bụng thì phải làm sao đây?

Y tựa hồ đã muốn nhìn thấy một bảo bảo nhỏ thiệt nhỏ ở trong bụng y yếu ớt kêu khóc: Ba ba, con đói quá, cho con ăn đi!

Mộ Dung Cương không ngồi yên được nữa, gọi tiếp viên hàng không, ngượng đỏ mặt thỉnh cầu người ta, “Thật có lỗi, tôi biết trên máy bay không có phục vụ đồ ăn, nhưng mà tình huống thân thể của tôi bây giờ cần phải bổ sung thức ăn, phí dụng không thành vấn đề.....”(chắc Quế tỷ nhầm, chứ ta đi máy bay trong nước của hãng nào cũng phục vụ thức ăn mà, đây còn là chuyến bay quốc tế nữa @_@)

“Hoàn toàn không có vấn đề gì cả!” Tiếp viên hàng không dịu dàng cắt ngang lời y, ầm ập nở nụ cười, tình nghịch nhìn y, “Nói cho ngài biết một bí mật nhỏ, kì thật trên máy bay đều có chuẩn bị đồ ăn, nhưng thường thì khách không thích ăn cơm trên máy bay, hơn nữa mấy chị em bọn tôi đều đang giảm cân nên nếu như ngài cần, chúng tôi rất vui lòng cung cấp miễn phí, số lượng tuyệt đối không nhỏ.”

Mộ Dung Cương thật sự rất cảm động, sau khi về nhất định phải viết một bức thư khen ngợi tác phong phục vụ của tiếp viên hãng máy bay này. Thật sự rất cảm ơn các cô ấy!

Thế là, Mộ Dung Cương ngay ở trên độ cao 30.000 feet, không ngừng trình diễn tiết mục ăn ổi, ổi ăn. Nhưng chỉ ít cũng có thể bổ sung một chút năng lượng, cung cấp cho bảo bảo có thể tồn tại mà cũng có thể không ở trong bụng.

Bất quá, không thể không nói, Mộ Dung Cương vẫn là phi thường sáng suốt. Chỉ là quá trình này, cũng là phi thường vất vả. Sau khi tựa lên ghế nghỉ ngơi, Mộ Dung Cương cũng sẽ lặng lẽ suy nghĩ, tiêu lưu manh chết tiệt kia, ắt hẳn vẫn còn đang dắc ý?

Có chất lỏng nào đó ở trong khoang miệng lặng lẽ túa ra, chua.

Nhưng mà Mộ Dung Cương đúng là nghĩ oan cho Đường Mộ Dương! Tiêu lưu manh ở dưới mặt đất hoàn toàn không có chút dắc ý nào, ngược lại là đang gấp đến phát điên.

Chết tiệt! Cái thể đạo gì thế này?

Xe hết dầu thì không có gì là lạ, nhưng mà đáng sợ là ở chỗ xe đang chạy trên đường cao tốc ra sân bay mới phát hiện hết dầu, thế giới này còn có thiên lý hay không?

Mỹ thiếu niên, a không, hẳn là cô gái Rihanna xinh đẹp nổi tiếng của Hollywood giờ phút này đang chật vật không lời nào để nói. Vì hình tượng tốt đẹp của cô, tạm thời không nên miêu tả. Đường Mộ Dương một hơi lao về nhà, trực tiếp túm gáy cô nàng ném lên ghế sau mô tô, liền chạy như điên ra sân bay.

Hắn rất hiểu tính tình của Mộ Dung Cương, tên kia kiêu ngạo đến chết. Chịu chạy đến đây thăm mình, nhất định đã dùng hết sạch dũng khí rồi, kết quả lại bị con nhóc chẳng phân biệt được nặng nhẹ lừa cho một trận, y hẳn là tức phát điên rồi mới bỏ đi, không cho hắn bất luận cơ hội giải thích gì.

Không cần nhiều lời vô nghĩa nữa, phải nhanh chóng mang theo “thủ phạm” đi đầu thú thôi.

Nhưng mà trời không thuận lòng người, kết quả là chiếc xe hết dầu nằm chết dí ở cái nơi hẻo lánh, trước không nhà, sau không thôn, hẳn biết phải làm cái gì đây? Chẳng lẽ là ông trời muốn chinh hắc? Ông đời đúng là rất thiếu đạo đức mà! Đăng bởi: admin

47. Chương 47: Xảy Ra Đại Sự

CHƯƠNG 47. XẢY RA ĐẠI SỰ

Có câu nói rằng có oán hận đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể thay đổi những chuyện đã xảy ra. Nhưng mà nếu không oán hận thì dưới cục diện như thế này, tiểu lưu manh sẽ tự làm cho mình chết ghen mất!

Rihanna nhìn Đường Mộ Dương đang nổi trận lôi đình, đủ loại ngôn ngữ Trung, Anh, Pháp không ngừng tuôn ra loạn xạ, chỉ lên trời la hét, đôi mắt đỏ ngầu thỉnh thoảng liếc về phía cô, rất có ý tứ muốn đem cô ra lột da. Rihanna bắt giắc lạnh cả sống lưng, sợ bản thân mình là kẻ đầu sỏ gây ra tai họa sẽ gặp tai bay vạ gió, tại cái nơi kêu trời trời chẳng thấu, kêu đất đất chẳng hay này bị hắn đem ra chém thành bảy tám khúc. Cái đầu xinh đẹp của cô không ngừng quay mòng mòng, tìm cách để giải quyết vấn đề.

May mắn chỉ số thông minh của cô không có tỷ lệ nghịch với sắc đẹp, cho nên rất nhanh đã tìm được cách, thật cẩn thận đề nghị, “Yannis, tui cảm thấy chúng ta đứng ở đây cũng không phải là cách hay, không bằng gọi điện thoại cầu cứu đi! Ách... có thể tìm người trong đội của ông hoặc là huấn luyện viên, tốc độ lái xe của bọn họ rất mau, hẳn là có thể nhanh chóng chạy đến đây.”

Đúng rồi! Tiểu lưu manh lập tức gọi điện thoại. Chẳng mấy chốc, huấn luyện viên lái chiếc xe thể thao kiểu cũ, nhanh chóng xuất hiện.

“Hey! Yannis, tôi bây giờ có phải như trong thành ngữ của người Trung Quốc mấy người hay nói, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi?”

Chỉ tiếc là tên đệ tử kia đang không có tâm trạng để nghe mấy câu đùa vớ vẩn ấy, “Chết tiệt! Không phải tôi bảo anh mang dầu đến đây hả? Sao lại không mang theo?”

Huấn luyện viên là vì nghĩ đến đại cục, “Tôi không thể để cho cậu làm lộ thực lực của chúng ta được, mau cho xe mô tô của cậu lên đây, tôi đưa hai người đi!”

Tiểu lưu manh bó tay rồi, bây giờ đúng là một giọt dầu làm khó hắc hán, chỉ có thể khuất phục *** uy của huấn luyện viên, răm rắp làm theo.

Khi hắn chạy tới được sân bay thì đương nhiên là Tiểu Cương của hắn đã bay đi mất rồi.

Tiểu lưu manh muốn điên rồi, có ai có hỏa tiễn không? Hắn muốn đi cướp máy bay a cướp máy bay !

Huấn luyện viên vỗ đầu hắn, đánh bay cái ảo tưởng phi thực tế kia đi, cho hắn một lối ra có vẻ thực tế hơn.

“Cho cậu nghỉ vài ngày đó, mau về nhà một chuyến đi. Trận đấu đúng là rất quan trọng nhưng mà nhân sinh bất quá là ngắn ngủn chỉ một cái chớp mắt. Bỏ lỡ tình yêu, kia mới có thể làm cho người ta cả đời tiếc nuối. Nhóc con, đừng do dự, đi đi, sớm trở về một chút!”

Lời cảm ơn không cách nào bật ra khỏi miệng, Đường Mộ Dương dùng sức ôm huấn luyện viên, xách cổ Rihanna trở về thu dọn hành lý! Kì thật mấy thứ khác cũng chẳng cần, chỉ là nhất định phải lấy hộ chiếu.

Lúc này đổi thành Rihanna phát điên, “Tôi không thể đi! Ngày nghỉ của tui sắp hết sạch rồi, ngày mai tui phải đến xưởng phim báo danh! Vé máy bay đã đặt hết trơn rồi! Tôi gọi điện thoại giải thích với tình nhân của ông có được không? Dùng webcam cũng được!”

“Đừng có mơ!” Tiểu lưu manh căm tức trừng cô nàng, quyết tuyệt mười phần, “Cái tên yêu nữ chết tiệt nhà bà, họa do bà gây ra thì phải tự đi mà thu dọn! Tôi cảnh cáo bà, nếu bà hại tôi mất vợ thì tôi sẽ chiêu cáo thiên hạ bộ mặt của bà! Hẳn là không hề thiếu paparazi có hứng thú đi? Nên làm như thế nào thì tự bà quyết định đi!!”

Rihanna khóc không ra nước mắt, sao cô lại quen biết với một tên bạn như thế này chứ? Cô bắt quá chỉ bày trò đùa cho vui mà thôi, sao lại gây ra sóng to gió lớn như vậy? Ô ô, nếu ông trời cho cô cơ hội làm lại, cô nhất định khi nhìn thấy Mộ Dung Cương, liền nói cho y, tui là nữ, nam nhân nhà anh đối với tui không có hứng thú, anh trăm ngàn lần không thể hiểu lầm a!

Nhưng mà thiên kim khó mua được cơ hội làm lại từ đầu.

Tuy không cam tâm, nhưng suy nghĩ kỹ về hai phương án, vẫn là phương án không chọc đến tiểu lưu manh có vẻ tốt hơn. Thế là Rihanna liền đem vấn đề khiến cho người ta đau đầu này rất vô trách nhiệm mà ném lên đầu người đại diện.

“Khụ khụ, tôi ốm rồi, cảm nặng. Thật sự là đi không nổi, thật có lỗi, làm ơn đi nói một tiếng với bên đoàn làm phim, xin dời cảnh quay của tôi lại vài ngày, khi nào tôi khỏe nhất định sẽ làm bù mà! Cảm ơn!”

Không có dũng khí gánh lấy lửa giận hừng hực của người đại diện, lập tức tắt đi động.

Máy bay chở bọn họ bay đi.

Điều duy nhất đáng được ăn mừng là, bọn họ lần này bay tuy rằng chậm hơn vài giờ, nhưng mà bởi vì là chuyến bay trực tiếp cho nên Đường Mộ Dương tính toán, hẳn là sẽ đến sân bay không chênh lệch thời gian mấy so với Tiểu Cương yêu dấu.

Thượng Đế phù hộ, A di đà Phật.

Tiểu lưu manh chưa bao giờ tin quỷ thần lúc này là thành tâm thành ý khẩn cầu ông trời vừa rồi còn bị hấn mắng thiếu đạo đức, nhất định phải phù hộ hắn, thuận buồm xuôi gió giải quyết vấn đề.

“Ông thật sự yêu anh ta rồi.”Rihanna nhìn thần sắc chuyên chú khẩn trương của tiểu lưu manh, ra kết luận.

Tiểu lưu manh mặc kệ cô, nhắm mắt làm ngơ. Nếu không, hẳn sợ chính mình sẽ nhịn không được động thủ, quần áo cô nàng này một trận!

Phải, hắn rất yêu Tiểu Cương. Nhưng mà cô không bao giờ biết được, Tiểu Cương có bao nhiêu thương hắn.

“Đường Mộ Dương, em thích anh. Em thích anh, anh có biết không?”

Vào cái đêm bảy năm trước, Đường Mộ Dương kinh ngạc mặc cho Mộ Dung Cương say đến gần như bất tỉnh nhân sự gắt gao ôm lấy hắn, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh động lòng người kia, mang theo ý cười dịu dàng nhìn mình, giống như hai dòng suối mát trong, dịu dàng hẳn uống cạn.

Mười tám tuổi Đường Mộ Dương chỉ cảm thấy trên người hình như có lửa đang thiêu đốt, miệng khô lưỡi khô, tim hắn đập như điên, rõ ràng hắn không say nhưng so với Mộ Dung Cương hẳn càng thêm phân không rõ chân thật hay mộng ảo.

Đứa ngốc đó!

Tiểu lưu manh cảm tức dùng sức tựa mạnh vào ghế dựa, sao y lại không thể chờ thêm một chút chứ? Hỏi cho rõ chân tướng rồi muốn đi đâu thì đi! Lão tử không đáng tin đến như vậy sao?

Đứa ngốc này cũng quá thích ăn dấm chua! Trở về nhất định phải hảo hảo giáo dục, dùng sức giáo dục, đánh mông y! Ách..... không thể nghĩ tiếp, còn nghĩ tiếp thì ở dưới sẽ có phản ứng mất!

Ngủ ngủ! Tiểu lưu manh liều mạng ép bản thân không được suy nghĩ lung tung nữa, tự an ủi bản thân, ngủ một giấc tỉnh lại là có thể nhìn thấy Tiểu Cương rồi.

Hắc hắc, thật lòng mà nói, tiểu lưu manh đang rất vui vẻ. Y vì hắn mà tức giận đến như thế, chứng minh trong lòng y hẳn vô cùng quan trọng, vì vậy tiểu lưu manh đứng là đắc ý.

Nếu Mộ Dung Cương biết tiểu lưu manh cư nhiên còn dám vì thế mà đắc ý, chỉ sợ sẽ tức giận đến mức lại một lần nữa nôn ọe.

Chuyến bay dài như thế, quả thực không phải dành cho thể chất của y! Khi Mộ Dung Cương hai chân cuối cùng cũng đạp trên mặt đất, không khỏi có một loại xúc động muốn rơi lệ. Được sống thật tốt, trở lại mặt đất quả thực rất là hạnh phúc!

Còn có chút đầu óc choáng váng, như du hồn bước cao bước thấp lết ra khỏi sân bay, kêu một chiếc taxi, Mộ Dung Cương dần dần ngồi lên.

Xe chạy như bay về nhà, đương nhiên là ngôi biệt thự cổ Thanh Hải hoa viên. Ba ba tay nghề nấu cơm quá kém, y có chạy về đó cũng vô dụng. Không bằng đi tìm ông nội, kiếm chút đồ ăn ngon, hảo hảo ngủ một giấc, rồi mới đi đến bệnh viện làm kiểm tra, vô luận như thế nào cũng phải làm kiểm tra!

Ồm nghén thật sự rất khủng bố, Mộ Dung Cương một tay theo bản năng vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, một tay lấy điện thoại di động ra, định gọi điện thoại về cho ông nội để ông nội y chuẩn bị sẵn, hai ba con y về đến nhà là có cơm ăn ngay.

Bảo bảo muốn ăn cái gì nhỉ? Theo bản năng, Mộ Dung Cương liền nghĩ đến bảo bảo còn chưa biết có thật hay không trước. Mặc kệ lão cha lưu manh của bảo bảo đáng ghét đến cỡ nào, đối với sinh mệnh mới này, Mộ Dung Cương là dĩ thường chờ mong xen lẫn yêu thích.

Nhưng mà di động vừa mới được tiếp, đầu bên kia lập tức truyền tới tiếng la hét ồn ào.

Đã xảy ra chuyện gì? Mộ Dung Cương lập tức đem ống nghe điện thoại dời ra xa một chút.

“Viện trưởng! Cuối cùng ngài cũng nhận điện thoại!” Đầu bên kia điện thoại, cô gái phụ trách quầy tiếp nhận gần như phát khóc, “Bệnh viện xảy ra đại sự! Ngài mau trở về đi!”

Khi chạy tới bệnh viện, Mộ Dung Cương trợn tròn mắt.

Đây là đang đóng phim sao? Sao trước cửa bệnh viện tụ tập nhiều người dân vây xem lẫn rất nhiều cảnh sát? Còn giăng dây cảnh giới, [súng vác vai, đạn lên nòng] không cho dân chúng tới gần.

Xem ra, những chuyện mình vừa nghe được toàn bộ đều là sự thật. Không phải cô gái kia vui đùa, cũng không phải mình nghe lầm.

Nuốt nuốt nước miếng, Mộ Dung Cương tự trấn định kéo va li tiến lên, đi đến gần một viên cảnh sát trông có vẻ như là người đứng đầu, “Xin chào, tôi là viện trưởng của bệnh viện, người Tăng tiên sinh muốn tìm chính là tôi, xin hãy để cho tôi vào bên trong.”

Lúc này, đã sắp tới chính Ngọ, tiểu lưu manh vừa mới xuống máy bay. Mà hết thảy mọi chuyện phát sinh trong bệnh viện cần phải kể từ ngày hôm qua.

Ngày hôm qua, thông báo bệnh tình nguy kịch lần thứ bảy được gửi đến chỗ Tăng tiên sinh, làm bệnh viện mà nói, bọn họ cũng thực không đành lòng, nhưng khi tình trạng bệnh nhân xuất hiện nguy cấp, bọn họ phải có nghĩa vụ thông báo cho người nhà bệnh nhân biết.

Nhìn đứa con nằm hấp hối trên giường bệnh, không ngừng gọi mẹ, tâm của Tăng tiên sinh muốn nát ra. Mà lúc này, một người tuyệt đối không nên xuất hiện lại xuất hiện.

“Anh Tiểu Bân thật đáng thương, anh ấy sắp chết sao?”

Bởi vì ngẫu nhiên đi ngang qua bệnh viện, cho nên Tiểu Tình Tình đòi vào thăm anh viện trưởng, kéo tay mẹ đi tới phòng bệnh từng nằm. Cô bé chỉ là muốn tới thăm mấy bạn nhỏ từng ở chung phòng, thế nhưng cô bé không biết, mấy lời nói ngây ngô của mình lại là những lời tàn nhẫn gây tổn thương lớn đến thể nào cho người lớn.

Mẹ của Tình Tình vội vàng gạt đầu chào hỏi Tăng tiên sinh, định kéo con gái rời đi, nhưng mà một y sĩ vô tình đi ngang qua, khen mái tóc của Tiểu Tình Tình càng ngày càng đẹp.

Cô bé con không hiểu chuyện, dắc ý dùng bàn tay nhỏ bé vuốt ve mái tóc của mình mà khoe khoang, “Anh viện trưởng nói, chờ tóc cháu dài thật là dài, anh ấy sẽ tặng cháu một cái nơ bướm xinh đẹp, để cháu cột lên bím tóc đẹp nhất!”

Một câu, khiến cho tình thần vốn đã suy sụp của Tăng tiên sinh triệt để sụp đổ. Anh ta không còn khổng chế được lao tới, dùng dao gọt hoa quả bắt Tĩnh Tĩnh làm con tin, buộc mọi người đem Mộ Dung Cương giao ra.

Viện trưởng có thể cứu Tĩnh Tĩnh, vì sao lại không thể cứu con của anh ta? Chẳng lẽ chỉ bởi vì nhà anh ta nghèo cho nên Tiểu Bân không có quyền được sống hay sao?

Suy nghĩ của Tăng tiên sinh lâm vào ngõ cụt, mất đi lý trí, lại thừa dịp mọi người còn chưa phục hồi tinh thần lại, điên cuồng bắt cóc toàn bộ mấy đứa bé trong phòng bệnh, giằng co với mọi người.

Đến bây giờ, thời gian đã qua đi gần hai mươi bốn giờ, một ngày một đêm. Đăng bởi: admin

48. Chương 48: Cha Không Đồng Ý

CHƯƠNG 48. CHA KHÔNG ĐỒNG Ý

“Theo như tin tức mới nhất chúng tôi vừa nhận được, viện trưởng của bệnh viện đã xuất hiện, đang chuẩn bị tiến hành đàm phán với tên tội phạm.”

Trên chiếc ti vi lớn được đặt ở sân bay, đang truyền hình trực tiếp tình hình ở hiện trường, trên màn hình là một người thanh niên sắc mặt tái nhợt nhưng vẻ mặt đầy trấn định đang đi cùng với cảnh sát, tiến vào bên trong bệnh viện đang bị phong tỏa.

“My god!” Rihanna không quan tâm sẽ gây sự chú ý, kêu lên thất thanh, “Yannis! Mau nhìn kia, là Mộ Dung! Anh ta đang ở trên ti vi!”

Cái gì? Đường Mộ Dương đang làm thủ tục hoãn hốt ngừng đầu, trong một khoảnh khắc chớp nhoáng, hình ảnh ngắn ngủi xẹt qua, thân ảnh cao gầy thon dài kia chẳng phải là Mộ Dung Cương sao?

Khu phòng bệnh nhi đông, cảnh sát không thể đi tiếp, chỉ có một mình Mộ Dung Cương kiên định tiêu sái tiến vào khu vực tràn ngập nguy hiểm.

Tiểu lưu manh choáng váng, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhân viên công tác ở sân bay thấy bọn họ dường như quen biết người trên ti vi, hảo tâm nói, “Là một người cha có con bị bệnh, bởi vì con của anh ta không nhận được tủy hiến tặng nên sắp chết, vì thế trở nên điên cuồng bắt cóc mấy đứa bé trong bệnh viện, bức viện trưởng của bệnh viện này phải đến cứu. Từ ngày hôm qua rồi, bắt quá cho dù là.....”

Đường Mộ Dương đã muốn nghe không nổi nữa, chỉ rống giận một câu, “Bây giờ tôi đi được chưa?”

Nhân viên hoảng sợ, nhìn hộ chiếu của hắn, vội vàng đưa trả, “Không thành vấn đề.”

Đường Mộ Dương liền điên cuồng mà lao ra bên ngoài, Rihanna vội vã đuổi theo, ở đây lạ nước lạ cái, cô cũng không muốn gây ra chuyện gì làm trò cười cho kẻ khác.

Cùng lúc đó, nhìn truyền hình trực tiếp trên ti vi, còn có Mộ Dung Liệt, “Ba ba! Ba ba mau tới đây! Anh hai về rồi, đang ở bệnh viện!”

Kì Hạnh Chi đang ở trong nhà bếp chuẩn bị cơm trưa, nghe thấy vậy liền cắt trúng tay, bất chấp máu tươi đầm đìa, hai ba bước vọt ra ngoài, sắc mặt trắng bệch, “Trời ơi! Tiểu Cương về rồi sao? Nó đang ở bệnh viện à?! Ba ba phải đến đó ngay!”

“Ba ba! Tay ba bị đứt rồi!”

“Kệ nó!” Kì Hạnh Chi vừa đi dép vừa mặc áo khoác, con trai đang gặp nguy hiểm, ai mà quan tâm được cái gì khác chứ?

“Ba ba bình tĩnh một chút đi!” Mộ Dung Liệt tuy rằng tuổi không lớn, lại thích giả thần giả quỷ, nhưng mà cậu ngược lại so với Kì Hạnh Chi quan tâm quá tất sẽ bị loạn trấn tĩnh hơn một chút, “Chúng ta trước gọi điện thoại cho cha, ba ba băng bó vết thương đi con đi lấy chìa khóa xe!”

Mộ Dung Liệt dùng tốc độ nhanh nhất lấy chìa khóa xe, sau đó đi lấy hộp thuốc gia đình ra, Kì Hạnh Chi miễn cưỡng khôi phục chút bình tĩnh, đến vòi nước rửa sạch miệng vết thương, tùy tiện dán hai miếng băng cá nhân, sau đó đi giày rồi cùng con trai chạy ra ngoài, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Mục Sam.

Khi bọn họ gần đi tới bệnh viện, Diêu Nhật Hiên cũng gọi điện thoại đến, “Vận Phúc con đừng hoảng loạn, cha và ba ba lập tức đến đó, Tiểu Cương nhất định sẽ không sao! Bảo Tiểu Liệt chạy chậm chậm một chút, trăm ngàn lần đừng hoảng hốt!”

Chuyện gây chấn động toàn thành phố như thế lại là liên quan đến bệnh viện của nhà bọn họ, cơ hồ mỗi người ở Kì gia đều thời thời khắc khắc chú ý đến tiến triển của sự kiện.

Đợi cho Mộ Dung Liệt đầu đầy mồ hôi mở được xe, chạy tới bệnh viện, hơn phân nửa Kì gia đã có mặt. Cậu xuống xe, hờn dỗi nhào vào trong lòng ông nội, nói năng lộn xộn nói, “Con chạy vượt đèn đỏ anh ở bên trong..... ba ba cứ thúc giục!”

“Không có việc gì không có việc gì, đừng sợ đừng sợ!” Tình huống bây giờ, ai còn có thể quan tâm vượt đèn đỏ hay không chứ? Ngay cả Diêu Nhật Hiên, tuân theo pháp luật bao nhiêu năm, hôm nay chẳng phải cũng vượt đèn đỏ đó sao?

Kì An Tu khẩn cấp triệu tập đám con trai và con rể lại thương nghị, “Cha đã gọi điện thoại cho anh cả của các con ở nhà chuẩn bị tiền, mặc kệ muốn bao nhiêu tiền, chúng ta đều đưa cho hần ta. Còn việc gì có thể làm thì nhanh chóng đi hỏi cảnh sát, chúng ta phải cố gắng hết sức!”

Mục Sam gật đầu đang muốn đáp lại, nhưng Kì An Na đã sớm nghĩ tới điểm này, bảo Trần Vô đi mời người phụ trách hiện trường đến đây.

Đối mặt với người nhà viện trưởng, viên cảnh quan chỉ có thể ngắn gọn thông báo tình huống, “Hiện tại Mộ Dung viện trưởng đã đi vào, anh ta nói có thể đàm phán được với tên tội phạm, chúng tôi cũng đã liên lạc với vợ của hần ta, hy vọng có thể nhanh chóng mang cô ta đến đây. Xin các vị yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để bảo đảm an toàn cho Mộ Dung viện trưởng. Trên người anh ta có cài đặt máy nghe lén, nếu như xảy ra tình huống nguy hiểm thì chúng tôi nhất định sẽ xông vào. Xin các vị kiên nhẫn chờ đợi, được chứ?”

Mọi người Kì gia hai mặt nhìn nhau, chỉ có thể tạm thời như vậy thôi.

Để tránh bọn họ nôn nóng mà hành động nông nổi, cảnh sát an bài bọn họ đứng chung với thân nhân những đứa trẻ gặp nạn.

Mẹ của Tĩnh Tĩnh vừa nhìn thấy người đến, liền òa khóc, “Tất cả đều là lỗi của tôi! Tôi không nên mang Tĩnh Tĩnh đến đây, thật sự không nên a!”

“Không sao cả, mọi chuyện sẽ ổn thôi! Viện trưởng đã đến rồi, nói không chừng Tăng tiên sinh gặp anh ta rồi thì sẽ hồi tâm chuyển ý.” Nhóm thân nhân vừa lo lắng sốt ruột, vừa phải bơm hơi lẫn nhau.

Nhưng có thật là như thế không?

Viên cảnh sát vẫn phụ trách việc nghe lén cuộc đàm phán không hề tỏ vẻ lạc quan.

“Tăng tiên sinh, là tôi, Mộ Dung Cương, tôi đã đến đây.”

Đứng trước cửa phòng bệnh xảy ra chuyện, Mộ Dung Cương nuốt nuốt nước miếng, nhin xuống cơn cuộn cuộn trong dạ dày, trước thông báo một tiếng.

“Ai đó?” Trong phòng, Tăng tiên sinh thần kinh khẩn trương căng thẳng căn bản không nghe ra được giọng nói của Mộ Dung Cương, lớn tiếng hỏi một lần.

“Mộ Dung Cương, không phải anh vẫn muốn gặp tôi sao? Tôi vừa mới trở về, vừa xuống máy bay liền chạy đến đây.”

Cửa phòng đang đóng chặt mở ra he hé, một đôi mắt đỏ ngầu tơ máu cảnh giác nhìn ra. Mộ Dung Cương chột rùng mình, ánh mắt này đã hoàn toàn mất đi vẻ đôn hậu chất phác ngày xưa, nhuộm vào vẻ điên cuồng cùng cố chấp của dã thú.

Tăng tiên sinh nhìn một chút, cuối cùng nhận ra Mộ Dung Cương, lúc này phần nộ gào lên, “Sao giờ này anh mới xuất hiện? Rốt cuộc anh đã chạy đi đâu?”

Mộ Dung Cương tận lực dùng ngữ khí bình thản nói chuyện, “Thật có lỗi, bởi vì tôi có chút việc tư cần xử lý, cho nên mới phải đi ra nước ngoài ít hôm. Xin hỏi, bây giờ tôi có thể vào bên trong nói chuyện không?”

Tăng tiên sinh nhìn nhìn phía sau lưng Mộ Dung Cương, Mộ Dung Cương thoải mái thối lui vài bước, để cho anh ta nhìn cho rõ ràng, “Anh cứ xem đi, đằng sau tôi không có ai, chỉ có một mình tôi sao.”

Tăng tiên sinh nghĩ nghĩ, “Vậy anh đặt hai tay ra sau đầu, từ từ đi vào! Đừng có làm càn, nếu không tôi sẽ giết nó!”

Anh ta tùy tai lời lên một đứa bé bệnh nhân bị trói chặt chân tay, miệng bị nhét giẻ, dùng dao kề lên cổ đứa bé ụ hiếp.

Mộ Dung Cương cảm thấy phát lạnh, tình huống của mấy đứa bé này rất không ổn! Bởi vì sợ bọn nhỏ phản kháng hoặc là khóc nháo, Tăng tiên sinh đã trói bọn chúng như thế hơn hai mươi mấy giờ. Mấy đứa bé này còn đang mang bệnh trong người, cần phải uống thuốc. Đã vậy còn bị trói chặt một thời gian dài, ngay cả người lớn cũng chịu không nổi, huống chi là mấy đứa bé bệnh tật? Trong lòng không khỏi nổi lên cảm hận Tăng tiên sinh, từ từ theo như lời anh ta, đi vào.

Mấy đứa bé bị bắt cóc tổng cộng có sáu đứa, trừ bỏ Tĩnh Tĩnh, còn lại mấy đứa bé kia là bởi vì đang trong thời gian nghỉ nên đều đến khu vui chơi giải trí được thiết kế riêng trong bệnh viện.

Theo như lời nhân chứng, là sau khi Tăng tiên sinh bắt cóc Tĩnh Tĩnh thì trực tiếp chạy đến đây, đuổi đi hộ lý trực ban, ở trong phòng này cùng cảnh sát giằng co đến bây giờ.

Vì tính đến tình trạng thân thể bệnh nhi, phòng vui chơi này được thiết kế cũng không quá lớn, đặt những thứ trò chơi mà mấy đứa bé rất thích chơi, nhưng mà vào thời điểm này, lại mang đến không ít khó khăn cho cảnh sát.

Bởi vì thiết bị nhiều, nên không gian trống rất ít, lại vì để tiêu độc, cửa sổ rất nhỏ, thủy tinh lại là đặc chế, tay súng bắn tỉa của cảnh sát không cách nào ngắm bắn được. Hiện tại hy vọng duy nhất chính là đàm phán hoà bình, thỏa mãn điều kiện của anh ta để đổi lấy con tin bình an.

Mộ Dung Cương tiến vào, cảnh sát cũng đã dặn dò y, nếu như thật sự không được thì chỉ có thể dùng vũ lực đột phá, cố gắng cứu được con tin nào thì cứu.

Cho nên Mộ Dung Cương phải tiến vào, y là người duy nhất mà Tăng tiên sinh đòi gặp, mấy đứa bé lại không có sức chống cự. Nếu thật sự không được, cảnh sát muốn đột phá, có y quán lấy Tăng tiên sinh, chỉ cần kéo dài được vài phút cũng đủ để giúp bọn nhỏ trốn thoát.

Hít sâu một hơi, Mộ Dung Cương đưa tay đặt lên bụng, bảo bảo, nếu như con thật sự ở trong này, con đừng quậy phá nhé, cùng ba ba đi cứu người, được không?

Không được! Cha không đồng ý! Tiểu lưu manh quả thực tức điên rồi. Cái đứa ngốc kia, sao có thể xông vào chỗ nguy hiểm như thế?

“Nhanh lên! Bác tài ơi mau chạy nhanh lên! Anh muốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề!”

Tài xế taxi sắp điên rồi, bàn tay đặt trên vô lăng cũng phát run, sớm biết như vậy, anh ta sẽ không bao giờ dám nhận chở ông khách phiền toái này!

Tác giả:

Bánh bao nhỏ khó hiểu hỏi, ba ba à, ba ba thực sự muốn người ta giúp ba ba cứu người a? Nhưng mà người ta còn nhỏ xíu hà, còn đang nằm trong bụng ba ba, có thể làm được cái gì nha? Hay là con đá đá đánh đánh, luyện luyện quyền cước ha?

Tiểu Cương run rẩy: Cục cưng, con có thể coi như ba ba chưa từng nói gì không?

Bánh bao nhỏ hồ đồ, rõ ràng ba ba có nói mà, sao có thể coi như ba ba chưa từng nói? Nói dối không phải là bé ngoan nha! Hay là như vậy đi, ba ba bảo mọi người vote nhiều nhiều một chút, nói không chừng con sẽ ngoan đó, hắc hắc!

[Câu cuối cùng là Quế Hoa dạy người ta nói đó nha ~] Đăng bởi: admin

49. Chương 49: Để Cho Tôi Đi !

CHƯƠNG 49. ĐỂ CHO TÔI ĐI !

Sáu đôi mắt thuần chân mà vô tội rưng rưng nhìn y, như những chú nai con dính bầy sắp bị giết, tràn ngập sợ hãi nói không nên lời, Mộ Dung Cương càng nhìn càng thấy đau lòng.

Y muốn cứu mấy đứa bé này, vô luận như thế nào, y cũng muốn cứu chúng!

“Tăng tiên sinh, tôi xin anh, lấy mấy miếng vải bịt miệng bọn trẻ ra đi. Bọn nhỏ đều không thở nổi nữa rồi, nếu còn tiếp tục nữa thì chúng sẽ chết ngạt mất!”

Mộ Dung Cương ép bản thân tỉnh táo lại, đàm phán với lại gã đàn ông đang điên cuồng kia, “Anh phải biết, nếu như bất kì đứa trẻ nào xảy ra chuyện thì đừng nói đến chuyện anh chạy không được. Ngay cả Tiểu Bân cũng không còn ai muốn cứu nữa. Thử hỏi, có ai hảo tâm muốn hiến tủy cho con trai của một kẻ giết người chứ?”

Khi nghe nhắc đến con trai, thần trí của Tăng tiên sinh cũng khôi phục lại một chút, nhưng mà lại như điên dại mà vừa khóc vừa cười bi thương hỏi lại, “Quyên thì dùng được sao chứ? Cũng không tương thích, không một ai tương thích với nó cả. Tiểu Bân sắp chết, sắp chết rồi!”

“Không !” Mộ Dung Cương lớn tiếng cắt ngang lời anh ta, “Chỉ cần còn sống thì còn hy vọng! Khi tôi vừa mới đến nơi, đã nói chuyện với cảnh sát rồi, bọn họ đang kêu gọi qua truyền hình, hy vọng có thêm nhiều người hảo tâm đến bệnh viện tiến hành kiểm tra, vạn nhất có cốt tủy thích hợp thì sao? Chẳng lẽ anh muốn tuyệt đường sống của con trai anh sao?”

Tăng tiên sinh nghe vậy cả người chấn động, nửa tin nửa ngờ nhìn y, “Anh.....anh nói thật sao?”

“Tôi có thể lấy sinh mạng của mình ra mà cam đoan!” Mộ Dung Cương quả thật không có lừa anh ta, biện pháp này vừa rồi đúng là y đã thương lượng với bên cảnh sát, để ổn định cảm xúc của Tăng tiên sinh, đồng thời để tranh thủ thời gian nghĩ cách cứu viện, “Nếu như anh không tin thì có thể mở ti vi lên.”

Tăng tiên sinh do dự một chút, vẫn là đem ánh mắt hướng lên ti vi treo trên tường, chần chừ nói, “Vây.....vây anh mở ra đi.”

Mộ Dung Cương âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tín hiệu truyền hình ở chỗ này đã bị cảnh sát theo dõi. Trước đó do bọn họ vẫn không thể đàm phán với Tăng tiên sinh, Tăng tiên sinh cũng không mở ti vi lên nên hoàn toàn không biết tình hình ở bên ngoài.

Cảnh sát đã nói với y, chỉ cần có thể bắt anh ta mở ti vi lên thì bọn họ sẽ nghĩ cách để truyền hình ảnh của người nhà Tăng tiên sinh đến, nói không chừng sẽ phá được phòng tuyến tâm lý của anh ta, để anh ta chủ động đầu hàng.

Bên ngoài, trên xe cảnh sát, viên cảnh sát nghe lén bọn họ đàm phán nghe thấy muốn mở ti vi, thở phào một hơi, lập tức phân phó, “Chuẩn bị tín hiệu, liên tiếp!”

Khi Mộ Dung Cương mở ti vi lên, ti vi nhảy ra kênh tin tức, ngay trước cửa bệnh viện của y, là một phát thanh viên đang liên tục kêu gọi.

“Xin mọi người chú ý! Kẻ gây ra sự kiện bắt cóc con tin lần này chỉ là một người cha quá yêu con. Bởi vì không tìm được tủy sống thích hợp mà bí quá hoá liều. Anh ta nguyên bản chưa từng muốn tổn thương bất kì ai, chỉ muốn cứu lấy sinh mệnh của con trai mình. Vì thế, chúng tôi cầu xin toàn thể mọi người, nếu như có lòng thương, xin hãy đến bất kì bệnh viện nào ở nơi gần nhất tiến hành đăng ký quyên tặng tủy sống. Không chừng một chút việc nhỏ của các vị có thể cứu được sinh mạng của một đứa bé.....”

Mộ Dung Cương nhìn thấy Tăng tiên sinh gắt gao nhìn chằm chằm màn hình ti vi, nước mắt từ từ trào ra. Y nhẹ giọng hỏi, “Xin anh đấy, có thể cởi trói cho mấy đứa bé kia có được không?”

Tăng tiên sinh sững sốt, lập tức tỉnh táo lại, “Không phải mở trói, chỉ được lấy giẻ trong miệng bọn nó ra thôi!” Anh ta thì thào tự nói, trên mặt lại có vài phần tiếu ý, “Vạn nhất tôi thả bọn chúng, sẽ không có ai đến hiến tặng nữa. Đúng! Tôi phải giữ bọn chúng lại, giữ càng lâu thì càng nhiều người đến hiến tặng. Như vậy Tiểu Bân..... Tiểu Bân sẽ được cứu, được cứu rồi.....”

Mộ Dung Cương thực đau lòng. Tăng tiên sinh thật sự không phải người xấu, anh ta chỉ là một người cha quá yêu con. Nhưng mà yêu con mình thì yêu, không thể hận con của người khác được, bởi vì mấy đứa bé đó đâu có phải là thủ phạm thương tổn con trai anh ta đâu.

“Để cho tôi vào! Tôi là người nhà của viện trưởng!” Đường Mộ Dương cuối cùng chạy tới cửa bệnh viện, nhưng mà cảnh sát không cho hắn đi vào.

May mắn, một số người nhà của viện trưởng đã ở bên trong, một cú điện thoại gọi ra, cảnh sát mới cho hắn đi vào, Rihanna cũng leo đéo theo sau.

“Mộ Dương?” Đường Mộ Thần và Kỳ An Chi chuẩn bị tiền xong, cũng chạy đến, đột nhiên nhìn thấy Đường Mộ Dương, rất là ngoài ý muốn.

Đường Mộ Dương không rảnh giải thích, chỉ hỏi, “Bên trong ra sao?”

“Tiểu Cương đã khiến cho Tăng tiên sinh kia bỏ giẻ bịt miệng mấy đứa bé ra rồi, cảnh sát đã tìm được vợ của anh ta, đang điều chỉnh tín hiệu truyền hình. Nói không chừng kiên trì một chút nữa là có thể cứu người ra.”

Đường Mộ Dương vừa nghe, không nói hai lời, quay đầu định phóng đi.

“Em định làm gì vậy?” Đường Mộ Thần lôi em trai mình lại, “Đừng gây thêm phiền được không?”

“Em nào có thêm phiền?” Đường Mộ Dương gấp đến độ ngũ tạng câu đốt, “Tiểu Cương một mình ở trong đó rất nguy hiểm !”

“Vậy em đi thì có giải quyết được gì không? Em có thể một mình đem Tiểu Cương và tất cả bọn trẻ đều bình an mang ra sao?”

“Nhưng mà.....”

Hai anh em đang cãi nhau, đột nhiên, một người bác sĩ hoang mang rối loạn chạy vào, “Không tốt ! Tiểu Bân lại một lần nữa trở nên nguy kịch, lần này không biết có thể chống đỡ được nữa hay không.”

Cảnh sát cũng giật mình không nhỏ, vấn đề này có thể rất nghiêm trọng. Vạn nhất không cứu được đứa bé đó, Tăng tiên sinh mất hết hy vọng, rất có khả năng phát cuồng, gây ra tội lỗi không thể bù đắp được.

“Lập tức thông báo với Mộ Dung viện trưởng, chúng ta sẽ tấn công vào!”

“Để cho tôi đi!” Đường Mộ Dương chạy ra tự đề cử mình, “Tôi và Tiểu Cương đều được huấn luyện võ thuật chuyên nghiệp, hơn nữa hai chúng tôi đối với cách đánh của đối phương đều vô cùng quen thuộc. Vị Tăng tiên sinh kia bất quá chỉ là người thường chứ không phải là khủng bố, chúng tôi phối hợp với nhau, cơ hội không chế hắn ta sẽ cao hơn rất nhiều.”

Này.....viên cảnh sát chỉ huy có chút do dự. Đường Mộ Dương nóng nảy, đột nhiên ra chiêu, tấn công viên đặc công đứng gần đó.

Chỉ qua hai ba chiêu, viên đặc công kia liền kết luận, “Chỉ huy, kỹ thuật của anh ta rất tốt, có thể thử một lần !”

Được rồi! Viên cảnh sát chỉ huy thông qua, để cho vài viên đặc công cùng Đường Mộ Dương lặng lẽ tiến lại gần khu vực giam giữ con tin.

Mộ Dung Cương mượn cơ hội kiểm tra cho mấy đứa bé, trong đầu suy tính kế sách hợp lý.

Vì phòng ngừa cảnh sát xông vào cứu người, Tăng tiên sinh đem sáu đứa bé trốn vào sáu nơi khác nhau, mấy đứa bé sợ tới mức khóc không nổi, chỉ run rẩy ngồi một góc, hết sức đáng thương.

“Không phải sợ, không phải sợ, anh sẽ mang các em ra ngoài.” Mộ Dung Cương chỉ có thể dùng khẩu hình đưa lưng về Tăng tiên sinh nói chuyện với mấy đứa bé.

Khi đến trước mặt Tiểu Tĩnh Tĩnh, cô bé con bỗng nhiên giật giật cái miệng nhỏ nhắn, dùng cảm trả lời ba chữ, “Em không sợ!”

Thanh âm tuy nhẹ, nhưng đã bị Tăng tiên sinh nghe được.

“Tao hận nhất chính là mày!” Anh ta bỗng đứng tóm lấy cô bé con lôi qua, dùng dao chỉ vào mặt bé, ánh mắt tràn ngập cừu hận, “Vì cái gì mày lại may mắn như thế, vì cái gì mày nhanh như vậy đã được quyền tặng?”

“Tăng tiên sinh!” Mộ Dung Cương cố gắng làm cho anh ta bình tĩnh, “Anh biết không? Cha mẹ của Tĩnh Tĩnh luôn âm thầm giúp đỡ cho cha con anh, bọn họ đem tất cả phí trị liệu chuẩn bị cho Tĩnh Tĩnh đưa cho cha con anh! Nếu không anh sao có thể chỉ cần kí vài chữ ở chỗ tôi liền dễ dàng lĩnh được một khoản tiền lớn như vậy?”

Nhưng nghe thấy chuyện này, Tăng tiên sinh càng thêm nổi điên, “Tao không cần bọn chúng đồng tình! Nếu như con của tao tốt thì tao cũng có thể quyền tiền cho chúng nó!”

Mộ Dung Cương không nghĩ tới lộng xảo thành chuyên, ngược lại càng kích thích Tăng tiên sinh, nhìn con dao sáng lóe lên bên cổ Tĩnh Tĩnh, cô bé sợ tới mức trào nước mắt, nhưng không dám bật khóc thành tiếng, khiến cho y khẩn trương đến sắp hít thở không thông! Phải làm sao đây?

Đột nhiên, tín hiệu trên ti vi thay đổi, Tăng phu nhân xuất hiện trên ti vi, đây là cảnh sát muốn làm quấy nhiễu lực chú ý của Tăng tiên sinh.

“A Cường, sao anh lại ngu ngốc đến thế? Anh đừng làm chuyện điên rồ mà!” Tăng phu nhân ở trên ti vi khóc đến thương tâm “Em không hề muốn ly hôn với anh, thật sự không có!”

“Cô gạt người!” Tăng tiên sinh kích động mắng to, “Con đàn bà lòng lang dạ sói, ngay cả con ruột của mình cũng vứt bỏ, cô có còn là con người không?”

“Thật mà!” Tăng phu nhân được một nữ cảnh sát dìu, nhìn màn hình khóc không thành tiếng, “Em vừa về nhà, đã bị cha và các anh em trai nhốt lại. Bọn họ nói.....bọn họ nhất quyết không để cho em ra ngoài. Họ nói chúng ta vì con mà táng gia bại sản, cuộc sống sau này sẽ vô cùng khó khăn! Bọn họ.... bọn họ cũng là không nỡ để em đi theo anh chịu khổ, cho nên mới muốn em ly hôn với anh, tái hôn với một người có gia cảnh tốt.... Anh vẫn biết, bọn họ vẫn đều phản đối em và anh. Luôn chê anh nghèo, vô dụng,, „Em có cầu xin họ đến đâu cũng không được!”

Tăng tiên sinh run run, cái loại cảm giác nhục nhã càng khiến cho anh ta thêm điên cuồng, “Vậy cô....không phải là cô không cần cha con tôi sao? Giấy ly hôn kia rõ ràng có chữ ký của cô!”

“Không phải như thế!” Tăng phu nhân liều mạng lắc đầu, nước mắt rơi như mưa, “Cha em lấy cái chết ra ép em, nếu như em không chịu ký tên, ông ấy sẽ đi tự tử! Anh biết ông cố chấp đến thế nào rồi, dưới tình huống này, em sao có thể không ký? Nhưng mà em biết, anh nhất định sẽ không đồng ý, cho nên em muốn kéo dài thời gian để cùng anh ra tòa, đợi khi lên tòa án, em sẽ nói rõ trước mặt mọi người. Nhưng mà anh... anh sao lại gây ra chuyện như thế này?”

“Cô nói dối, nói dối! Đợi đến tòa án, cô nhất định sẽ ly hôn với tôi!” Tăng tiên sinh càng thêm kích động, nước mắt thế nhưng đã tuôn ra.

Mộ Dung Cương bắt động thanh sắc từng chút từng chút tới gần anh ta, tiến vào phạm vi thích hợp để công kích.

“Em không có nói dối!” Tăng phu nhân không biết làm sao để chứng minh sự trong sạch của mình, vừa thương tâm lại khổ sở, “A Cường, anh tự hỏi lại lòng mình đi, mấy năm chung sống, em đối với anh như thế nào?”

Cảm xúc của cô nhất thời không không chế được mà nói ra sự thật, “Tiểu Bân sắp chết rồi, cảnh sát vừa mới nói với em, con sắp không chống đỡ được nữa. Anh không ở lại bên con, chẳng lẽ còn muốn tạo nghiệt, tổn thương con của người khác, giảm phúc của con chúng ta sao?”

Tiểu Bân sắp chết ! Con của mình sắp chết !

Thông tin này khiến cho Tăng tiên sinh hoàn toàn sụp đổ, phát ra tiếng hét thê lương, đột nhiên rút dao đâm về phía Tĩnh Tĩnh!

“Nếu con của tao phải chết, tao muốn chúng mày toàn bộ chôn cùng! Chôn cùng!”

Là lúc này! Mộ Dung Cương bay lên một cước, đá vào bàn tay cầm dao của Tăng tiên sinh.

Dao rơi xuống đất, y cúi người ôm lấy Tĩnh Tĩnh, ném về phía tấm đệm trong phòng, lại ôm một đứa bé gần nhất cũng tính ném về phía tấm đệm.

Nhưng mà, động tác đá chân vừa rồi quá mạnh, bụng quặn đau, làm cho Mộ Dung Cương ngay cả đứng cũng không vững, dừng nói là làm gì khác, chỉ còn cách quỳ xuống, ôm lấy đứa bé che cho nó.

Mà lúc này, từ đằng sau Tăng tiên sinh đã vác con ngựa gỗ lên, hung hăng quật về phía Mộ Dung Cương!

Hết thấy đều phát sinh rất nhanh, cho dù Mộ Dung Cương đã nhận nguy hiểm đằng sau, cũng không có nửa phần khí lực né tránh.

Rầm một tiếng, cửa phòng bật mở, tiểu lưu manh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, máu huyết toàn thân cơ hồ bị đông cứng..... Đăng bởi: admin

50. Chương 50: Đi Tiểu Thường Xuyên Là Bình Thường

CHƯƠNG 50. ĐI TIỂU THƯỜNG XUYỀN LÀ BÌNH THƯỜNG

Sau này, mấy viên đặc công tiến vào phòng ngay sau Đường Mộ Dương nhớ lại, trong nháy mắt khi bọn họ phá cửa xông vào, vị dân thường anh dũng hơn người đó đã lập tức bay lên.

Thật là bay, bởi vì trừ bỏ dùng từ bay, bọn họ cũng không biết dùng từ gì để hình dung hành động vĩ đại của anh chàng kia trong lúc đó. Có thể là dưới nghịch cảnh, tiềm năng của con người được khai mở. Nói tóm lại là trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tiểu lưu manh đã dùng tốc độ của nhà vô địch chạy cự ly ngắn Olympic mà xông lên. Che ở trên lưng Mộ Dung Cương, thay y gánh chịu.

Đương nhiên, nếu như thật sự bị nguyên một con ngựa gỗ nặng như thế giáng xuống lưng, phỏng chừng tiểu lưu manh không chết thì cũng gãy xương sống thành mấy khúc, nửa đời sau làm bạn với cái xe lăn.

Hoàn hảo, viên đặc công quả cảm cơ trí của chúng ta đã nổ súng. Một phát súng chuẩn xác bắn trúng cánh tay phải của Tăng tiên sinh.

Đau đớn bất thành linh khiến cho anh ta buộc phải buông con ngựa gỗ ra, nhưng mà do sức hút của trái đất, cả con ngựa vẫn rơi thẳng xuống lưng Đường Mộ Dương, tuy lực đạo đã giảm bớt không ít nhưng đau vẫn là rất đau .

Chỉ là ngay lúc đó Đường Mộ Dương không hề có cảm giác, vẫn ôm chặt lấy cái người dưới thân, thâm tình nhìn y, dùng biểu tình chân thành nhất từ khi hắn chào đời đến nay, hỏi một câu mà mãi về sau này vẫn khiến hắn luôn dằn ý không thôi.

“Em không sao chứ?”

Tuy rằng chỉ có bốn chữ ngắn ngủn nhưng vào giây phút sống còn như thế, hắn cư nhiên có thể không để ý đến an nguy của bản thân, ngược lại hỏi y có sao không, đây là loại tình cảm như thế nào như?

Chính là tình yêu đích thực! Hơn nữa, so với ba chữ “anh yêu em” còn lãng mạn hơn biết bao nhiêu?

Khụ khụ, chúng ta vẫn là tạm thời cắt ngang màn tự biên tự diễn của tiểu lưu manh, trở về với hiện thực.

Mộ Dung Cương cũng không có bị những lời này của hắn khiến cho cảm động, bởi vì khi tiểu lưu manh bay đến trên lưng y, đương nhiên là đem y đè sấp ở trên sàn nhà. Mà bạn nhỏ vô tội ở trong lòng y tất nhiên là không còn sự lựa chọn nào khác mà đụng trúng bụng y.

Tiểu lưu manh nhìn thấy Mộ Dung Cương nháy mắt toát ra một đầu mồ hôi lạnh, mặt cắt không còn hột máu, một tay ôm bụng, một tay kéo áo hắn, chỉ kịp nói ra hai tiếng “đứa bé”, liền đau đến trực tiếp hôn mê bất tỉnh !

“Tiểu Cương! Tiểu Cương em xảy ra chuyện gì?”

Tiểu lưu manh vừa mới làm anh hùng hoảng sợ không nhẹ nào có tâm tư đi quản đứa bé nhà người khác? Càng không thể liên tưởng đến con của mình, chỉ biết ngốc hồ hồ dùng sức lay lay Mộ Dung Cương, ý đồ lay tỉnh y.

Vẫn là viên đặc công bình tĩnh, vừa bắt giữ Tăng tiên sinh, đồng thời cũng không quên hét lớn một tiếng, “Gọi bác sĩ!”

Tiểu lưu manh bay mất ba hồn bảy vía mới hồi thần, ôm Mộ Dung Cương lao ra ngoài, “Bác sĩ! Bác sĩ đâu?”

Cùng lúc đó, nhóm người nhà chú ý chặt chẽ tiến trình vừa biết được hành động thành công, như ong vỡ tổ vọt ra, nhóm người nhà bệnh nhi bận rộn nhận con, mà người của Kì gia thì vây lấy Đường Mộ Dương.

Kì An Tu càng già càng dẻo dai, phát huy tác dụng của chủ gia đình.

Lập tức ra lệnh, “Hạnh Chi các con mau mang Tiểu Cương vào phòng cấp cứu, Gia Duyệt và Nhạc Chi đi tìm bác sĩ. Đứng hoảng hốt! An Chi và Mộ Thần đi ra ngoài ứng phó cảnh sát và phóng viên, tỉnh táo lại một chút đi!”

Có Kì An Tu nói như thế, cả nhà đều biết nên làm gì. Lập tức tản ra hành động.

Mộ Dung Cương được đưa vào phòng đặc biệt, Hà Gia Duyệt ở chỗ này kiểm tra thân thể đã rất nhiều năm, đương nhiên biết nên đi đâu, tìm bác sĩ nào. Về phần đôi chồng chồng Kì An Chi và Đường Mộ Thần, thường xuyên ứng phó với những trường hợp như thế này, lập tức dùng thân phận đại cổ đông của bệnh viện mà đi ra ngoài trấn an lòng người.

Mấy người khác thì chỉ huy Đường Mộ Dương, đem Mộ Dung Cương bế vào phòng đặc biệt, đóng chặt cửa, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy.

Bác sĩ liền đến rất nhanh, khi được truyền nước biển, Mộ Dung Cương vẫn là gắt gao ôm bụng, hơn nữa thân thể hơi hơi cuộn lại, không chịu nằm thẳng ra.

Chút động tác bản năng nho nhỏ này, thu vào trong mắt tiểu lưu manh đang hoảng loạn, đương nhiên hắn không hề để ý, Kì Hạnh Chi đang sợ hãi càng không nhận ra, nhưng dừng ở trong đôi mắt lão luyện của Diêu Nhật Hiền lại rất có vấn đề .

“Các người nhẹ tay một chút, bác sĩ chú ý kiểm tra một chút xem có phải Tiểu Cương đang mang thai không?”

A? Một phòng tất cả đều choáng váng, dù có nghĩ đến thế nào cũng không ai nghĩ đến chuyện này a?

Nhưng mà Diêu Nhật Hiền rất tin tưởng vào trực giác của mình, bản thân từng có tổng cộng năm đứa con, còn chăm sóc Kì Hạnh Chi và Hà Gia Duyệt sinh ba đứa cháu, sắp có đứa cháu thứ tư, và giờ thì có lẽ là đứa thứ năm. Huống hồ người lớn tuổi, luôn có tâm lý thà rằng tin là có, cẩn thận vẫn hơn, “Trước kiểm tra cho chắc.”

Sự thật quả nhiên không sai.

Khi rất nhanh, kết quả kiểm tra của bác sĩ có phản ứng dương tính, cả nhà mới thấy vô cùng may mắn, này thật sự là nhà có người già như có bảo vật a!

Nếu bọn họ trong tình huống không biết, lời Mộ Dung Cương cho dùng thuốc chụp CT linh tinh, rủi như thuốc có tác dụng phụ lẫn tia bức xạ rất có khả năng gây nguy hiểm cho sinh mệnh nhỏ vô tội này.

May mắn, may mắn!

Mộ Dung Cương còn đang hôn mê, nhưng sau khi được tiêm thuốc xong, cảm giác đau đớn trong bụng dần dần tiêu trừ, đôi mày nhíu chặt cuối cùng có thể giãn ra, thân thể cũng dần thả lỏng. Mấy ngày đường bồn ba liên tục, hơn nữa lại còn trải qua kinh hách cùng lo lắng, chợt buông lỏng, giúp cho y dần dần từ trạng thái hôn mê chuyển sang trạng thái ngủ.

Vừa mới ngủ, liền ngủ thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau.

Chiếp chiếp chiếp!

Chim ở đâu kêu vậy, thật đáng ghét ! Mộ Dung Cương vẫn muốn chìm trong giấc mộng ấm áp, thực không muốn tỉnh. Nhưng tiếng chim kêu càng thêm náo nhiệt, hẳn không kiên nhẫn muốn chui vào trong chăn, lại cảm thấy bàng quang trường khó chịu, thật muốn đi tiểu.

Nhịn nhịn, ngủ thêm một chút. Ôi không được, cuộc đời con người có ba việc lớn, thật là khó chịu.

Mộ Dung Cương mọi cách không muốn mở mắt, nhìn vách tường màu lam, ngày người ngẩn ngơ, đây là ở đâu nhỉ?

“Tiểu Cương, con tỉnh rồi?”

Người đầu tiên hiện ra trong mắt không phải là tiểu lưu manh, là “Cha?” Mộ Dung Cương càng hồ đồ .

Mục Sam trong mắt đầy đặc tơ máu đỏ quạch, vừa nhìn đã biết là cả đêm chưa được ngon giấc, từ ái xoa đầu con trai, “Đứa ngốc, tốt rồi, bây giờ đã không có việc gì. Đây là bệnh viện của con, hôm qua con đột nhiên ngất đi, bác sĩ nói cần phải quan sát nhiều một chút, cho nên vẫn cứ ở đây từ hôm qua. Ba ba con cũng ở đây chăm sóc con đến hơn nửa đêm thì mệt quá mới thiếp đi được một chút.”

Mộ Dung Cương chậm rãi chuyển động ánh mắt, nhìn ba ba mình đang đắp chăn ngủ trên sofa bên cạnh, kí ức từng chút khôi phục lại. Y nhớ rất rõ, ngày hôm qua chính là tiểu lưu manh đã xông lên, che ở trên lưng y.

“Kia Đường..... Đường Mộ Dương đâu?”

Cơ hồ là vô thức vừa nghĩ đến liền hỏi ra miệng, y có chút hối hận, sao cứ phải quan tâm tên kia chứ? Tựa như chứng tỏ rằng y rất thích hắn vậy!

Quả nhiên, Mục Sam hiểu lầm, ha ha cười, “Mộ Dương không sao cả, ngày hôm qua cần cái ghế kia cho con, không bị tổn thương đến gân cốt nhưng cũng bị bầm tím vài chỗ, sưng lên lâu như vậy mà nó vẫn không hề hé răng, cứ ở bên cạnh con, chỉ là gần sáng, chúng ta thấy nó có chút phát sốt, mới bắt nó đi kiểm tra.”

“Hừ, kia cũng đáng đời anh ta!”

Bên cạnh, Kì Hạnh Chi ngủ không say lắm bị bọn họ nói chuyện đánh thức, dụi dụi mắt, ngáp một cái liền đi đến xem con trai, “Tiểu Cương, con thấy thế nào rồi?”

Câu này vừa hỏi ra, làm cho Mộ Dung Cương chợt nhớ ra, đỏ mặt lí nhí nói, “Con..... con muốn đi toilet.”

Kì Hạnh Chi khinh thường, “Cần gì phải ngượng? Mang thai vốn chính là như vậy, bào thai chèn lên bàng quang khiến cho mắc tiểu cũng là hiện tượng bình thường, để ba ba đỡ con a.”

Gì gì gì? Mộ Dung Cương lập tức hoàn toàn thanh tỉnh, “Ba ba , ba ba vừa nói cái gì?”

Mục Sam cười, đỡ con trai đứng lên, “Bác sĩ đã kiểm tra rồi, sắp được hai tháng. Ông Đường vui đến phát điên luôn, đang còn thương lượng với ông nội con muốn tổ chức tiệc mừng!”

Kì Hạnh Chi cảm giận bất bình than thở, “Thật sự là tiện nghi cho táo nhố kia! Con khỏi cần quan tâm, tự chăm sóc bản thân là được rồi.”

Mộ Dung Cương nửa ngày mới hồi thần, sau kinh ngạc cùng vui sướng ban đầu, y đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Thật sự có bảo bảo sao? Không phải ảo giác của y? Vậy y có thể chăm sóc được nó sao? Bảo bảo bộ dạng có đẹp không? Đang lúc y mất hồn mất vía, miên man suy nghĩ, chuẩn lão cha đang hưng phấn lôi một người đi đến.

“Hey !”Rihanna cười đến cả người lẫn vật vô hại, hôm nay cô nàng đã cố ý thay đổi một cái váy, cách ăn mặc dịu dàng dễ gần.

Đường Mộ Dương chính thức giới thiệu,“Đây là Rihanna, là cái người anh đã từng nhắc đến với em. Ê, bà nói mau lên!”

Rihanna ngày đó trước khi Mộ Dung Cương được điều trị đã được Kì An Chi lễ phép mời đi, an bài nghỉ lại tại một khách sạn. Dù sao việc riêng của nhà bọn họ vẫn không nên để cho người ngoài biết. Cho nên cô nàng không biết chuyện Mộ Dung Cương mang thai, lần này cô đến đây là vì bị Đường Mộ Dương chặn tới bắt nhận lỗi .

“Thực xin lỗi, ngày hôm đó là tui cố ý gây hiềm lẫn cho anh. Bởi vì tui có một bộ phim muốn diễn, cho nên cần phải nắm bắt được diễn biến tâm lý của nhân vật. Nếu anh chơi lâu với tui thì sẽ biết, tui thường xuyên chơi trò này, chỉ là có đôi khi hơi đùa quá trớn. Nhưng mà tui thiệt tình là không cố ý làm anh bị tổn thương đâu, vì thế nên tui thành thật xin lỗi nha. Tui với Yannis thiệt sự là hổng có gì mà, ổng căn bản không phải là trà của tui, mà tui cũng không phải là đồ ăn của ổng, bọn tui là hoàn toàn trong sạch!”

Nhìn cô gái với vẻ mặt chân thành đứng trước mặt, Mộ Dung Cương nở nụ cười. Từ khi cô vừa bước chân qua ngưỡng cửa, y đã biết nhất định chỉ là hiểu lầm. Nếu không, không có ai vạ dẫm xa xôi chạy đến để tiếp tục kích thích tình địch đã muốn bỏ chạy trốn chết.

“Cô diễn rất giống, chúc bộ phim mới của cô thành công!” Chủ động vươn tay, bắt tay giảng hòa .

“Cám ơn !”Rihanna vô cùng cảm kích, nắm tay y, khe khẽ hỏi,“Vậy tui đi được chưa? Bộ phim mới đã đóng máy rồi, tui không thể chạy loăng quăng ở đây được nữa. Khi nào khởi chiếu tui sẽ tặng anh tấm vé coi lượt đầu tiên hén?”

Mộ Dung Cương rất có phong độ cười,“Không cần, đến lúc đó cô tặng tôi đĩa phim là được rồi. Nếu có khả năng thì chụp vài tấm ở hậu trường rồi tặng cho tôi, tôi sẽ càng thích.”

“Không thành vấn đề !” Rihanna cười khê phao mị nhãn, tiêu sái xoay người rời đi.

“Rihanna tiểu thư !” Kì Hạnh Chi lén lút đi theo, ra ngoài thì gọi giật cô nàng lại.

Rihanna sững sốt,“Xin hỏi, còn có việc gì ạ?”

Kì Hạnh Chi hoàn toàn là một bộ dạng gà mẹ bảo vệ gà con, mời cô nàng đi vào một góc yên lặng sáng sủa, thận trọng cảnh cáo,“Tôi là ba ba của Mộ Dung Cương, có câu, tôi phải nói với cô. Tôi mặc kệ cô và Đường Mộ Dương là thật hay là giả, nhưng mà con trai tôi sắp kết hôn với cậu ta. Cho nên yêu cầu cô tránh xa bọn họ ra. Nếu không, không chỉ có vai diễn này của cô sẽ lập tức bị thay người, hơn nữa, tôi sẽ khiến cho cô đi khắp nơi trên thế giới cũng không tìm được việc !”

Rihanna lắp bắp kinh hãi, cái người trung niên này, bộ dáng thì hiền lành như thế nhưng sao lại có thể nói ra những lời khủng bố đến như vậy? Ông ta là đang đùa giỡn mình sao?

“Tốt nhất là cô nên tin.” Mục Sam đi đến, vừa nhìn Rihanna vừa gọi điện thoại cho ai đó,“Có một vị Rihanna tiểu thư, đang chuẩn bị quay một bộ phim mới, bởi vì có một số việc trì hoãn, liên hệ với đạo diễn của cô ấy một chút, bảo người ta đừng trách cứ cô ấy.”

Chưa đến ba phút sau, điện thoại của Rihanna réo vang, ông đạo diễn nổi tiếng nghiêm khắc cư nhiên đích thân gọi điện thoại đến, khẩu khí ôn hòa như ông bác hàng xóm. “Rihanna, cô không cần lo lắng, cứ nghỉ ngơi hai ba ngày rồi về cũng được .”

Rihanna nổi da gà, cái gia đình gì thế này? Có ngốc đến đâu cô cũng biết nên nói gì,“Xin yên tâm, tôi tuyệt đối không dám bày trò đùa này lần thứ hai đâu.”

Nhìn bóng dáng cô gái bỏ chạy trốn chết, Mục Sam mới cau mày nhìn lão bà “Em hù dọa một cô bé làm cái gì?”

Kì Hạnh Chi chính nghĩa lắm nhien,“Em không thể để cho bất luận kẻ nào uy hiếp đến hạnh phúc của con em! Hơn nữa, chẳng phải anh cũng là đồng lõa đó sao?”

Mục Sam cười ha ha, ôm Kì Hạnh Chi đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy anh?”

“Về nhà.”

“Tiểu Cương còn cần người chăm sóc!”

“Bệnh viện có bác sĩ hộ lý, con nó lại là bác sĩ, không sao đâu. Tiểu Liệt hôm qua cũng rất sợ hãi, chúng ta về xem nó. Đợi Tiểu Cương ra viện, muốn kết hôn cũng cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Không bằng chúng ta thu dọn đồ đạc về nhà lớn ở đi.”

“Hừ, anh chính là muốn tạo cơ hội cho táo nhỏ thì có!”

“Người trẻ tuổi luôn luôn muốn có không gian riêng, mấy lão già chúng ta không tiện xen vào. Ai nha, thời gian trôi qua thật mau, chỉ chớp mắt, chúng ta sắp trở thành ông cả rồi. Chắc chắn, thật sự là nghĩ cũng không dám nghĩ.”

“Ồ ô, em già rồi.....”

Sờ sờ, “Không sao cả, anh và em cùng nhau già.”

Ừ, “Vậy anh không thể già chậm hơn em.”

“Yên tâm, anh lớn tuổi hơn em, đương nhiên là già nhanh hơn em rồi.”

Cò kè mặc cả, “Cũng không thể già quá nhanh !”

Trái lương tâm nói dối, “Ừ. Em muốn anh già như thế nào thì anh liền già như thế đấy.”

Vừa lòng, tay cầm tay, kè tai nói nhỏ, “Em muốn sinh thêm một đứa.”

Kinh hỉ, “Không sợ bụng lớn sẽ xấu sao?”

Rõ ràng còn có chút rối rắm, “Vẫn là sợ, nhưng mà thêm mấy năm nữa ngay cả Tiểu Liệt cũng kết hôn dọn ra ngoài, hai chúng ta chẳng phải sẽ rất buồn sao? Không bằng tranh thủ vẫn còn trẻ, sanh thêm đứa nữa, dù sao Gia Duyệt cũng sắp sinh, chúng ta nhanh chóng đuổi kịp, cũng chẳng ai chê cười đâu. Bất quá nếu em trở nên khó coi thì không cho anh ghét bỏ em!”

Kia còn có gì phải bàn nữa ? Cố gắng nào!

Trong phòng bệnh, chỉ còn lại có một đôi cô nam quả nam, tiểu lưu manh cười nịnh tiến lên a dua, “Tiểu Cương.....”

“Anh đứng lại đó cho em!” Mộ Dung Cương vẻ mặt nghiêm túc, có một số chuyện đã đến lúc cần phải nói cho rõ ràng. Đăng bởi: admin

51. Chương 51: Đều Là Lỗi Của Anh!

CHƯƠNG 51. ĐỀU LÀ LỖI CỦA ANH!

“Nói ! Vì cái gì đem đoạn phim của chúng ta cho người khác xem?”

Ách..... Tiểu lưu manh chợt dạ không dám ngắt đầu, ấp úng, “Anh cũng đâu có quay rõ mặt em, chủ yếu là anh.....” Mắt thấy dựng phu khí sắc thập phần không tốt, vội vã bổ sung, “Con nhóc kia rất khó dụ! Nhỏ đó nói nếu không cho nhỏ coi cảnh này thì sẽ không chịu làm người đại diện cho anh, em cũng biết mà, cửa hàng của anh đang chuẩn bị khai trương, có thể tình giảm được bao nhiêu chi phí thì hay bấy nhiêu. Hơn nữa có nhỏ đó đến giúp thì ít nhiều có thể kéo được ít fan của nhỏ đó.”

Mộ Dung Cương khinh bỉ liếc mắt một cái, biết hẳn không muốn hỏi xin tiền của người nhà, y xem như miễn cưỡng cho qua, bắt quá lạnh mặt cảnh cáo, “Loại chuyện này chỉ cho phép lần này thôi, lần sau không được viện cớ này nữa, nếu không thì.....”

“Anh biết, anh biết!” Tiểu lưu manh cúi đầu khom lưng, vô cùng chân chó chạy lại gần, “Nếu có lần sau, em cứ chém anh, chém thật nhiệt tình vào, tuyệt đối không cần thủ hạ lưu tình! Tiểu Cương a, cho anh sờ sờ cục cứng được không?”

Tiểu lưu manh hí hí mắt cười, nước dãi chảy ròng ròng, hai móng vuốt đã vươn ra định vuốt ve cái bụng còn bằng phẳng của người nào đó. Ở trong đó có giọt máu của hắn, hắc hắc, con hắn!

Chát! Sạch sẽ gọn gàng đem móng vuốt đánh bay, Mộ Dung Cương hít một hơi, cố gắng kiên định nhìn thẳng vào mắt hắn, “Có chuyện, em phải nói với anh.”

“Em nói đi!” Tiểu lưu manh sờ không được, di di cái mông ngồi xuống bên mép giường, một đôi tay không an phận chọc chọc cái chần, tùy thời chuẩn bị đánh lên cái bụng.

Mộ Dung Cương vờ như không phát hiện, quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, tận lực giữ vững ngữ khí bình tĩnh, “Lúc trước em..... từng có một đứa con.”

Đường Mộ Dương cả người chấn động, loại chuyện này đoán được là một chuyện, nhưng chính tai nghe được sự thật lại là chuyện khác. Tư vị đó không cách nào hình dung được, tóm lại là giống như uống thuốc vậy, đắng chát, đầy chua xót. Nhưng nhìn sườn mặt trắng bệch của Mộ Dung Cương, bờ môi run nhè nhẹ, trong lòng đột nhiên dâng lên vô hạn thương tiếc.

Vươn tay ôm y vào trong lòng, liên tục vuốt ve lưng y, “Ừm, anh biết rồi, đều đã là quá khứ rồi.”

Mộ Dung Cương cảm thấy thoải mái một chút, hạ mi mắt, nếu như đã mở miệng, y quyết định phải nói ra tất cả, “Đứa bé đó..... là em tự tay giết chết.”

Phải xé mở vết sẹo lớn nhất trong lòng, đó là nỗi đau khổ không gì sánh bằng, nhưng Mộ Dung Cương không cho bản thân mình được phép trốn tránh, bởi vì người đàn ông trước mắt này rất có thể chính là người sẽ đi cùng y cả đời, hắn có quyền được biết quá khứ của mình, mà mình cũng phải thổn thổn với hắn.

“Em..... khi đó em đã nghĩ đến khả năng sẽ có..... nhưng em vẫn đi cười ngựa mỗi ngày, em chính là cố ý.” Bất tri bất giác đã đem đầu dúi vào hóm vai của tiểu lưu manh, hấp thu ấm áp, mới có dũng khí kể tiếp.

“Khi đó có phải em thật ngu xuẩn đúng không? Em cho rằng chỉ cần không ngừng hoạt động, mấy thứ kia sẽ chảy ra, sẽ không có thai được... Nhưng mà em thật khờ, thụ tinh là chuyện chỉ cần hơn mười phút là có thể hoàn thành, sao có khả năng chỉ bởi vì không ngừng hoạt động mạnh là có thể tránh được? Em thật khờ, có phải không?”

Đường Mộ Dương nghe giọng nói ghen ngào đứt quãng của y, tim như bị ai hung hăng đánh mạnh vào, đau đớn vô cùng, chỉ có thể ôm chặt lấy y, khẽ hôn lên má y, “Không sao cả, thật mà, không sao cả.”

“Không! Em là hung thủ giết người, em là hung thủ giết người!” Mộ Dung Cương khóc không thành tiếng, nói ra cơn ác mộng khủng khiếp nhất cuộc đời, “Em biết có khả năng sẽ hại chết một sinh mệnh vô tội, nhưng mà em vẫn liều mạng làm... Nếu...nếu như là của người khác, em còn có thể giữ nó lại, nhưng mà đứa trẻ này, nó thật sự không thể tồn tại! Mọi người trong gia đình đều sẽ phát điên mất”

Loạn luân ! Đường Mộ Dương rốt cục cũng minh bạch, nếu như đứa trẻ đó lưu lại, làm sao có thể đối mặt với thế nhân? Chú cháu ruột tạo nghiệt, người của Kì gia sao có thể đối mặt?

Giờ khắc này, trong lòng hắn vô cùng thống hận cái kẻ gây ra chuyện kia, sao hắn ta có thể không thêm đêm xỉa đến, còn kết hôn, có con với kẻ khác chứ?

Nhưng mà trên mặt, hắn còn phải an ủi Mộ Dung Cương đang vô cùng thương tâm. Ôm lấy mặt y, hôn lên hai hàng lệ: “Đây không phải là lỗi của em. Em không phải là hung thủ, em thật sự không phải! Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, đúng không? Em cũng không muốn, đúng không?”

Mộ Dung Cương liều mạng gạt đầu, trong ánh mắt tràn đầy hối tiếc lẫn đáng thương cùng vô tội, “Em thật sự không muốn, cho tới bây giờ em cũng chưa từng ngờ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy!”

“Đúng vậy!” Đường Mộ Dương thực kiên định nói với y, “Nhớ tên tiếng Anh của anh không? Yannis, quà tặng của Thượng Đế. Mẹ anh từng nói, Thượng Đế rất keo kiệt, luôn phải ra thử thách rất lớn cho mọi người, rồi mới bằng lòng trao phần thưởng cho người đó. Anh là lễ vật do anh An Chi hao hết thiên tân

vạn khổ mới cướp được từ tay Thượng Đế, em cũng là món quà lớn nhất mà Thượng Đế ban cho anh. Bất quá, trước đó, chúng ta phải trải qua rất nhiều thử thách. Em xem!”

Hắn vén áo lên, đem vô số vết sẹo lớn nhỏ cho y xem, “Lúc trước em có hỏi anh, mấy vết sẹo này làm sao mà bị, anh chưa từng nói với em, sợ dọa đến em. Anh nói cho em biết, kì thật mỗi một vết đều là rất nguy hiểm. Nhất là vết này, chính là bị từ trước lần về nước cuối cùng. Lần đó bị thương thật sự rất nghiêm trọng, anh thiếu chút nữa liền không sống nổi, hôn mê chững hơn ba tháng mới tỉnh. Lúc ấy anh thật sự rất sợ hãi, sợ anh sẽ không bao giờ có thể gặp lại được em, gặp cha, gặp anh trai, gặp anh An Chi, anh sợ khi mọi người nhìn thấy anh lần sau, chính là một khối thi thể lạnh như băng, hoặc là một người thực vật, cho nên anh mới cố gắng lấy dũng khí mà trở về.”

Hắn cầm lấy tay Mộ Dung Cương đặt lên trên ngực mình, “Em sờ thử xem, nơi này thật ấm, tim của anh đang đập rất nhanh. Có một câu, anh vẫn muốn nói với em.”

Đường Mộ Dương trong mắt có chút ươn ướt, lại bĩ bĩ xoa nắn mặt y, tận lực cười cợt, “Anh biết em đã thâm mến anh từ nhỏ, nhưng mà em chưa từng biết, anh cũng đã sớm thích em. Lần đầu tiên anh mộng tỉnh, anh chính là đem em đặt dưới thân khi dễ, thật sự không lừa em.”

Thượng Đế bắt anh trước khi đến được với em phải trải qua vô số lần khảo nghiệm sinh tử, thậm chí có lúc phải chịu đói khát không có một hột cơm vào bụng, cho nên anh nghĩ ổng keo kiệt như vậy, khẳng định cũng sẽ không buông tha cho em. Nếu mà nói đến sai thì sai chính là anh, bởi vì anh đã suy nghĩ như vậy, cho nên Thượng Đế muốn tra tấn em làm thử thách cuối cùng của em. Nhưng mà bây giờ, chúng ta đã thông qua thử thách rồi.”

Hắn bắt tay đặt trên bụng Mộ Dung Cương, trong ánh mắt đầy tình yêu dịu dàng cùng vô cùng trân trọng, “Đây chính là giấy thông hành của Thượng Đế cho chúng ta, ổng nói với chúng ta, chúng ta đã thông qua, sau này sẽ hạnh phúc.”

“Cám ơn, cám ơn anh.....” Lần đầu tiên, áp lực từ đáy lòng Mộ Dung Cương đã hoàn toàn tiêu tan.

Giờ khắc này, sự khoan dung thấu hiểu của Đường Mộ Dương đã mang đến ấm áp vô bờ đối với y, mang đến niềm tin to lớn, quá khứ thật sự đã trôi xa rồi.

“Đứa ngốc! Cám ơn anh cái gì?” Đường Mộ Dương cắn cắn vành tai y lại trở nên hạ lưu, “Không bằng cùng sinh mấy đứa nữa cho anh, biểu thị lòng biết ơn nhé?”

Anh! Mộ Dung Cương không biết nên bực mình hay là buồn cười, bởi vì đang ôm ngang thắt lưng hắn, thuận tay định đánh lưng hắn. Nhưng bàn tay vừa chạm vào lưng hắn thì liền cảm giác được cơ thể của hắn cứng lại, mới chợt nhớ ra là hắn đang bị thương, “A ! Thực xin lỗi, làm anh bị thương đi?”

“Không sao cả!” Đường Mộ Dương thực anh hùng khí khái ôm chặt y, “Chỉ cần em ôm một cái thì sẽ không sao cả.”

Mộ Dung Cương cuối cùng cũng nở nụ cười, hít một hơi thật sâu, chân thành đối mặt với hắn, “Sau này em sẽ sống mãi mãi bên anh, nhưng mà lần này trận đấu của anh xong rồi thì đừng thi đấu nữa, em sẽ rất lo lắng.”

“Tuân mệnh ! Lão bà đại nhân ra lệnh, đương nhiên phải nghe!”

Mộ Dung Cương trừng mắt nhìn hắn, bất quá ánh mắt vẫn còn ươn ướt thật không có lực uy hiếp, ngược lại có chút khiến cho người ta ngứa ngáy trong lòng.

Cho nên tiểu lưu manh thực không khách khí dùng một nụ hôn triền miên hôn nồng nhiệt để kết thúc buổi tâm sự, thẳng đến khi Mộ Dung Cương toàn thân vô lực xụi lơ nằm ở trên giường mới cam tâm.

Thấy y khóc một hồi, ắt hẳn sẽ mỏi mệt, Đường Mộ Dương sờ sờ đầu của y, “Em trước ngủ một lát, anh đi mua ít đồ cho cục cưng nhà chúng ta, lão cha vẫn đang gấp rút bố trí phòng trẻ em, hai ngày nữa anh phải đi rồi, cũng phải góp chút sức lực mới được.”

Mộ Dung Cương mỉm cười, yên tâm ngủ.

Chờ hô hấp của y đều đều, tiểu lưu manh mới rón ra rón rén rời khỏi phòng. Vừa ra khỏi cửa, liền nhanh chóng thay đổi sắc mặt, quả thực là sát khí đằng đằng.

Con mẹ nó! Dám khi dễ lão bà của hần, hần không đánh thẳng kia thành đầu heo, hần sẽ không theo họ Đường!

Tác giả:

Nga a, cuối cùng cũng đã rõ ràng chân tướng, chiến đấu đi! Táo nhỏ

~Cười gian tọa sơn quan hổ đấu. Oa oa oa ~ Đăng bởi: admin

52. Chương 52: Kẻ Đêm Đó Không Phải Là Tôi!

CHƯƠNG 52. KẺ ĐÊM ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ TÔI!

Tuy nói trong nhà đang vì hôn sự của Mộ Dung Cương mà bận tới mảy mòi, nhưng Kì Khang Chi vẫn là ở siêu thị Vinh Huy cần cù cù thật thà làm việc, chỉ là thay đổi vị trí công tác. Từ tổ khuôn vác khổ cực nhất được điều đến quản lý kho hàng cần phải cẩn thận và có trách nhiệm.

Sau khi được điều đến bộ phận này rồi, Kì Khang Chi mới cảm nhận được dụng tâm của anh cả hần khi bắt hần phải làm từ vị trí thấp nhất này. Bởi vì trong thời đại kinh tế thị trường phát triển như bây giờ, thành bại của một cơ quan xí nghiệp không hẳn là nhờ người lãnh đạo có bao nhiêu trác tuyệt anh minh mà là nằm ở từ bộ phận nhỏ nhất.

Những bộ phận này có chấp hành nghiêm chỉnh mục tiêu phương hướng của tổng công ty đề ra hay không, mỗi một chi tiết nhỏ cấu tạo thành mỗi một kiện thương phẩm phí tổn, cuối cùng quyết định thành bại của cơ quan đó.

Người mới vào công ty, thường xuyên phạm phải một lỗi lầm cơ bản là thích thể hiện, so với việc đề ra những ý tưởng sáng tạo mới, phá vỡ quy cách làm việc của công ty thì việc chấp hành nghiêm chỉnh những phương hướng cũ trước đã còn tốt hơn nhiều.

Trong mấy tháng gần gũi làm việc, Kì Khang Chi đã thu hoạch được rất nhiều. Hùng tâm tráng chí bùng bừng lúc trước đã dần được thu liễm lại, hần đã học được cách dùng thái độ khách quan lý trí để xem xét cách xí nghiệp vận hành, cho nên, ở mỗi một vị trí tầm thường trong công ty, hần đều phi thường dụng tâm.

Đang ngồi trước máy tính kiểm tra số liệu kho hàng, kiểm tra số lượng hàng cần phải bổ sung cũng như những hàng hóa không tiêu thụ được, đột nhiên điện thoại ở trên quầy kêu vang.

“Kì Khang Chi, tao đang đứng trước cổng cơ quan của mày, mau ra đây cho tao!” Đầu bên kia điện thoại, một giọng nói bá đạo đầy kiên quyết vang lên, Kì Khang Chi sửng sốt một chút, mới nhận ra là ai.

“Đường Mộ Dương, tôi đang làm việc, cậu có chuyện gì à?”

“Mày tự đi ra đây hay muốn tao xông vào, Kì Khang Chi, nếu mày còn muốn giữ lại chút mặt mũi thì mau lăn ra đây cho tao !” Tiểu lưu manh rõ ràng đang nổi trận lôi đình.

Kì Khang Chi hít vào một hơi, bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, “VẬY CẬU ĐẾN BÃI ĐỖ XE PHÍA SAU CHỜ TÔI.”

Hỗn đản này, tìm mình làm cái gì? Hần hiện tại không phải đang là lúc xuân phong đắc ý sao? Phòng nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn là để cho hần bắt được Tiểu Cương.

Nói đến đây, Kì Khang Chi thân là “người nhà mẹ đẻ” đối với tên tiểu lưu manh này vẫn là có cảm giác như kiểu mẹ vợ xem con rể vậy. Bất quá vì coi như nể tình hai nhà, thôi thì cứ ra ngoài nói chuyện.

Xin phép tổ trưởng xong, Kì Khang Chi đi về phía bãi đỗ xe, chuẩn bị đi nhanh về nhanh.

Từ xa, đã nhìn thấy gia hỏa kia tựa vào chiếc mô tô, đứng đợi ở một góc sáng sủa trong bãi xe, Kì Khang Chi bước nhanh tới mở miệng chào hỏi, “Cậu tìm tôi.....”

Bốp!

Trả lời hần, trực tiếp là một cú đấm.

Kì Khang Chi đau đến nỗi đom đóm mắt, ôm gò má đau đớn, không thể tin được mà nhìn Đường Mộ Dương, “Cậu điên rồi hả? Đường Mộ Dương!”

“Tao đúng là điên rồi!” Tiểu lưu manh nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn hần, biểu tình liền giống như nhìn thấy kẻ địch huyết hải thâm cừu, “Kì Khang Chi, quen biết mày đã bao nhiêu năm như vậy, tao thật không ngờ mày lại là một thằng ti bỉ vô sỉ tiểu nhân! Hôm nay nếu tao không đánh chết mày thì tao không mang họ Đường!”

Một đấm nữa bay qua, Kì Khang Chi đương nhiên không ngóc đến nỗi đứng yên cho hần đánh, nghiêng người né tránh, “Cậu thần kinh cái gì đó? Tôi đắc tội với cậu khi nào?”

“Mày không đắc tội với tao thì mắc mớ gì tao lại đi đánh mày?” Tiểu lưu manh giống như một con sư tử bị chọc giận xông lên.

Kì Khang Chi vừa chống đỡ vừa hỏi hần, “Đường Mộ Dương, là đàn ông thì nói cho rõ ràng! Úp úp mở mở như vậy là ý gì?”

“Mày còn muốn tao nói rõ ra sao? Tao hỏi mày, mày đã từng làm gì Tiểu Cương?”

“Cái gì?” Kì Khang Chi lập tức ngây ngẩn cả người, hỏi lại hần, “Tôi đã từng làm gì Tiểu Cương cơ?”

“Mày còn có mặt mũi hỏi câu này?!” Tiểu lưu manh lại tung một cước.

Kì Khang Chi lạnh mặt, chuyện này cũng là mối ghen nhiều năm trong lòng hần, né cú đá xong, nói, “Đúng là tôi đã làm cho Tiểu Cương xa lánh cậu, nhưng mà chẳng phải bây giờ cậu vẫn đã chiến thắng rồi sao, cần gì phải tìm tôi khởi binh vấn tội?”

“Mày là thằng khốn, cư nhiên còn khiến cho Tiểu Cương chia tay với tao? Chẳng lẽ cứ để cho Tiểu Cương với cái thằng súc sinh mặt người dạ thú như mày tiếp tục loạn luân sao?” Tiểu lưu manh nổi điên không còn nói năng kiêng nể gì nữa.

“Cậu đang nói hươu nói vượn cái gì?” Kì Khang Chi cũng nổi giận, “Đường Mộ Dương, cậu đừng tưởng rằng tôi không dám đánh cậu, chỉ bằng lời vừa rồi, cậu đã không có tư cách kết hôn với Tiểu Cương!”

“Tao không có tư cách vậy mày có tư cách sao? Mày là chú ruột của Tiểu Cương, sao mày lại dám làm ra loại chuyện đó với Tiểu Cương chứ?” Tiểu lưu manh vừa tức vừa đau, “Tao đúng là bội phục mày, cư nhiên còn có thể làm như không có việc gì kết hôn sinh con, mày không sợ sẽ gặp báo ứng sao?”

Kì Khang Chi đen mặt, tiến lên túm áo tiểu lưu manh rít gào, “Cậu nói cho rõ ràng đi! Rốt cuộc tôi đã làm gì Tiểu Cương?”

Tiểu lưu manh rống so với hần còn lớn hơn, “Sao hả? Mày có gan làm thì không có gan nhận sao?”

Kì Khang Chi cố nén lửa giận, buông áo hần ra, “Tôi tự đi hỏi Tiểu Cương! Nếu như tôi thực sự đã làm ra chuyện gì có lỗi với Tiểu Cương, vậy sẽ mặc cho cậu đánh chết!”

“Không được! Tao không cho mày đi gặp em ấy!” Tiểu lưu manh đau lòng dựng phu, sợ y sẽ bị kích thích.

Kì Khang Chi đột nhiên xoay người tung ra một cú ném, quật Đường Mộ Dương xuống đất, “Cậu ngăn được tôi nhất thời, lẽ nào ngăn được tôi cả đời? Tôi biết tôi nói gì cậu cũng không tin, vì cái gì không đi đến trước mặt Tiểu Cương, nói cho rõ ràng?”

Tiểu lưu manh sợ run, hai mắt Kì Khang Chi nhìn thẳng vào hần, hoàn toàn không có chút chột dạ nào. Nếu một người thật sự đã làm ra loại chuyện như vậy, sao có khả năng có thể làm ra vẻ đạo mạo như thế? Hay là, trong chuyện này còn có ẩn tình gì?

“Được, chúng ta cùng đi, xem xem mày ở trước mặt Tiểu Cương còn dám nói cái gì nữa! Lên xe!”

Mô tô gào thét xuyên qua thành phố, mang theo khát vọng biết được chân tướng, nhưng ai cũng không biết, một vết sẹo đau thương khác sắp bị vạch trần.

Đường Mộ Dương rời đi không lâu, Mộ Dung Cương liền tỉnh, trong lòng cảm thấy hình như có chuyện gì sắp phát sinh, không thể ngủ được.

Y ngồi trên giường phát ngốc, nghĩ xem tiểu lưu manh đang mua đồ gì cho con của họ, càng nghĩ, khỏe môi bắt giác nở một nụ cười.

Ngồi cạnh cửa sổ, ánh dương quang ấm áp của tiết trời đã vào đông chiếu vào trên mặt, tạo ra kim quang lấp lánh. Nhưng mặt trời vừa mang đến ấm áp, đồng thời cũng đem đến thương tổn cho mắt, nhìn lâu, cũng rất dễ dàng bỏ qua hai bóng người quen thuộc đang vội vã chạy dưới lầu.

“Tiểu Cương!” Cửa phòng rầm một tiếng bật mở, Kì Khang Chi vội vàng vọt tới trước mặt Mộ Dung Cương, “Hôm nay, vô luận như thế nào cậu cũng phải nói cho rõ với tôi. Mấy năm nay, cậu luôn hờ hững đối với tôi, tôi vẫn không sao hiểu được, rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì. Chúng ta lúc trước rõ ràng rất tốt. Cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi đã gây ra chuyện gì?”

Đường Mộ Dương nắm tay Mộ Dung Cương, cổ vũ y, “Tiểu Cương, không phải sợ, nói cho nó! Nói cho cái thằng súc sinh này rõ, xem nó còn có mặt mũi nào xuất hiện trước mặt em?”

Ngược lại với ánh dương quang sáng ngời chiếu vào phòng, trong mắt Mộ Dung Cương là một mảnh ảm đạm, trong đầu lại vô cùng hỗn loạn. Tránh né nhiều năm, xa lánh nhiều năm, cuối cùng cũng phải mặt đối mặt sao?

Sau sợ hãi ban đầu, một cỗ lửa giận vô danh hừng hực bốc lên. Có lẽ là ánh mặt trời ấm áp đã cho y thêm dũng khí, có lẽ là bàn tay ấm áp của Đường Mộ Dương đã mang đến dũng khí cho y.

Tóm lại Mộ Dung Cương im lặng một lúc, cố gắng mở to hai mắt, dùng đôi mắt tạm thời vẫn chưa khôi phục lại thị lực hoàn toàn, nhìn chằm chằm con người trước mặt, ngậm huyết lệ mà chất vấn hần, “Chú không hiểu, tôi lại càng không hiểu được! Vì cái gì sau khi chú làm ra loại chuyện đó đối với tôi mà có thể tỏ ra như không có gì nhiều năm như thế? Cho dù là đêm hôm đó tôi uống say, nhưng mà chú đâu có say đâu? Vì cái gì chú lại làm ra loại chuyện đó chứ? Vì sao? Tôi là cháu ruột của chú, là con của anh trai chú đó! Sao chú lại có thể làm như thế đối với tôi?”

“Tôi rốt cuộc đã làm cái gì? !” Kì Khang Chi rống lên đến mức muốn phun máu, hần sắp nghẹn chết rồi! “Cậu nói cho rõ ràng đi, được không?”

“Chú muốn nghe sao? Vậy tôi sẽ nói hết cho chú biết!” Mộ Dung Cương gằn từng tiếng, tựa như hàn băng rơi xuống đất, “Buổi tối hôm chúng ta tốt nghiệp trung học, vì cái gì chú lại đi vào lầu của tôi, cùng tôi phát sinh quan hệ? Chẳng lẽ chú không biết, tôi có thể mang thai sao? Chú có biết, tôi đã phải giết hại đứa con của chú, đó là một sinh mệnh đấy!”

Kì Khang Chi mặt mũi trắng bệch, giật mình nhìn hần, “Cậu nói bảy cái gì đó? Tối hôm đó tôi vào lầu của cậu khi nào? Cả đêm tôi ngồi với thầy giáo, hơn nữa còn phải để ý mấy đứa bạn học uống quá chén. Không tin, cậu có thể gọi điện thoại về trường, tìm thầy giáo khi đó của chúng ta mà hỏi!”

Mộ Dung Cương cả người chấn động, cả kinh đến hồn phách cũng không biết bay đi đâu.

Mà bên cạnh, có một người so với y càng thêm khiếp sợ, giống hệt như bị sét đánh trúng, ngây ra như phỗng.

Đăng bởi: admin

53. Chương 53: Chân Tướng Chưa Bao Giờ Bị Che Dấu

CHƯƠNG 53. CHÂN TƯỚNG CHƯA BAO GIỜ BỊ CHE DẤU

Không phải hần? Sao có khả năng không phải là hần ?!

Ngơ ngác nhìn Kì Khang Chi đang thề thốt phủ nhận, Mộ Dung Cương chỉ cảm thấy bản thân mình đã rơi vào một hố sâu không đáy.

Âm hàn, lạnh lẽo, sợ hãi nhất chính là chân tướng không biết kia. Nguyên bản cứ tưởng rằng mình biết rõ hết thấy cư nhiên sự thật lại không phải là như thế, vậy chân tướng là như thế nào? Điều này y sao có thể chịu nổi chứ?

“Chú nói dối !” Mộ Dung Cương không thể chấp nhận sự thực, như phát điên mà hò hét, “Buổi sáng ngày hôm đó, khi tôi mở mắt, rõ ràng đã nhìn thấy chú rời khỏi lều của tôi đi ra ngoài !”

“Đó là tôi lo cho cậu, đi thăm cậu thì có gì không đúng chứ? Ngày hôm trước cậu uống nhiều như thế, tôi quan tâm đến cậu thì có gì sai? Tôi cho rằng cậu vẫn còn đang ngủ, mà trời lúc đó vẫn còn sớm, muốn để cậu ngủ nhiều thêm một chút, đương nhiên là đi ra luôn rồi!” Kì Khang Chi cố gắng chứng minh trong sạch.

Nhưng mà Mộ Dung Cương vẫn là không thể tin tưởng, “Vậy vì cái gì chú gửi lá thư đó cho tôi? Trên đó còn viết những lời như vậy?”

“Khi nào thì tôi viết thư cho cậu?” Kì Khang Chi cảm thấy mình bị oan chết rồi, sao lại có nhiều chuyện như thế đổ lên đầu mình?

“Đó là chú tự tay đưa cho tôi, chẳng lẽ ngay cả chuyện này chú còn không thừa nhận sao?” Mộ Dung Cương phần nộ siết chặt nắm tay, bày ra một bộ tùy thời sẽ xông lên liều mạng, “Giữa buổi tiệc tối hôm đó, chính tay chú đã đưa cho tôi!”

Kì Khang Chi hai tay ấn đầu, cố gắng hồi tưởng lại ngày hôm đó, nhưng không cách nào nhớ ra nổi?

Mà ngoài cửa, đột nhiên có một giọng nữ hoảng sợ vang lên, “Là một lá thư màu hồng phấn sao?”

Theo tiếng nhìn lại, không biết từ lúc này, Kì Ái Chi đã đến, đằng sau lưng cô, có hai phụ phụ Kì Hạnh Chi, Đường Lập Hiền, Diêu Nhật Hiền, mấy vị trưởng bối, cả đám người dùng vẻ mặt ngưng trọng nhìn bọn họ.

Không! Đầu óc Mộ Dung Cương lập tức liền thanh tỉnh lại. Nhưng mà càng lúc y càng cảm thấy lạnh lẽo, tựa như y đang ở trên dòng sông băng Nam Cực vậy, thân thể lạnh cóng, chỉ còn đầu óc vẫn còn đang cố sức vận chuyển.

Cuối cùng, cũng đến ngày bại lộ hoàn toàn sao?

Mộ Dung Cương không cảm thấy sợ hãi, ngược lại lại là cảm giác thoải mái như đã trút được gánh nặng, tựa như nghi phạm lẫn trốn nhiều năm trong đau khổ cuối cùng cũng đến ngày đối mặt với cảnh sát, nhận lấy hình phạt sớm phải nhận, tâm cũng coi như được giải thoát.

Kì Ái Chi sắc mặt tái nhợt đi vào, từng bước một giải thích, “Trong phong thư đó, là một bức thư tình, là cô..... cô đưa cho Khang Khang, bảo nó chuyển cho con. Nhưng mà không đúng nha!”

Cô gần như sắp khóc rồi, liều mạng nhớ lại ngày hôm đó, “Đó là thư của Triệu Vân Khinh đưa cho cô, Triệu Vân Khinh, con có nhớ không? Nữ sinh học chung lớp với chúng ta đó, vẫn luôn thầm mến con. Ngày hôm đó tốt nghiệp, nhờ cô nhất định phải giao thư cho con. Cô có nói cô ấy đừng có hy vọng, nhưng mà cô không nghe, cứ nhờ cô mãi. Sau khi cô cầm thư của cô ấy, đúng lúc đó Tiểu Cương con không có mặt, mà cô lại có bài biểu diễn, đành phải đưa phong thư đó cho Khang Khang, nhờ nó giao cho con..... Nhưng mà Tiểu Cương à, sao con lại hiểu lầm là Khang Khang chứ?”

Mộ Dung Cương không thể nhớ nổi Triệu Vân Khinh kia là ai, y chỉ biết là, “Trong phong thư đó không có kí tên.”

Không có kí tên, chỉ có vài lời tâm tình ái mộ, lại từ tay Kì Khang Chi đưa qua, sao có thể không khiến cho Mộ Dung Cương hiểu lầm?

Y còn nhớ rõ nhất thanh nhị sở lúc đó sau khi mình đọc xong có bao nhiêu khiếp sợ, giống như đang cầm một con rắn trên tay, không cần suy nghĩ liền ném nó vào đồng lửa trại.

Nhưng mà trong lòng lại sợ tới mức không thể bình tĩnh. Khắp đầu óc đều quay cuồng, sao chú năm lại có tình cảm như vậy đối với mình?

Nhưng mà điểm này cũng không quan trọng, quan trọng nhất là, cái người đêm hôm đó, đến tận cùng là ai? Là ai ! Mộ Dung Cương sắp điên rồi.

“Tiểu Cương.....” Kì Hạnh Chi hai mắt nhắm lệ tiến lên, muốn ôm con trai mình, “Quá khứ thì cứ để cho nó trôi đi. Đừng nghĩ nữa.....”

Sao có khả năng không nghĩ nữa? Mộ Dung Cương sắp hồng mắt. Nhưng mà điều khiến cho y thực sự hồng mắt còn đang ở phía sau.

Đường Mộ Dương giống như đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, xông lên, một phen tóm lấy cánh tay y, dùng sức chất vấn, “Tiểu Cương, em..... em cứ nhiên từng có con với anh? Sao em.... sao em chưa bao giờ nói cho anh biết?”

Ầm!

Một tiếng sét lại nổ vang bên tai Mộ Dung Cương, y cả kinh đầu óc ong ong loạn kê, nửa ngày mới hồi thần lại.

“Là mày?” Kì Hạnh Chi lại là người đầu tiên phục hồi tinh thần lại, nhất thời đỏ mắt, “Nguyên lai là mày sao thằng khốn!”

Mục Sam một tay ôm lấy lão bà sắp nổi điên, lớn tiếng quát, “Mộ Dương, cậu nói cho rõ ràng đi! Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?”

Đường Mộ Dương cũng muốn biết rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào!

“Tiểu Cương, em hồ đồ sao? Tối hôm đó, rõ ràng là hai người chúng ta ở bên nhau, anh hỏi em có biết anh là ai không, em nói là biết, em vẫn luôn gọi tên anh mà!”

Nếu không như thế, sao hắn dám làm ra chuyện như vậy đối với y chứ?

Đường Mộ Dương nhớ rất rõ chuyện hôm đó, “Sau đó,..... sáng ngày hôm sau, anh muốn đi bắt cá, nấu canh cho em ăn, nơi chúng ta đóng trại gần đó có sông, trước đó anh nhìn thấy có cá, không phải em rất thích uống canh cá sao? Anh mới đi. Nhưng mà khi anh trở lại, em vừa thấy mặt anh liền hất đổ chén canh mà anh tần tần khổ khổ nấu ra!

Em nổi giận với anh, em mắng anh không có tiền đồ, em đuổi anh đi. Anh tưởng do tối hôm qua làm đau em, cho nên vẫn không hé răng. Nhưng sau đó em vẫn không chịu để ý đến anh, anh gọi điện em không nghe, gửi tin em không trả lời, tới cửa tìm em, em không chịu gặp!

Sau đó anh không có cách nào khác, đến khi đi học mới gặp được em, anh hỏi em, chúng ta chính thức kết giao được không, em lại nói với anh, trừ phi có một ngày, anh có thể không dựa vào bất luận kẻ nào, tự mình nuôi được em thì mới nói tiếp! Cho nên anh mới bỏ học.

Nhưng mà Tiểu Cương, sao em xảy ra chuyện lớn đến thế cũng không nói với anh? Còn có thể cho rằng đó là Kì Khang Chi? Anh vẫn tưởng rằng sau khi anh đi hai người đã phát sinh chuyện gì, còn nếu là buổi tối ngày hôm đó, tối ngày hôm đó chính là anh! Sao em lại không nhớ chứ?”

Gần từng tiếng, ở bên tai Mộ Dung Cương vang. Gần như vậy, lại xa như vậy, y không muốn nghe tiếp, nhưng từng chữ từng chữ cứ đâm vào trong tim y.

Một màn bảy năm trước tất cả đều hiện lên trước mắt, thật rõ ràng, tựa như mới xảy ra ngày hôm qua.

Tốt nghiệp trung học, buổi cắm trại du lịch cuối cùng, có vô số học sinh quyết định chấm dứt ân oán trong ngày hôm đó, cũng có vô số học sinh quyết định thổ lộ với người mình thích.

Địa điểm cắm trại là một nơi phong cảnh tú lệ, bọn họ có đặt phòng khách sạn nhưng mà bọn họ không muốn ở, thời tiết rất đẹp, đám học sinh thích lãng mạn cho nên đều lựa chọn hình thức cắm trại.

Mộ Dung Cương thể chất đặc thù, đương nhiên không thể ở chung lều với mấy nam sinh khác, vì thế một mình một lều, ở trong một góc yên tĩnh.

Ngày hôm đó, mới đầu y chỉ uống một chút rượu, nhưng mà vẫn chưa say, bởi vì nhìn thấy các học sinh khác dùng cảm thổ lộ, được khích lệ, y cũng quyết định hướng tiểu lưu manh thổ lộ. Chẳng sợ bị cự tuyệt, dù cho có bị từ chối thì cũng có thể thanh thản mà bắt đầu cuộc sống mới.

Sau khi màn biểu diễn ca múa ồn ào trên sân khấu chấm dứt, y nhận được thư tình của Kì Khang Chi, sợ tới mức không biết làm sao. Nhưng mà có một chuyện xảy ra đã kích thích y, khiến y muốn dùng nó để che đi nỗi sợ hãi này.

Cho nên y đi tìm tiểu lưu manh.

“Tôi cảnh cáo cậu, sau này cách xa cậu ta ra một chút!”

Mộ Dung Cương thật không ngờ, y lại nghe được Kì Khang Chi và Đường Mộ Dương đang đàm phán. Chú năm luôn luôn chăm sóc bảo vệ y, nhưng những lời hằn nói ra lúc này, rơi vào trong tai Mộ Dung Cương, lại phá lệ chói tai.

Còn nhớ rõ khi đó tiểu lưu manh, vẫn dùng một biểu tình bí bí như thường đáp lại, “Cậu quản nhiều quá rồi đấy? Chính cậu ta sống chết quán lấy tôi, tôi còn cách nào chứ? Ai bảo mệnh của cậu ta sinh ra là để đàn ông thao? Muốn phát xuân thì cậu cũng ngăn không được a !”

Tim Mộ Dung Cương hung hăng bị đâm đau đớn, cảm giác nhục nhã khiến khi y chặt vật bỏ chạy trốn chết.

Trốn vào giữa đám người, liều mạng uống rượu, đem mình chuốc cho say mềm, tim sẽ không đau đớn nữa.

Sau đó nữa, y không còn nhớ rõ, chỉ có cảm giác là vẫn rõ ràng, nhưng y tình nguyện ngay cả cảm giác cũng mất đi, nếu không, y sẽ không thống khổ mỗi khi nhớ lại cái đêm kích tình đó.

Nhưng mà tiểu lưu manh nhớ rất rõ ràng.

Khi đó, hắn chỉ vì muốn chọc tức Kì Khang Chi nên mới cố ý nói ra những lời đó. Kì thật, hắn cũng muốn cùng Mộ Dung Cương hảo hảo nói chuyện, xem có khả năng kết giao hay không. Cho dù người của Kì gia đều cho rằng hắn không phải thật lòng, hắn là kẻ lừa dối, chỉ cần y biết tâm ý của mình thì tốt rồi.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới, khi thấy Mộ Dung Cương ngồi đằng kia liều mạng chuốc bản thân say mềm, hắn căn bản không thể nói được gì. Kì Khang Chi lại ở bên cạnh như hổ rình mồi, hắn căn bản không có cơ hội tới gần.

Thẳng đến khi Kì Khang Chi bị thầy giáo gọi đi, Kì Khang Chi và đám bạn gái đi đâu mất, Hà Hải Trùng lại bị Mộ Dung Cương đuổi đi, Đường Mộ Dương mới có cơ hội theo đuôi Mộ Dung Cương, đến lều trại của y.

Cái lều rất nhỏ, hai người ở chung có chút chật chội, mà trong lều rất tối, nhưng đôi mắt Mộ Dung Cương ở trong bóng tối, lại tựa như hai dòng suối đang phát sáng, khiến cho kẻ khác trầm luân.

“Đường Mộ Dương, Đường Mộ Dương, em rất thích anh, anh có thích em không?” Mộ Dung Cương ôm chặt lấy hắn, không ngừng kêu tên của hắn, nói ra tâm ý của mình.

Đường Mộ Dương vui mừng cũng thổ lộ, “Thích , anh cũng rất thích em.”

“Thật vậy sao? Vậy anh hôn em đi.”

Mất thấy người mình thích cười xán lạn như hoa, mềm mại ngã vào trong lòng mình, Đường Mộ Dương chỉ mới mười tám tuổi sao có thể cự tuyệt nổi loại dụ hoặc như thế này. Cho nên, hắn hôn.

Hai bờ môi nóng như lửa một khi đã chạm vào nhau, tựa như là chìa khóa mở tung chiếc hộp thần bí, sau đó, hai thân thể trẻ tuổi đều không còn khống chế được .

Đường Mộ Dương không thể nhớ rõ phần sau đó nữa, bên tai chỉ nghe được, hai trái tim kề sát vào nhau, đập điên cuồng, huyết mạch toàn thân dâng trào, chỉ còn lại suy nghĩ muốn cùng y kết hợp làm một thể.

Còn lại hết thấy, tất cả đều giao cho bản năng.

Bản năng dấy dục, bản năng tiến vào, bản năng đánh sâu vào, bản năng trút xuống.

Không biết hai người rốt cuộc làm mấy lần, chỉ biết cuối cùng khi ôm y chìm vào giấc mộng ngọt ngào đẹp đẽ, Đường Mộ Dương không biết dùng từ nào để có thể hình dung được tâm trạng hạnh phúc cùng thỏa mãn của mình.

Trời sáng, Đường Mộ Dương tỉnh lại trước.

Nhìn Mộ Dung Cương vẫn đang say ngủ, trong đầu không biết tại sao, liền nhảy ra hình ảnh Kì An Chi sáng sớm vừa huýt sáo vừa nấu canh cho anh trai mình, cho nên hắn cũng quyết định muốn biểu hiện một chút, đi nấu bát canh cá cho Tiểu Cương của hắn.

Sau đó, Kì Khang Chi đến, Mộ Dung Cương vừa mở mắt, hiểu lầm liền tạo thành.

Không, này cũng không hẳn là tạo thành hiểu lầm.

Đường Mộ Dương nói đúng, hắn rất nhanh liền quay lại, nếu Mộ Dung Cương có thể bình tĩnh một chút, nghe hắn nói hai câu, như vậy hết thảy mọi chuyện sau đó sẽ không phát sinh.

Nếu sau đó vài ngày, Mộ Dung Cương có thể bình tĩnh một chút, nghe điện thoại của hắn, đọc tin nhắn của hắn, như vậy những chuyện sau đó hết thảy cũng sẽ không phát sinh.

Đáng tiếc nếu vĩnh viễn chỉ là nếu, bởi vì gặp phải chuyện không thể nói ra được, còn có lòng tự trọng cao ngút trời của tuổi trẻ, Mộ Dung Cương đã lâm vào trạng thái tự phong bế.

Vì y nhìn thấy Kì Khang Chi đầu tiên, vì vậy liền không thể chấp nhận được mối quan hệ này. Thậm chí cự tuyệt bất luận kẻ nào giúp, tự mua dây buộc mình, đem chính mình vấp vào trong cục diện bế tắc do chính mình tạo ra.

Nhưng mà, sai thật sự chỉ là Mộ Dung Cương sao?

Nếu khi đó Đường Mộ Dương có thể lý trí một chút, đi tìm gia trưởng giúp, thông qua bên cạnh tiến hành câu thông giải thích. Nếu khi đó Kì Khang Chi lý trí một chút, đi tra xét xem nguyên nhân tại sao Mộ Dung Cương xa lánh mình, thậm chí là Kì Ái Chi, có thể hỏi đến phong thư đó với Mộ Dung Cương thì có lẽ mọi chuyện đã khác.

Nhưng mà không ai có cách nào thay đổi lịch sử, giống như chúng ta vĩnh viễn không thể biết trước tương lai.

Người trẻ tuổi độc hữu lỗ mãng, xúc động, sơ sẩy cùng đại ý, tất cả cùng nhau tạo ra vết thương lớn, khắc lên kí ức của mọi người, không thể xóa nhòa.

Đường Lập Hiền nhắm mắt lại, lặng yên một hồi lâu, mới thu thập cảm xúc, chậm rãi đi đến trước mặt Mộ Dung Cương, từ ái nói, “Đứa trẻ ngoan, tất cả đều là lỗi của Dương Dương, cả đời này, để cho nó hảo hảo đền bù đắp cho con, được không?”

Không ! Mộ Dung Cương ngã vào trong lòng ba ba, rốt cuộc không thể che dấu mà bật khóc.

Nguyên lai tất cả lỗi lầm đều là chính y tự tay tạo thành. Mà sinh mệnh nhỏ vô tội kia, cũng là chính y tự tay đánh mất. Nếu năm đó y có thể có một phần dũng khí, dù cho đó có thật là Kì Khang Chi, y cũng có thể dũng cảm nói ra, mà không phải vì sợ tạo thành thương tổn đối với mọi người, liền im lặng tự chọn nuốt trái đắng, sao có thể tạo thành tiếc nuối hối hận cả đời ngày hôm nay chứ?

Chân tướng cho tới bây giờ vốn không có bị che dấu, chân tướng vốn rõ ràng rành ra trước mắt. Đăng bởi: admin

54. Chương 54: Anh Hai, Em Yêu Anh

CHƯƠNG 54. ANH HAI, EM YÊU ANH

Đêm đã khuya, nhưng Đường Mộ Dương vẫn chưa ngủ, ngồi ngoài ban công, mờ mịt nhìn bầu trời tối đen như mực, không biết nên làm như thế nào.

Buổi chiều Mộ Dung Cương đã về nhà, y thật sự không có cách nào tiếp tục nằm lại bệnh viện được nữa. Chỉ cần nghĩ thấy mùi thuốc sát trùng, nhìn thấy bất kì thứ gì ở bệnh viện, đều có thể bắt tri bắt giác khiến cho y liên tưởng đến sinh mạng nhỏ vô tội bị mình vứt bỏ bấy năm về trước, càng nghĩ đến thì y sẽ càng thêm tự trách không thể ngủ yên được.

Bởi vậy, dù cho tình trạng thân thể của y vẫn chưa được tốt, nhưng mà Kì gia vẫn là quyết định mang y về nhà, bố trí cho y ở lại biệt thự của gia đình.

Nhưng mà về phần Đường Mộ Dương, hẳn lại bị nghiêm cấm đi gặp y. Bởi vì hẳn cũng là một trong những thứ gọi nhớ lại ký ức của Mộ Dung Cương. Tiểu lưu manh không khỏi cười khổ, rõ ràng gần như thế, lại như cách thiên sơn vạn thủy, làm cho người ta có cảm giác dù rất muốn vượt qua nhưng mà hoàn toàn bất lực.

Năm đó.....

Lại một lần nữa nhớ tới cái đêm khiến cho y đau lòng, Đường Mộ Dương cũng nói không rõ tâm tình của mình.

Một khắc khi chân tướng hoàn toàn lộ ra, hẳn đã từng khiếp sợ, từng hoang mang, cũng không có khả năng không oán hận.

Tiểu Cương sao lại ngu ngốc đến như thế? Sao một lòng một dạ nhận định Kì Khang Chi, sao không nghĩ đến có khả năng là người khác? Nếu như y có thể nói ra, sự tình có phải đã khác rồi không?

Phải, bản thân mình cũng có chỗ sai, nếu vào cái buổi sáng chết tiệt đó hẳn không có bỏ ra ngoài, nếu như sau đó hẳn có thể vô lại mà nói ra hết thấy, sự tình cũng sẽ trở nên không giống như vậy.

Nhưng vì cái gì, năm đó bọn họ, đều đưa ra lựa chọn sai lầm?

Mười ngón tay ôm đầu, giờ khắc này, tiểu lưu manh thật sự cảm nhận được ý nghĩa của câu ba ngàn sợi tơ phiền não, hận không thể đứt đứt trói buộc này! Nhưng nhân sinh vốn không có khả năng dễ dàng như thế đi?

“Muốn uống một ly không?” Mũi đột nhiên ngửi thấy mùi thơm của sữa, một bàn tay ấm áp đặt lên đầu vai hẳn.

Đường Mộ Dương ngạc nhiên ngẩng đầu, hẳn không có nghe sai, là anh hai.

Đường Mộ Thần cầm một ly sữa, ngồi xuống bên cạnh hẳn. Vừa mới từ Kì gia trở về, tắm rửa một cái, khoác áo ngủ vào, trên tóc còn ẩm ướt hơi nước. Đem ly sữa nóng đưa cho hẳn, “Uống đi, cả ngày nay em chưa ăn cái gì. Anh vừa mới uống một ngụm, em không ghét bỏ chứ?”

Một câu, làm cho Đường Mộ Dương vốn muốn từ chối không thể kháng cự. Tiếp nhận ly sữa, cố ý uống một ngụm, “Cám ơn.”

Đường Mộ Thần mỉm cười, tà nghệ nhìn hẳn. “Từ khi nào biết khách khí như vậy thế?”

Đường Mộ Dương có chút quẫn bách, cúi đầu ngượng ngùng.

Đường Mộ Thần tiểu ý càng sâu, “Quả nhiên là đã trưởng thành a, còn biết thẹn thùng. Từ nhỏ đến lớn, anh nhớ em hình như đây là lần đầu tiên tỏ ra ngượng ngùng trước mặt anh đi?”

Tiểu lưu manh cảm thấy có chút xấu hổ vô cùng, ngập ngừng nói ra một câu chôn sâu trong đáy lòng nhiều năm, “Anh, trước đây..... là em không đúng.”

Đường Mộ Thần bật cười ha hả, “Chú em là quyết tâm hôm nay muốn làm cho anh cảm động rơi nước mắt sao?” Dùng sức vỗ vỗ vai hẳn, “Đứa ngốc, em là em ruột của anh, có gì mà phải ngượng?”

Đường Mộ Dương đầy cảm kích, trong cơ thể có một cỗ ề ảm lặng lẽ khởi động. Dùng sức trừng mắt nhìn, cố gắng coi như không cảm thấy nó, trong lòng cũng là ảm áp lẫn vui vẻ. Hẳn biết, vô luận bản thân có bướng bỉnh đến thể nào, anh mình bị chọc tức đến dạng gì, đều sẽ vô điều kiện mà tha thứ cho mình, bao dung với mình. So sánh với anh, những gì mà mình đã làm cho anh hai, thật sự là quá ít.

Đường Mộ Thần á náy nhìn hẳn, nói một câu thật lòng, “Chuyện bảy năm về trước không phải là lỗi của em.”

Đường Mộ Dương sững sốt, ngẩng đầu lên, có chút không thể tin được.

“Đương nhiên, cũng không phải là lỗi của Tiểu Cương.” Đường Mộ Thần nghiêm túc nói với hẳn, “Anh không phải là đang an ủi em, bởi vì nếu đổi lại là anh, cũng không có khả năng làm tốt hơn em, dù sao, khi đó em chỉ vừa mới nhiều đó tuổi.”

Ngừng lại một chút, “Nói cho em biết một bí mật,” Đường Mộ Thần thẳng thắn mà nói ra chuyện của bản thân, “Lần đầu tiên của anh, là cùng Kỳ An Chi, cũng là đúng vào năm tốt nghiệp trung học. Anh ta hẹn anh đi ra ngoài leo núi, kì thật đã sớm có mưu đồ rồi. Bất quá anh cũng là tự nguyện, có lẽ từ sâu trong thâm tâm đã sớm chờ mong chuyện này phát sinh đi, cho nên cứ thế mà bọn anh đã làm.”

Đường Mộ Thần nhẹ nhàng lắc đầu, tựa như cũng không đồng ý với những hành động thời niên thiếu của mình, “Khi đó anh thật sự rất ngây thơ, cho rằng dù cho có phát sinh quan hệ cũng không có gì quan trọng, tương lai anh vẫn có thể tìm một cô gái kết hôn sinh con. Cho nên sau khi anh vào đại học, liền cố gắng ép buộc bản thân quên anh ta đi, không được nghĩ đến anh ta, không được đi tìm anh ta nữa, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không.”

Ánh mắt của Đường Mộ Thần nhìn về xa xăm, tựa hồ như đang chìm sâu vào hồi ức, có một phần ngây ngô ngọt ngào, “Nói đi cũng phải nói lại, anh An của em theo đuổi anh cũng vất vả lắm đó, anh ta ẩn nhẫn rất nhiều năm. Trước kia em vẫn luôn cảm thấy dường như anh luôn bị anh ta khi dễ đúng không, nhưng mà đổi lại, em đứng ở góc độ của anh ta mà suy nghĩ một chút đi, ở bên cạnh người mình yêu thương nhất suốt bao nhiêu năm, nhưng không cách nào tới gần, thậm chí nói cũng không thể nói, muốn làm gì cũng không thể làm. Trừ bỏ vất hết trí óc ra thay cha mẹ tạo ra em, còn phải ngày đêm lo lắng anh đi tìm người mới. Em cứ thử nghĩ xem khi đó hết thấy đau khổ lẫn áp lực mà anh ta phải chịu, có phải rất đáng để..... đồng tình không?”

Tiểu lưu manh phì cười, bất quá hẳn không thừa nhận cũng không được, phần cố chấp cùng chân tâm này của Kỳ An Chi thật sự là vô cùng phi thường. Đổi lại nếu là mình thì chưa chắc có thể làm được.

Đường Mộ Thần mỉm cười, nhìn em trai, “Anh kể cho em mấy chuyện này không phải là để em chê cười bọn anh đâu. Chỉ là anh muốn nói cho em biết, trong quá trình trưởng thành của mỗi người đều không thể tránh được phạm sai lầm. Cũng giống như anh không thể sửa chữa những hành động gây tổn thương đến An Chi, em cũng không thể cứu được đứa con đã mất đi. Việc mà chúng ta có thể làm chính là nắm chắc hiện tại trong tay.”

Đường Mộ Dương trong lòng chấn động, nhìn ánh mắt ấm áp của anh trai. Sau một lúc lâu mới nghẹn ngào nói ra đau đớn sâu kín trong lòng, “Nhưng mà, em thật sự cảm thấy rất có lỗi với cậu ấy.”

Đứa con đầu tiên, sinh mệnh nhỏ từng có cùng Tiểu Cương, cứ như thế vô tội bị chôn vùi, hẳn không thể không ân hận cả đời.

Đường Mộ Thần khẽ vuốt lưng hẳn an ủi, “Anh hiểu. Nhưng mà em cứ nghĩ như thế thì..... Ngô, em biết không? Trước em, An Chi từng tạo ra cho em hai người anh trai nữa đó. Chỉ tiếc là một đứa chỉ sống được hai mươi bảy ngày, một đứa chỉ sống được bốn mươi sáu ngày. Hai người anh này, em có thể không biết, nhưng mà cả nhà chúng ta đều nhớ rất rõ. Cha mẹ, thậm chí cả ông nội lúc còn sống thường xuyên tiếc nuối, nếu hai đứa nhỏ đó có thể bình an mà chào đời, vậy thì tốt biết bao nhiêu?”

Hắn đột nhiên bật cười, “Mẹ thậm chí còn tính lấy trứng ra, tìm chị Tô, người đã mang thai và sinh ra em sinh thêm mấy đứa nữa, không biết mẹ đã nói như thế nào mà cư nhiên chị Tô lại đồng ý. Nếu không phải bác sĩ nói với mẹ, thân thể của mẹ tuyệt đối không thể tiến hành làm chuyện như vậy lần nào nữa, chỉ e là nhà chúng ta sẽ có rất nhiều em trai hoặc em gái rồi.”

Tiểu lưu manh nghẹn lời, mẹ của hẳn cũng thật sự là quá điên cuồng đi! Cho dù hẳn không học y nhưng bởi vì mẹ sinh ra anh trai mà tuổi già chịu đủ bệnh tật tra tấn vẫn khắc sâu ở trong lòng hẳn. Hẳn không dám tưởng tượng, nếu như mẹ còn ép buộc cái thân thể yếu đuối ấy thì sẽ trở nên như thế nào nữa.

Đường Mộ Thần nhìn hẳn, “Anh nói cho em chuyện này là muốn cho em biết, chỉ cần có một chút hy vọng, dù có phải là em được tạo thành hay không, anh ta sẽ không dừng lại. Cũng giống như chuyện của em, đó là chuyện ngoài ý muốn, sinh mệnh sẽ không bởi vì sự hối hận của em mà được hồi sinh, cho em có một cơ hội vẫn hồi.”

Tuy rằng cả nhà bởi vì hai đứa con bị mất đi trước em mà rất đau lòng, nhưng mà bởi vì có em, cả nhà chúng ta lại trở nên vô cùng vui vẻ. Giống như Hà Hải Trùng vậy, bọn họ trước kia cũng từng mất đi một đứa con, nhưng mà bây giờ lại có một đứa rồi, ngày hôm đó em không có mặt, không nhìn thấy hai người bọn họ có bao nhiêu hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Đứa con của em và Tiểu Cương không thể quay trở lại, nhưng mà bây giờ các em hiện đang có một sinh mệnh mới. Em sắp làm cha rồi, không lẽ không nên chấn hưng tinh thần mà chào đón bảo bảo sắp sinh, ngược lại lại chìm sâu trong hối hận vì chuyện bấy năm về trước sao?”

Trong một khắc đó, Đường Mộ Dương như thể bị tạt cho một chậu nước lạnh, đầu óc thanh tỉnh, hai mắt sáng lấp lánh.

Phải, quá khứ đã không thể挽 hồi, nhưng mà bây giờ bọn họ vẫn còn có hy vọng, vì cái gì không hảo hảo quý trọng bảo bảo sắp chào đời chứ?

Hắn đứng bật dậy, “Em đi tìm Tiểu Cương!”

Đường Mộ Thần do dự một chút, “Đợi đã.....”

“Để cho nó đi đi !” Kì An Chi không biết từ khi nào đã đến, đứng bên trong nghe được một lúc rồi, lúc này mới lên tiếng cổ vũ Đường Mộ Dương, “Dù sao cũng là chuyện của hai đứa, có em ra mặt thì so với mọi người khuyên nhủ an ủi thế nào vẫn là tốt hơn. Bất quá em phải nhớ rõ, cảm xúc của tiểu Cương bây giờ còn chưa ổn định đâu, so với em nó còn hối hận hơn nhiều, có khả năng trong nhất thời vẫn chưa thể đối mặt với em, em phải chuẩn bị tư tưởng trường kì kháng chiến.”

Đường Mộ Dương dùng sức gật đầu, đột nhiên xoay người lại ôm lấy Đường Mộ Thần, thành linh hôn lên gò má của ông anh mình một cái, “Anh hai, em yêu anh!”

Đường Mộ Thần cả kinh há hốc miệng cả buổi trời mới hoàn hồn được, không biết đã bao nhiêu năm rồi, đứa em trai này không có hành động như vậy với mình?

Kì An Chi phá lên cười, vươn ngón tay, ngoắc ngoắc tiểu lưu manh, “Táo nhỏ, cổ lên nga, anh ủng hộ chứ!”

Táo nhỏ cười ha ha, cầm lấy chìa khóa xe bỏ chạy .

Kì An Chi đi đến bên cạnh người yêu vẫn còn đang ngây ngốc, hôn lên nửa bên mặt vừa bị tiểu lưu manh hôn, rồi mới vươn hai tay ôm lấy mặt y, dị thường nghiêm túc, “Hôn à, hôn à, về đi~~”

“Thần kinh !” Đường Mộ Thần then quá thành giận, định gạt tay hắn ra.

Kì An Chi giữ chặt lấy y, dùng sức cường hôn, “Thằng nhóc thú vị, dám ở trước mặt anh đùa giỡn em, đúng là quá phạm!”

Kì An Chi, anh lại phát bệnh thần kinh cái gì, tự dừng lại đi ghen tuông với em trai người ta? Đường Mộ Thần muốn mắng, nhưng miệng bị đối phương ngăn chặn, không thốt nên lời. Rồi cứ như vậy trong trạng thái tinh thần mơ mơ hồ hồ bị người ta lôi về phòng, đè lên trên giường, toàn thân cao thấp đều bị gặm cắn, bên trong bên ngoài cơ thể bị lưu lại vô số ấn kí mới thôi.

Trước khi chìm vào mê man, Đường Mộ Thần có chút bi ai, cái tính độc chiếm của đàn ông đúng là vô cùng đáng sợ! Đăng bởi: admin

55. Chương 55: Ông Trời Nói

CHƯƠNG 55. ÔNG TRỜI NÓI

Mộ Dung Cương ngủ rất bất an, chỉ cần vừa nhắm mắt lại thì tựa hồ liền nghe thấy có một giọng nói mỏng manh yếu ớt cứ quanh quẩn bên tai, ba ba, vì sao ba ba lại không cần con?

Áy náy, áy náy cùng hối hận giống như vô số mũi kim đâm vào lòng y, hung hăng luồn sâu vào bên trong tim, tra tấn y khiến cho y không lúc nào là không chìm trong nỗi ân hận, ngay cả ngủ cũng không yên ổn.

Cho nên, khi tiếng mô tô ầm ầm vang lên trong bóng đêm càng lúc càng đến gần, ngay lập tức y liền choàng tỉnh. Định thần lại, chợt nghe thấy giọng nói khe khẽ của cha với ai đó từ ngoài phòng khách vọng vào.

Hắn là Đường Mộ Dương đi, hắn không phải đến khởi binh vắn tội chứ? Mộ Dung Cương theo bản năng cuộn mình vào trong chăn, chợt dạ không dám đối mặt.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Mộ Dung Cương không hề động, mà Kì Hạnh Chi đang ngủ mơ màng bên giường cạnh y lúc này mới tỉnh dậy, rón ra rón rén đi ra ngoài, khi cánh cửa phòng mở ra, một chút ánh sáng ở bên ngoài lọt vào phòng, Mộ Dung Cương càng nhắm nghiền mắt, không dám nhìn, chỉ dám dựng lỗ tai lên nghe ngóng.

Xảy ra đại sự như thế, cả nhà cũng là vô cùng lo lắng. Hai người Mục Sam sợ con trai luẩn quẩn trong lòng, làm ra việc gì ngốc nghếch, thế là cứ thay phiên nhau túc trực một người ở trong phòng ngủ, một người nghỉ ở phòng khách bên ngoài.

May mắn năm đó khi Kì gia sửa sang lại nhà cửa, Kì Dân Hạo dự kiến trước, đều bố trí các căn phòng giống như phòng trong khách sạn vậy, các phòng đều được trang bị đầy đủ, độc lập với nhau, để cho đám con cháu mỗi khi về ở, dù là về nghỉ ngơi nhưng có việc cần phải xử lý thì cũng rất tiện lợi, không đến nỗi quấy rầy người khác.

Bằng không, Đường Mộ Dương như thế đêm hôm khuya khoắt chạy tới, đem cả nhà đánh thức thì rắc rối to rồi. Hắn rất thông minh không ấn chuông cửa mà là gọi điện thoại cho Mục Sam trước, sau khi được cho phép mới đi vào, này cũng là thành tựu suốt một thời gian dài cẩn thận săn sóc Mộ Dung Cương mưa dầm thấm dất mà ra.

“Thực xin lỗi, thật là ngại quá, đã trễ như vậy mà còn quấy rầy mọi người, bất quá tôi thực sự có chuyện rất quan trọng muốn nói với Tiểu Cương.” Trên mặt tiểu lưu manh tràn đầy thành ý.

Ngay cả Kì Hạnh Chi luôn luôn nghi ngờ hắn cũng nhận thấy là hắn không nói dối, “Nhưng mà Tiểu Cương chỉ mới ngủ thôi, bây giờ mà thức nó dậy thì thật không nên. Hay là ngày mai cậu lại đến đi?”

Đường Mộ Dương chần chờ một chút, “Vậy làm ơn cho tôi mượn giấy bút để tôi viết cho Tiểu Cương vài dòng được không?”

Như vậy cũng tốt, miễn cho con mình thấy hắn lại bị đả kích.

Mục Sam dẫn hắn đi đến bên bàn giấy, Đường Mộ Dương viết vội vài dòng, giao cho đôi phu phu, “Chú Mục, chú Kì, tôi biết tâm trạng của Tiểu Cương không tốt, lại có em bé, đáng lẽ tôi nên lưu lại chăm sóc cho em ấy. Nhưng mà tình trạng của Tiểu Cương như thế này, chỉ e là nếu tôi lưu lại, Tiểu Cương mà nhìn thấy thì sẽ càng thêm khổ sở. Cho nên tôi chỉ có thể giao Tiểu Cương và bảo bảo cho hai người, xin hai người hãy an ủi Tiểu Cương, để cho Tiểu Cương bình tĩnh lại.

Mà tôi đã đáp ứng với đội xe, cuối năm nay phải thi đấu nốt một giải thì mới có thể xuất ngũ. Tôi biết Tiểu Cương và bảo bảo so với cúp quán quân quan trọng hơn, nhưng làm người thì phải biết giữ chữ tín, nếu bây giờ tôi đột ngột rời khỏi thì đội xe sẽ gặp tổn thất lớn. Mà tôi đi thì cùng lắm chỉ hai ba tháng sẽ có thể trở về, khi đó, tâm trạng Tiểu Cương có lẽ cũng ổn định, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

Cho nên tôi quyết định vẫn là đi thi đấu, nếu hai người không phản đối thì ngày mai tôi sẽ lên đường đi thi đấu, coi như quyết đấu để giành được chiếc cúp chào mừng bảo bảo. Ừm, tôi tính toán như vậy, hai người sẽ không trách tôi chứ?”

Mục Sam gật đầu, đứa nhỏ này đã trưởng thành rồi, suy tính vô cùng chu đáo, bây giờ tình trạng của con mình như thế, để cho hắn đi có lẽ là cách giải quyết tốt nhất.

“Cậu yên tâm đi, trong nhà có chúng tôi rồi, Tiểu Cương sẽ ổn thôi. Nhưng mà cậu cũng cần phải tự chăm sóc cho chính bản thân mình, đừng khiến cho người nhà lo lắng.”

Được bọn họ thông cảm, Đường Mộ Dương như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, “Cám ơn hai người! Đã trễ như vậy rồi, tôi sẽ không quấy rầy nữa. Bất quá, trước khi đi, có thể để cho tôi nhìn Tiểu Cương một cái được không?”

Đương nhiên có thể. Kì Hạnh Chi lặng lẽ đẩy cửa ra, để cho hắn đi vào phòng ngủ. Đôi phu phu không theo vào, chừa cho bọn họ một chút không gian riêng.

Mộ Dung Cương mắt nhắm nghiền, tim đập thành thịch, không dám cử động, sợ bị nhìn ra manh mối.

Tiểu lưu manh không dám mang dép, đi chân trần, lặng yên không một tiếng động đến bên giường, mượn ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài hắt vào chăm chú nhìn Mộ Dung Cương, chỉ cảm thấy vạn phần đau lòng.

Mới gần gần nửa ngày không gặp liền cảm thấy y đã tiêu tụy vài phần, cả người khản trương cuộn mình trong chăn khiến cho y càng thêm vẻ gầy yếu. Hai mí mắt sưng phù, là dấu hiệu rõ ràng của việc y đã khóe rất nhiều. Hai vành đen dưới mí mắt là minh chứng cho việc y chưa hề được ngủ ngon. Bộ dạng y như thế này khiến cho hắn rất muốn đem y gắt gao ôm vào trong lòng, bảo hộ y không để cho y phải chịu một chút mưa gió nào.

Đường Mộ Dương ở bên giường quì một gối, vươn tay nhẹ nhàng sờ trán mái tóc của y, động tác vô cùng dịu dàng cẩn thận. Mái tóc của Mộ Dung Cương thật mềm mại, ấm áp, rất muốn vuốt ve thêm một lúc, nhưng mà tiểu lưu manh sợ sẽ làm y tỉnh giấc, chỉ vuốt ve một chút liền rút trở về.

Cách tắm chân, đưa tay vuốt nhẹ lên bụng y, khe khẽ dặn dò, “Tiểu Cương, cố gắng tự chăm sóc cho bản thân và con, chờ anh về.”

Nhẹ nhàng tiến lên, hôn phớt lên trán y rồi lui ra ngoài. Nhẹ nhàng rời khỏi Kì gia, thẳng đến khi cách xa khỏi cổng chính một đoạn lớn mới dám nổ máy xe, chạy về nhà.

Nghe tiếng xe mô tô rất nhanh yếu dần rồi tắt hẳn, Mộ Dung Cương mới ngơ ngẩn mở mắt ra, sao hắn lại không trách mình?

Mộ Dung Cương được an ủi một chút cuối cùng cũng ngủ được, đến khi tỉnh lại, mặt trời đã ở rất cao rồi.

“Tỉnh? Vậy con mau dậy đi, vừa kịp giờ cơm trưa.” Kì Hạnh Chi kéo rèm cửa ra để cho ánh dương quang chiếu vào phòng, “Dù con có không muốn ăn nhưng mà bảo bảo trong bụng vẫn phải ăn, đừng để cho bảo bảo bị đói.”

Mộ Dung Cương nhìn ba ba giả bộ vô sự, cố gắng dùng ngữ khí bình thường nói chuyện với mình, bỗng nhiên cảm thấy có chút chua xót. Bộ dạng của mình như thế này, bọn họ hẳn là rất lo lắng đi? Nhìn hai quầng thâm dưới mắt ba ba vốn yêu ngủ nhất của mình, khẳng định là đã chăm sóc mình cả đêm đi.

Xoay người đứng lên, nhưng không nhìn được liền nôn ọe một trận.

Kì Hạnh Chi đau lòng vuốt lưng cho con, “Mấy tháng đầu này thật không có cách nào, chỉ có thể cố gắng chịu đựng thôi con à. Tối hôm qua con lại chưa ăn gì cả, khẳng định là bao tử khó chịu. Ông của con và ông chú sáng sớm đã ra ngoài mua đồ, làm cho con không ít món ăn ngon, lát nữa ráng ăn nhiều một chút, bảo bảo có dinh dưỡng sẽ không khiến con khó chịu nữa.”

Chỉ hy vọng như thế.

Mộ Dung Cương cũng lười vạch trần mâu thuẫn trong lời nói của ba ba, nếu ốm nghén là giai đoạn tất yếu của mấy tháng đầu mang thai, sao có khả năng bởi vì ăn no thì bảo bảo sẽ không khiến mình khó chịu nữa?

Dù sao cũng là do ba ba quan tâm, y cứ hảo hảo trấn trọng đi.

Rửa mặt xong, chỉnh trang lại vẻ ngoài một chút, Mộ Dung Cương kỳ thật rất muốn hỏi, ngày hôm qua tiểu lưu manh đến đây, không lưu lại thứ gì hay nhấn lại cái gì sao?

Nhưng nếu như mở miệng nói thì chẳng khác nào không đánh mà khai, nói kì thật tối hôm qua y không ngủ sao?

Mộ Dung Cương rồi rầm nửa ngày, nhưng ba ba một chữ cũng không đề cập tới, y cũng chỉ có thể vờ như không có gì đi ra ăn cơm.

Diêu Nhật Hiên và Trần Vô đúng thực là đã đem hết tài năng ra mà phô diễn, làm cho Mộ Dung Cương nguyên một bàn thức ăn ngon. Chuột trắng nhỏ đang mang thai thấy trong nhà có thêm đồng loại, rất là vui mừng, đem Mộ Dung Cương kéo đến bên người, ân cần nói cho y, cái ăn ngon, cái ăn cũng rất ngon.

Chuyện của Mộ Dung Cương, người trong Kì gia nhất trí giấu diếm Hứa Gia Bảo chuyện Mộ Dung Cương hiểu lầm Kì Khang Chi suốt bấy năm, dù sao cũng chỉ là hiểu lầm, nếu đã hóa giải rồi thì không cần thiết phải khiến cho cậu phiền não theo.

Cho nên Hứa Gia Bảo chỉ biết là Mộ Dung Cương đang mang thai con của Đường Mộ Dương, mà đối phương lại không có mặt, cho nên y rất tức giận, bất quá bây giờ đã có em bé, xem ra chuyện hai người hòa hảo chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Mộ Dung Cương nhìn sắc mặt hồng nhuận nhờ được chăm nom kỹ lưỡng của Hứa Gia Bảo, không thể không cảm khái, đúng là người gốc có phúc của người gốc.

Một bữa cơm trưa phong phú ăn xong, Mộ Dung Cương cũng có chút tinh thần. Không thể hỏi chuyện của tiểu lưu manh, y liền hỏi chuyện của bệnh viện, không biết Tăng tiên sinh và Tiểu Bàn đã ra sao rồi.

Nói đến việc này, Kì An Tu cũng tỏ ra thương cảm, “Chuyện của Tăng tiên sinh, ông và An Chi đã thương lượng, tìm cách giải quyết để cho chuyện này tận lực việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không. Dù sao anh ta cũng thật đáng thương, cũng chưa có ai bị thương tổn gì, nên trước tìm cho anh ta một luật sư giỏi, giải quyết về mặt luật pháp trước. Gây huyên náo quá, đối với danh tiếng của bệnh viện không tốt. Còn về phần đứa nhỏ kia, ông đã bảo bác con vận động nhân viên trong công ty nhà chúng ta đều đi xét nghiệm hết, hy vọng đứa trẻ đó sẽ gặp may mắn.”

Mộ Dung Cương cũng có ý này, nếu không phải vì bệnh của con, Tăng tiên sinh cũng không bởi vì nhất thời xúc động mà phạm sai lầm.

Diêu Nhật Hiên ở một bên lải nhải, “Tiểu Cương con đừng có quan tâm nữa, an tâm ở nhà tĩnh dưỡng, chuyện của bệnh viện cứ giao cho bác con đi. Khang Chi cũng đi làm rồi, để nó nhàn rỗi làm cái gì chứ?”

Lời này vừa nói ra làm cả nhà đều phá lên cười.

“Mọi người cười cái gì vậy?” Kì An Na lúc này mới về, vừa vào cửa liền kêu đói, “Cơm đã ăn xong rồi? Có chưa cho tôi chút nào không vậy?”

“Cái lão thái bà này, về nhà ăn cơm cũng không chịu nói trước một tiếng?” Trần Võ la rầy, đứng lên đi vào trong nhà bếp làm đồ ăn cho vợ mình, “Chỉ còn lại có ít đồ ăn thừa thôi, ngồi đợi một chút đi.”

“Vậy thì anh đừng có động vào để em tự nấu là được rồi!” Kì An Na bất mãn than thở, “Thái độ gì vậy? Người ta về nhà ăn cơm mà cũng cần phải báo trước sao?”

“Ai mà biết em có về hay không? Vạn nhất em ăn ở bên ngoài thì sao?” Trần Võ vừa đi vào bếp vừa cùng bạn già cãi nhau.

“Hai người có yên tĩnh một chút được không? Đã bao nhiêu tuổi rồi mà chỉ vì một chút chuyện lông gà vỏ tỏi mà cũng cãi nhau. Bọn nhỏ đều ở đây đây!” Kì An Tu buông một câu, làm cho em gái lẫn em rể đều ngậm miệng.

Trần Võ ở lại trong nhà bếp nấu đồ ăn, Kì An Na ôm bao lớn bao nhỏ đi đến trước mặt Mộ Dung Cương, cùng cháu trai oán giận, “Nếu không phải vì con thì bà cô đâu đến nỗi cơm cũng không kịp ăn? Vừa về nhà thì đã bị mắng, sau này dạy con của con phải lo mà hiếu kính bà đó!”

Ách? Mộ Dung Cương sững sốt, không phải bà cô bị phiên tòa nào quần chân sao?

Kì Anna từ trong bao công văn rút ra một tập hồ sơ đưa cho y, “Đồng ý thì ký một chữ vào đi.”

Trần Võ từ trong phòng bếp nhô đầu ra, “Cái lão thái bà này còn làm cái gì đấy? Còn đứng đó nhiều chuyện? Mau rửa tay đi ăn cơm.”

“Bộ tưởng em là anh hử? Đi ăn cũng không biết rửa tay mà phải đợi anh nhắc!” Kì An Na không cam lòng yếu thể phản kích, một mặt trở về phòng thay quần áo rửa tay, chuẩn bị ăn cơm.

Người lớn tuổi mà, đúng là không có cách nào. Mộ Dung Cương cười cười, mở ra văn kiện kia, sau khi nhìn thấy thứ gì bên trong thì ngây ngẩn cả người.

Kì Hạnh Chi không chút nào ngoài ý muốn đi đến bên cạnh con trai, lấy một tờ giấy nhỏ đưa cho y, “Giấy đăng ký kết hôn này chẳng nhóc kia đã ký tên rồi, nếu như con cũng đồng ý thì ký một chữ vào. Thứ này cũng là nó đưa cho con.”

Mộ Dung Cương bỗng nhiên có chút không dám nhìn, cầm lấy tờ giấy, ôm tập văn kiện vào trong phòng.

Khóa cửa, cố gắng kiềm chế trái tim đang đập điên cuồng, thật cẩn thận mở ra, mặt trên chỉ có một câu, Mộ Dung Cương xem qua, nháy mắt liền rơi lệ đầy mặt.

Tờ giấy chỉ viết ngắn gọn: “Tiểu Cương, ông trời nói, bảy năm qua biểu hiện của hai ta rất tốt, vì vậy quyết định đem bảo bảo trả lại cho chúng ta, hiện tại đã trả lại vào trong bụng của em, nhớ chăm sóc bé cho tốt. Yêu cả hai!” Đăng bởi: admin

56. Chương 56: Mất Liên Lạc

CHƯƠNG 56. MẤT LIÊN LẠC

Hơn hai tháng sau.

Nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn bốn giờ chiều rồi, Mộ Dung Cương kiểm tra lại một lượt, thấy đã không còn việc gì quan trọng cần phải xử lý nữa, bắt đầu tắt máy tính, chuẩn bị về nhà.

Bác cả dù sao cũng là người ngoài nghề, dù cho có thể thay y xử lý một số chuyện hành chính của bệnh viện, nhưng mà những việc cần đến nghiệp vụ chuyên môn thì không có cách nào xử lý được. Thế là Mộ Dung Cương ở nhà tĩnh dưỡng một tuần, đợi tình trạng ổn định một chút liền quay trở lại bệnh viện làm việc.

Tranh thủ vẫn còn có thể gặp người ngoài, y cũng muốn an bài sắp xếp công việc ở bệnh viện. Đợi đến khi cái thai hơn hai mươi tuần tuổi, cũng chính là bước vào tháng thứ năm thì y không thể đi làm tiếp được. Hơn nữa sau đó ít nhất cũng phải ở nhà tĩnh dưỡng nửa năm, cho nên cần phải làm tốt công tác bàn giao.

Cũng may bệnh viện tư nhân của nhà y cũng không phải là quá lớn, nhân viên lâu năm cũng rất nhiều, vì vậy Mộ Dung Cương bàn giao lại công việc vô cùng thuận lợi. Những việc cần thiết phải có người giám sát thì nhất nhất giao lại cho Kì An Chi. Dù sao y nằm ở nhà tĩnh dưỡng, tuy không tiện tiếp người ngoài, nhưng mà bác cả có chuyện gì thì chỉ cần gọi điện thoại về hỏi y là được.

Cho nên Kì gia đều không phản đối trong thời gian này y đi làm, chỉ là quy định buổi sáng mười giờ đi làm, buổi chiều bốn giờ rưỡi phải tan tầm, giữa trưa còn phải trừ ra hai giờ để nghỉ ngơi. Lượng công việc như vậy với Mộ Dung Cương là vừa đủ, đợi đến khi nghỉ đông, thì y sẽ không đi làm nữa.

Thu dọn xong, thay quần áo khóa cửa đi ra. Trong bệnh viện ngoại trừ một số bác sĩ và y tá phục vụ trong khu đặc biệt ra, hầu hết mọi người trong bệnh viện đều cho rằng thân thể của viện trưởng không khỏe, cần phải điều dưỡng trường kỳ, vì vậy đều thông cảm, cũng quen nhìn cảnh y đi trễ về sớm, mọi người còn không khỏi quan tâm mấy câu, bảo y cứ an tâm tĩnh dưỡng, bảo trọng thân thể.

Ra khỏi phòng, Mộ Dung Cương cố ý đường vòng, đi đến khu bệnh nhi.

“Anh viện trưởng!”

Tiểu Bân cách đây không lâu còn đang đứng bên bờ vực cái chết, bây giờ đã ngồi trong phòng bệnh làm mặt ngáo ộp với y.

Lại nói đến chuyện này cũng thật sự là may mắn, ngày đó xảy ra chuyện lớn như vậy, rất nhiều người đã đến các bệnh viện quyên tặng cốt tủy, kết quả là có hai người trùng khớp với lại hai bệnh nhi.

Một bệnh nhi đang ở hải ngoại, một đứa bé khác, chính là Tiểu Bân.

Đi đến bên cửa phòng bệnh, Mộ Dung Cương mỉm cười hỏi, “Cảm giác hôm nay sao rồi?”

“Tốt lắm ạ!” Bé con giống hệt như khi, một khắc cũng không chịu ngồi yên, “Anh viện trưởng à, khi nào em mới được xuất viện?”

“Khi nào tóc của em dài được ba đốt ngón tay đã.” Nhìn vài cọng tóc mới nhú trên đầu cu cậu, Mộ Dung Cương cười nói.

Tiểu Bân đưa ba ngón tay nhỏ lên múa may trên đầu nửa ngày, lại buồn chán thả ngược trở xuống, “Anh viện trưởng, khi nào thì cha mới đến thăm em ạ?”

Tăng phu nhân đứng một bên vội xen vào, “Đứa nhỏ này, sao ngày nào cũng hỏi câu này vậy? Mẹ đã nói với con cả trăm lần rồi, cha con phải đi ra ngoài làm việc, hai năm nữa mới quay về!”

Ngày đó xảy ra sự kiện bất cóc, Kì gia không tiếc tiền bạc mời luật sư tốt nhất cho Tăng tiên sinh, bệnh viện còn gánh vác hết phí điều trị của những đứa bé bị bắt cóc, để cho cha mẹ chúng rút đơn bãi nại. Thái độ lấy ơn báo oán này của họ làm cho quan tòa cũng rất là cảm động.

Mà Tăng tiên sinh ở trong tù biết được chuyện này, tỏ ra vô cùng ân hận, thái độ nhận tội cực kỳ thành khẩn. Mà Tăng phu nhân cũng ra tòa làm chứng, đúng là do hành động của nhà mẹ của cô mà mới đả kích đến Tăng tiên sinh nghiêm trọng, mới khiến cho một con người hiền lành bí quá hóa liều, phạm phải sai lầm. Mà ở trên mạng, mọi người cũng không ngừng thảo luận chuyện này. Đại đa số đều là có khuynh hướng muốn Tăng tiên sinh được tha, dù sao thì anh ta cũng chưa từng có suy nghĩ muốn làm hại ai, chỉ là trong lúc tuyệt vọng nhất thời xúc động mà thôi.

Quan toà tổng hợp lại suy xét đến các mặt tình huống, cuối cùng phán Tăng tiên sinh bị phạt tù giam hai năm tám tháng để cảnh cáo. Kết quả như vậy đã là rất tốt rồi.

Vì tốt cho đứa bé, tất cả mọi người đều không hện mà cùng che giấu lý do Tăng tiên sinh không xuất hiện.

Tiểu Bân lại một lần nữa nghe thấy đáp án này, tuy rằng không được gặp cha có chút tiếc nuối, nhưng vẫn là cái hiểu cái không gật gật đầu, “Con biết rồi, nguyên lai cha ra ngoài làm việc để kiếm tiền chữa bệnh cho con đi? Mẹ, lần sau mẹ gọi điện thoại cho cha nói là con đã khỏe lắm rồi, cha đừng có lo nữa. Anh viện trưởng, đợi khi nào em lớn, em cũng sẽ làm bác sĩ được không? Như vậy em sẽ không sợ bệnh nữa!”

Ai làm bác sĩ sẽ không sợ bệnh nữa? Mộ Dung Cương nghe thấy câu nói ngây thơ của đứa trẻ con, nhin không được nở nụ cười, “Được! Anh sẽ ở đây đợi em nha, em phải lo học thật giỏi, nếu như không học giỏi thì anh sẽ không nhận em vào làm bác sĩ đâu.”

“Em nhất định sẽ cố gắng !” Tiểu gia khóa vổ vổ bờ ngực còn gầy gơ xương ra cam đoan, trên gương mặt nhỏ bé hiện ra vẻ quyết tâm rõ rệt.

Từ trong bệnh viện đi ra, nhất thời bị một cỗ không khí lạnh thấu xương thốc vào người. Bầu trời âm u, có vẻ như sắp mưa to rồi.

Thành phố phía nam nơi y sống tuy rằng không có tuyết, nhưng mùa đông cũng phải có đến hơn mười ngày lạnh lẽo phải mặc áo bông như thế này.

Mộ Dung Cương lên xe, vừa chạy xe vừa nghĩ xem lát nữa sẽ ăn cái gì. Trời lạnh thế này, nếu có một nồi lẩu thì thật tuyệt vời. Một nồi lẩu bò, bỏ thêm chút cải trắng đậu hũ nữa là ngon tuyệt.

Không được! Nếu còn nghĩ nữa thì nước miếng sẽ chảy đầy đất mất! Y bây giờ đang là thời điểm có thể ăn rất khỏe. Mộ Dung Cương nuốt nuốt nước miếng, chuyên tâm lái xe.

Sắp sang năm mới rồi, quang cảnh hai bên đường đã có không ít dáng vẻ của không khí tết.

Rất nhiều cửa hàng đã treo ***g đèn đỏ Trung hoa, cửa kính được dán giấy đỏ, còn có hoa hoa cỏ cỏ đỏ rực rỡ trưng trước cửa.

Tiểu lưu manh, ắt hẳn sắp trở về rồi.

Dùng đèn đỏ, ánh mắt Mộ Dung Cương dừng ở lưng ghế sau của chiếc xe đằng trước có một đôi bảo bảo chiêu tài, y nhin không được khe khẽ mỉm cười.

Một bàn tay bất giác đặt lên trên bụng, không biết bảo bảo này là trai hay gái, hay là sẽ giống như mình.

Ngô..... Mộ Dung Cương hy vọng là một đứa bé trai, bởi vì đứa trẻ này làm anh cả thì sau này sẽ có thể chăm sóc cho em trai em gái. Bỗng dưng, y đổ bưng cả mặt mũi, đứa nhỏ còn chưa sinh ra, y đã nghĩ đến chuyện sau này. Nếu để cho tiểu lưu manh kia biết, không đem y ra ăn sạch mới là lạ!

Mộ Dung Cương ở trong lòng khinh thường bản thân mình một phen, lúc này đèn xanh sáng lên, y băng qua ngã tư đường, rẽ vào hướng Thanh Hải hoa viên.

“Cậu đã về rồi à?!”

Ngheh đón y từ cửa là Hứa Gia Bảo, chuột trắng nhỏ cả ngày ở nhà hết ăn lại nằm, bộ dạng béo béo tròn tròn, nhất là cái bụng, tuy rằng chỉ lớn hơn Mộ Dung Cương có tầm một tháng, lại rõ ràng lớn hơn không ít. Ai nhìn thấy cũng phải lo lắng hộ, đến lúc sinh thì phải làm sao bây giờ?!

Bất quá chuột trắng nhỏ một chút cũng không để ý, “Dùng thuốc tê, sinh mổ! Người ta rất sợ đau, không muốn sinh thường đâu!”

Mộ Dung Cương không biết có nên nói cho cậu ta biết, cơn đau sau khi thuốc tê tan hết còn khủng khiếp hơn, tác dụng của nó chỉ có thể dùng trong lúc sinh chứ không thể trường kỳ sử dụng. Hơn nữa, thân là bác sĩ bất luận thời điểm nào cũng không nên cổ vũ người khác sinh mổ.

Mà với cái cá tính được nuông chiều của chuột trắng nhỏ, Mộ Dung Cương cơ hồ đã có thể đoán được cái cảnh thảm thiết khi cậu ta sinh con rồi. Bất quá loại chuyện này cứ để cho chú năm đau đầu đi.. Tóm lại, Mộ Dung Cương đã quyết định, ngày chuột trắng sinh nở, y kiên quyết sẽ không đi xem, miễn cho đến lúc đó sẽ sinh ra ý niệm tà ác muốn đem cậu sản phụ này đi chém.

Vừa vào cửa, Mộ Dung Cương đã ngửi thấy mùi hương thật thơm, nhất thời bụng đói cồn cào, “Ở nhà đang nấu món gì mà thơm thế?!”

“Thịt bò hầm củ cải, thơm quá ha? Bất quá còn phải hầm một chút nữa mới ăn được.” Hứa Gia Bảo vui vẻ trả lời, cậu ở nhà buồn chán cả ngày, khó có được một người để nói chuyện.

Mặc dù có mấy vị trưởng bối như Kì An Tu ở nhà, nhưng dù sao tuổi của họ đều đã lớn, nói chuyện với cậu không có hợp. Nói cho chính xác là bất cứ lúc nào cũng có thể nhắc nhở cậu, “Tiểu Bảo a, công khóa của con đã làm xong chưa?”

Ai, quả thực giống y hệt như gia sư của cậu vậy, ép cậu đến thở không nổi. Cho nên cậu rất mong đợi Mộ Dung Cương về, nếu có y trở về thì mới có bạn đồng lứa để tâm sự.

“Cậu có đói bụng không? Hôm nay cam ngọt lắm, có muốn ăn không? Tôi giúp cậu cắt một quả nhé?”

Nhìn chuột trắng nhỏ tỏ ra lấy lòng đưa một quả cam lớn cho y, Mộ Dung Cương lễ phép gật đầu, “Được, tôi đi rửa tay.”

Đây là phong cách tiêu chuẩn của chuột trắng nhỏ, trước cho người đồ ăn, sau đó sẽ kéo người bắt đầu tám chuyện bất quá.

Xoay người, Mộ Dung Cương trong lòng kỳ thật có đôi chút hoài nghi, cá tính của chuột trắng nhỏ như vậy, thật sự sẽ làm Kì Khang Chi hạnh phúc sao?

Bình tĩnh mà xem xét, chuột trắng nhỏ tuy rằng có hơi bị chiều chuộng quá sinh hư nhưng cũng không khó ở chung. Tính cách của cậu ta rất hào phóng, rộng rãi, thích chia sẻ với mọi người. Sống rất qua loa, nhưng nhờ vậy mà dù cho có bị mắng hay chê trách cũng sẽ không để lâu trong lòng. Nói trắng ra là, cậu ta vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành. Người như vậy, dù có ra sao cũng sẽ không làm người ta chán ghét.

Chỉ có vấn đề là, cậu ta hoàn toàn không có chí tiến thủ! Hơn nữa, cậu ta chỉ muốn mãi mãi làm một đứa trẻ để cho người ta chăm sóc. Người như vậy, làm con thì không thành vấn đề, nhưng mà làm tình nhân thì.....

Mộ Dung Cương có một chút thay Kì Khang Chi tiếc hận.

Phải, ba ba của y Kì Hạnh Chi coi như cũng là một tên đại lười biếng, nhưng bất quá Kì Hạnh Chi mệnh tốt, tìm được Mục Sam, trừ bỏ ra sức tiêu tiền làm từ thiện thì không cần ba ba y nhúng tay vào bất cứ chuyện gì.

Nhưng Kì Khang Chi khác hẳn, hẳn vừa chào đời, cơ hồ đã bị bác cả quyết định, sau này sẽ là người nối nghiệp của mình. Mà nay, bởi vì tiểu lưu manh đã lộ rõ ý không muốn thừa kế Đường thị, cho nên Đường Mộ Thân cũng đã có ý muốn để cho Kì Khang Chi thừa kế cả cơ ngơi của nhà mình. Nay đối với Kì Khang Chi mà nói là một loại tín nhiệm, đồng thời lại là một gánh nặng to lớn.

Nếu như có một người vợ hiền, tựa như ông Hiên Hiên đối với ông An Tu thì Kì Khang Chi có thể thoải mái một chút. Nhưng mà thực tế thì..., người có thể trông cậy vào một người mà ngay cả bài tập hằng ngày

cũng cần phải có người mỗi ngày giám sát kiểm tra sao?

Một chết đi! Cho dù Kì Khang Chi không nói, Mộ Dung Cương cũng có thể cảm nhận được phần mỗi một trong lòng hắn.

Nồi thịt bò nóng hầm hấp được bưng ra, ăn nóng đến toát mồ hôi, bắt quá thực thích. Nhất là nhìn mưa gió ngoài cửa sổ, cái loại cảm giác ấm áp này càng thêm nồng đậm.

Cơm chiều xong, Mộ Dung Cương lôi Hứa Gia Bảo, chịu đựng nghe cậu ta lải nhải, tha cậu ta tản bộ trên hành lang, vì sự nghiệp giúp cậu ta vận động mà bớt chút sức lực.

Hứa Gia Bảo đột nhiên hỏi một chuyện, “Cậu định khi nào mới ký tên vậy?”

Cậu hỏi là phần đơn đăng ký kết hôn kia, Mộ Dung Cương vẫn không có ký, bắt quá cũng không có nói không ký, chỉ là chưa ký mà thôi.

Mộ Dung Cương mỉm cười, không muốn trả lời vấn đề này. Y đương nhiên sẽ không dễ dàng ký đơn nhanh như vậy được, ít nhất tiểu lưu manh kia cũng phải trở về, quỳ trên đất cầu y ký mới được. Hắc hắc. Mộ Dung Cương sớm đã nghĩ đến vài hình phạt để hung hăng trừng trị tiểu lưu manh, ai bảo hắn vứt bỏ mình và bảo bảo lại để đi thi đấu? Tội có thể tha thứ nhưng không thể bỏ qua được!

“Nga, đúng rồi!” Chuột trắng nhỏ đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, “Hôm nay dường như là ngày bọn họ thi đấu đấy! Không biết là thi vào giờ nào? Kết quả đã có chưa?”

Khó trách cậu ta cũng nhớ rõ. Mộ Dung Cương trong lòng nhớ rất rõ ràng, trận đấu hơn ba giờ, đại khái là mười một, mười hai giờ khuya sẽ có kết quả đi? Tối hôm nay y nhất định sẽ không ngủ yên được.

Mộ Dung Cương cũng hy vọng tiểu lưu manh sẽ thắng, nhưng cho dù thua cũng không sao, chỉ cần cố hết sức là tốt rồi.

Chờ bọn họ tiêu hóa không sai biệt lắm, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, mới gặp Kì Khang Chi đội mưa trở về. Càng đến cuối năm, công việc càng bận rộn, tăng ca là chuyện như cơm bữa, Kì Khang Chi hiếm khi có thể về đúng giờ để ăn cơm.

Chuột trắng nhỏ cũng chưa phải là quá ngốc, biết chạy nhanh đến hỏi một tiếng, “Anh đã ăn gì chưa? Bên ngoài có lạnh không?”

“Anh ăn rồi!” Kì Khang Chi trả lời nhanh, gấp gáp đi về phòng, “Công ty quá nhiều việc, phải tăng ca cả đêm, anh về nói với em một tiếng, lấy thêm quần áo rồi quay trở lại.”

Mộ Dung Cương nhìn chuột trắng nhỏ đứng ngốc một chỗ, có chút không biết làm sao nhin không được huých nhẹ một cái, “Trong bếp còn thịt bò hầm, mau đi đun nóng lại cho chú ấy, bỏ vào cặp ***g mang theo, buổi tối làm việc nhất định sẽ đói bụng. Nhớ nhắc chú ấy đổi giày khác, giày da rất lạnh. Tốt nhất là chuẩn bị sẵn khăn quàng cổ lẫn bao tay cho chú ấy luôn. Mưa chắc vẫn còn kéo dài rất lâu, đêm nay trời sẽ lạnh lắm.”

Hứa Gia Bảo như ở trong mộng mới tỉnh, hoảng hốt chạy vào bếp lấy thịt bò đun lại, lại chạy về phòng nhắc nhở Kì Khang Chi.

Mộ Dung Cương lắc đầu cười cười, tự mình trở về phòng.

Kỳ thật chú năm là một người rất có trách nhiệm, dù bận rộn như thế cũng cố ý chạy về nhà một chuyến. Với cá tính của Kì Khang Chi, sẽ không hẳn là chỉ vì muốn đổi quần áo, hẳn đâu có sạch sẽ đến như vậy. Kỳ thật là vì muốn nhìn chuột trắng nhỏ một cái đi? Chỉ mong chuột trắng nhỏ biết quý trọng.

Buổi tối, Mộ Dung Cương nguyên tưởng rằng mình ngủ không được, nhưng mà cầm cuốn sách đọc một lát thì đã mơ mơ màng màng tựa vào đầu giường ngủ.

Bỗng dưng, một trận tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên, khiến cho y choàng tỉnh giấc. Theo bản năng cầm lấy di động, chưa nhìn màn hình đã tiếp nhận cuộc gọi.

“A lô!” Đầu bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói đã hai tháng không được nghe thấy của tiểu lưu manh, trong giọng nói của hắn rõ ràng mang theo một cỗ hưng phấn vui vẻ.

Tâm tình Mộ Dung Cương nháy mắt yên ổn, là đã thắng trận rồi sao? Vừa định mở miệng trêu chọc hân hân vài câu, chợt nghe thấy đầu bên kia truyền đến tiếng nổ ầm ầm, trước khi điện thoại bị cắt đứt do rơi xuống, Mộ Dung Cương nghe thấy rõ ràng, có những tiếng la hét chói tai.

Đã xảy ra chuyện gì? Đầu bên kia điện thoại, hoàn toàn không còn tín hiệu.

Bỗng nhiên cả người như bị đông cứng trong một tầng băng giá! Đăng bởi: admin

57. Chương 57: Con Phải Đi

CHƯƠNG 57. CON PHẢI ĐI

Hai giờ khuya, tin tức xác nhận cuối cùng cũng được truyền đến.

Ngắt cú điện thoại với huấn luyện viên của em trai, Đường Mộ Thần không lộ ra chút biểu tình nào, chỉ mở miệng nói một câu, “Tiểu Cương, đừng lo lắng quá, không xảy ra chuyện gì đâu, để chú đi trước xem thử, có chuyện gì sẽ gọi về cho mọi người.”

Nếu không phải chung sống với nhau hàng chục năm, Kỳ An Chi cơ hồ cũng bị y gạt. Nhưng một mảnh lạnh lẽo sâu trong đáy mắt của người yêu, hân hân nhận ra có chuyện không ổn.

Nhìn Mộ Dung Cương với gương mặt trắng bệch lộ rõ vẻ hoài nghi, hít một hơi thật sâu, trấn định hỏi, “Nói đi, Tiểu Thần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tiểu Cương nó không có yếu ớt như em nghĩ đâu.”

Mộ Dung Cương cố gắng khống chế giọng nói, gắt gao nắm chặt tay ba ba, “Chú Thần, chú nói đi. Chuyện lớn như vậy, truyền thông sớm muộn gì cũng sẽ đưa tin, chú có muốn giấu cũng không được đâu. Chú cứ nói đi, con có thể chấp nhận được.”

Sau khi nghe thấy tiếng nổ từ trong điện thoại, Mộ Dung Cương đã có linh tính không lành, y biết chuyện này y không thể một mình gánh vác được, huống hồ trong bụng còn có bảo bảo, y không cần giả vờ kiên cường, y cũng cần phải có ai đó ở bên cạnh giúp đỡ.

Cho nên, trải qua bảy năm tôi luyện, Mộ Dung Cương quyết đoán gọi điện cho hai phụ phụ nhà bác cả, lặng lẽ đến đón mình về nhà cha và ba ba. Chỉ có ở đây mới có thể giấu được mấy người lớn tuổi trong nhà, thuận tiện cho việc tìm hiểu mọi chuyện.

Chân tướng sự việc, Đường Mộ Thần không biết nên nói ra sao, do dự mãi, cuối cùng nhịn không được, nước mắt trào ra, nói, “Táo nhỏ nó..... rơi vào hôn mê sâu rồi.”

Trong trận đấu cuối cùng của sự nghiệp đoạt giải quán quân, Đường Mộ Dương hưng phấn lái xe vọt tới khu vực phụ gần khán đài lấy điện thoại gọi về cho Mộ Dung Cương, nhưng mà tin chiến thắng còn chưa có ra khỏi miệng, khán giả ở trên khán đài quá hưng phấn vì chiến thắng của hân hân mà ném hoa tươi loạn xuống đường đua vẫn còn chưa kết thúc, che khuất tầm mắt của một tay đua. Trong lúc bối rối, tay đua mô tô kia không khống chế được, lao thẳng xe vào người Đường Mộ Dương, tiểu lưu manh không hề phòng bị liền bị hất tung ra ngoài, trọng thương.

Những việc khác Đường Mộ Thần không đành lòng nói tỉ mỉ, chỉ dám nói thêm một chút, “Táo nhỏ vì gọi điện thoại mà bỏ mũ bảo hộ ra, đầu bị thương nặng.....”

Kỳ An Chi nghiêng rằng, đem người yêu ôm vào trong lòng, ấn đầu của y vùi vào trong ngực mình, dùng sức vuốt ve lưng y, để cho y đem nước mắt giấu vào trong lòng mình.

Kỳ Hạnh Chi cảm giác được con trai mình đột nhiên căng cứng toàn thân, ánh mắt đều đình trệ. Mộ Dung Cương là bác sĩ, so với người bình thường đương nhiên càng biết rõ bị thương ở đâu đáng sợ đến mức nào.

Đầu óc, là trung khu thần kinh, giống như CPU của máy tính, là nơi tinh vi phức tạp nhất cơ thể. Nếu những nơi khác có khối u hoặc là bệnh tật gì đó, cũng lắm thì cắt đi, hoặc là tìm bộ phận thay thế. Nhưng mà đầu óc thì tuyệt đối không thể thay thế được, đây cũng chính là nguyên nhân những bệnh nhân bị thương tổn não bộ, cho dù thân thể hoàn toàn không bị gì mà chỉ có một kết cục là cái chết.

Mà so với chết còn đáng sợ hơn, chính là nửa sống nửa chết, nói theo y học thì chính là người thực vật. Đường Mộ Dương, rất có khả năng rơi vào tình huống này.

“Con..... con phải đi !” Mộ Dung Cương thanh âm run run, nhưng ngữ khí cũng là dị thường kiên quyết, “Con là bác sĩ, có một số chuyện so với mọi người con biết rõ nên làm như thế nào. Chú Thần, mang con đi đi.”

“Sao có thể chứ?” Kì Hạnh Chi là người đầu tiên tỏ ra phản đối, “Thân thể của con bây giờ sao có thể tham gia vào chuyến đi dài như vậy? Còn đi đến cái nơi như thế nữa?”

“Con có thể! Con sắp được năm tháng rồi, tình trạng đã ổn định. Nếu như ba ba không yên tâm, con sẽ mang theo một hộ lý ở bệnh viện, không sao đâu!” Thái độ của Mộ Dung Cương phi thường cường ngạnh, y muốn đi, y nhất định phải đi!

“Tiểu Cương!” Mục Sam cũng kéo tay con trai, phản đối, “Dù cho con có đi thì đến đó con làm sao mà chiếu cố nó? Thân thể của con chịu được sao?”

“Mọi người đừng lo lắng, trước hết nghe tôi nói đã.” Kì An Chi nhanh chóng ép bản thân mình tỉnh táo lại, đưa ra vấn đề mấu chốt, “Đầu tiên, chuyện này tuyệt không thể để cho cha biết. Tuổi của ông ấy đã lớn, tim cũng không tốt, vạn nhất biết táo nhỏ xảy ra chuyện, vậy sẽ phiền toái lớn.”

Đường Mộ Thần dùng sức gạt đầu, nhin xuống nước mắt, quả thật, đây cũng là lo lắng lớn nhất của y.

“Cho nên,” Kì An Chi ra quyết định, “Việc này đừng nói Tiểu Cương không thể đi, Tiểu Thần cũng không thể đi, để cho tôi và Mục Sam đi. Mục Sam có rất nhiều mối quan hệ ở nước ngoài, hai chúng tôi cùng đi là đủ rồi. Hai người ở lại, đi theo cũng không giúp được gì mà còn khiến cho chúng tôi phải quan tâm thêm.”

“Đúng !” Mục Sam thực tán thành ý kiến này, “Tôi có thể vận dụng sức mạnh của gia tộc mình, tìm những y bác sĩ tốt nhất thế giới tới hội chẩn cho Mộ Dương.”

Mới nghe qua thì tựa hồ đây là phương án giải quyết tốt nhất. Nhưng mà Đường Mộ Thần chợt nghĩ đến một vấn đề, “Nhưng hai người đi rồi thì em cũng không thể giấu được cha, đâu thể nào không cho ông đọc báo xem tí vi được chứ? Hơn nữa trận đấu của táo nhỏ xong rồi mà nó còn không gọi điện thoại về, ông nhất định sẽ nghi ngờ .”

“Cho nên em càng không thể đi, ở nhà trông chừng cha. Có thể giấu được ngày nào hay ngày nấy, từ từ rồi nói sự thật cho ông biết sau. Tiểu Cương tốt nhất thường xuyên đến đây để cho ông nhìn con, nghĩ đến đứa cháu tương lai, hy vọng ông sẽ cảm thấy dễ chịu một chút.”

“Nhưng mà như vậy thật sự hữu dụng sao?” Mộ Dung Cương rất là lo lắng, “Đầu bị thương, không phải chuyện ngày một ngày hai, có khả năng sẽ cần rất nhiều thời gian mới bình phục, con thật sự.....”

Thật sự không muốn vào lúc sinh đứa nhỏ mà không được nhìn thấy cha nó. Y áp tay lên bụng, nói không thành lời.

Mọi người lặng yên .

Trong lòng Đường Mộ Thần tràn đầy chua xót, mới vừa rồi trong điện thoại, huấn luyện viên cũng muốn gia đình chuẩn bị sẵn tâm lý. Vạn nhất xảy ra tình huống xấu nhất thì, em trai y rất có khả năng sẽ vĩnh viễn không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Không cho cha đi gặp nó, miễn cho người đầu bạc tiền người đầu xanh còn miễn cưỡng có thể chấp nhận được. Nhưng mà không để cho Mộ Dung Cương đang mang thai con của nó gặp nó lần cuối cùng, đúng là vô cùng tàn nhẫn.

Nhưng mà phải mang Mộ Dung Cương theo làm sao đây?

“Ngô..... con có đề nghị này nè.”

Bỗng dưng, trước cửa thư phòng, có một cái đầu nhỏ chui vào. Mộ Dung Liệt hoàn toàn không còn bộ dáng cột nhà thường ngày, rất là đứng đắn lên tiếng, “Thực xin lỗi, con không cố ý nghe lén mọi người nói chuyện. Chỉ là không ngủ được, định kiểm cái gì ăn.....Ừm, con có một đề nghị thế này, mọi người có muốn nghe không?”

Hai mươi phút sau, chấm dứt cuộc nói chuyện, bắt đầu hành động.

Mộ Dung Cương không quay lại Kì gia, ở lại nhà nghỉ ngơi, ôm lấy em trai, thành tâm thành ý nói hai tiếng, “Cảm ơn.”

“Không cần khách khí!” Tiểu yêu nghiệt hiếm khi mới được anh trai khích lệ như thế rất là ngượng ngùng, sờ sờ bụng y, “Em là cậu mà, cần phải ra chút sức lực chứ, sau này mới có tư cách lên mặt với thằng cháu a!”

Mộ Dung Cương nhéo nhéo hai má em trai, nở một nụ cười ấm áp.

Đến khi trời sáng, Đường Lập Hiền thấy con trai con rể về mặt khấn trương đến tìm ông, “Cha à, đã xảy ra chuyện.”

A? Đường Lập Hiền vừa nghe, trái tim già nua nhất thời liên hùng hăng run lên một chút, “Là em trai các con xảy ra chuyện?”

“Không phải, là Tiểu Cương.”

Cái gì? Đường Lập Hiền liền giật mình hoảng hốt, “Nó xảy ra chuyện gì? Đứa bé không ổn sao? Cha phải đi xem!”

“Là như vậy.” Đường Mộ Thần dùng những lời Mộ Dung Liệt chỉ cho đêm qua nói dối Đường Lập Hiền, “Trời càng lúc càng lạnh, Tiểu Cương không biết có phải do chuyện lần trước không, trong lòng vẫn là có bóng ma, lúc nào cũng cảm thấy không thoải mái. Tối hôm qua còn cố ý tìm chúng con đón nó về, thương lượng với nhà nó, muốn đổi địa điểm sinh con.”

Kì An Chi tiếp lời, “Sau đó chúng con có thương lượng, nhà Mục Sam không phải có rất nhiều biệt thự ở nước ngoài sao, mọi người muốn đưa Tiểu Cương xuất ngoại tìm một nơi khí hậu ôn hòa ấm áp an dưỡng. Nhưng mà Tiểu Cương cần phải có người chăm sóc. Tiểu Liệt đang bận rộn chuyện học hành, Hạnh Chi cũng không bỏ đi lâu được đến thế, bọn con cũng đều bận công tác, không có khả năng trường kỳ ở bên chăm sóc cho nó. Mặc dù có bác sĩ hộ lý đi theo, nhưng không thể không có người nhà đi theo được, cha nói xem, chuyện này nên giải quyết như thế nào đây?”

“Chuyện này có gì khó?” Đường Lập Hiền vỗ đùi, xung phong nhận việc, “Cha đi cho! Dù sao cha ở nhà cũng rảnh rỗi, vừa lúc trận đấu của Dương Dương cũng đã xong, để cho nó đi cùng luôn!”

Đường Mộ Thần cố nén bi thống trong lòng, ra vẻ thoải mái nói với cha mình, “Vừa lúc con đang muốn nói chuyện này với cha, tối hôm qua con có nói chuyện với em trai, nó cũng là có ý này. Bất quá trận đấu của nó vừa xong, lại đoạt giải quán quân, cho nên có vài hoạt động tuyên truyền mà đội xe muốn nó tham gia một chút. Thằng nhóc này cũng muốn kiếm chút tiền mua sữa cho con nên muốn nhờ cha giúp nó chuyện này. Con đã mắng nó một trận rồi, cha đã chừng này tuổi rồi mà còn phải lo việc nhà cho nó, đúng là hết nói nổi.”

Đường Lập Hiền liền mắc mưu, cười làm lành nói tốt cho đứa con nhỏ, “Không có việc gì không có việc gì, cha đã quá già đâu, cái gì cha làm không được chứ chăm sóc Tiểu Cương thì không thành vấn đề. Chẳng phải em trai con làm như vậy là không muốn phiền cho các con sao, cứ theo ý nó đi! Dù sao thì chúng ta đi Châu Âu, nó càng dễ đến thăm Tiểu Cương. Còn về phần Tiểu Cương, nó đang mang thai đứa nhỏ của Đường gia chúng ta, làm trưởng bối đương nhiên cha phải ra mặt chăm sóc nó. Bất quá chỉ có mấy tháng thôi mà. Nếu mấy đứa có nhớ cha thì bay qua thăm là được!”

Cha yêu thương em trai như thế, nếu như biết sự thật thì..... Đường Mộ Thần cảm thấy mình sắp kìm nén không được nữa, nước mắt chỉ chực trào ra.

Kì An Chi ở dưới bàn dùng sức nắm chặt tay người yêu, tươi cười với nhạc phụ, “Vậy nếu cha đồng ý thì tốt rồi. Mục Sam đã an bài sẵn, cha biết mà, nhà bọn họ rất giàu có, chẳng mất nhiều thời gian đâu, hôm nay có thể đi rồi.”

“Được!” Đường Lập Hiền không có ý kiến gì, người già mà, chỉ cần tùy tiện gom ít quần áo là được rồi, “Con mau gọi cho nó, chọn cái máy bay rộng rãi một chút. Tiểu Cương đang trong thời gian cần chăm sóc đặc biệt, không thể chịu nhiều vất vả.”

Kì An Chi khẽ thở phào một cái, cuối cùng cũng qua cửa.

Bọn họ hành động thần tốc, vừa ăn cơm trưa xong, một chiếc chuyên cơ liền chở cả nhà khởi hành .

Mục Sam không biết làm sao mà kiếm được một chiếc máy bay cực kỳ xa hoa, trong máy bay không chỉ có phòng khách, phòng ngủ, toilet, còn có phòng bếp liên tục cung cấp thức ăn. Cảm giác này, Đường Lập Hiền thấy cũng chẳng kém chuyên cơ của tổng thống là mấy.

Trên máy bay trừ bỏ ông và Mộ Dung Cương, Kì An Chi, Đường Mộ Thần, còn có Mục Sam và Kì Hạnh Chi đi theo, nói muốn giúp bọn họ dàn xếp xong thì mới yên tâm mà đi. Mà Mộ Dung Cương cũng liên hệ với một “tổ chức bí mật”, dẫn theo một bác sĩ có kinh nghiệm lẫn độ tin cậy cao trong bệnh viện đi theo.

Lên đường bình an.

Sau khi tới nơi, bọn họ cũng không cần phải xếp hàng làm thủ tục gì, có nhân viên hải quan chủ động hoàn tất thủ tục giúp bọn họ, rồi mới dùng lối đi VIP dẫn bọn họ rời khỏi sân bay.

Rời khỏi sân bay, mọi người đi thẳng đến trang viên Mục Sam đặc biệt an bài, Đường Lập Hiền không hề biết, con trai mình đang nằm ngay trong bệnh viện tư nhân cao cấp cách nơi này có khoảng 10km, cùng tử thần đấu tranh giành sự sống.

Mộ Dung Cương vừa đến nơi, tim liền đập như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực! Tiểu lưu manh ra sao rồi?

“Bây giờ con tuyệt đối không được đi đâu hết!” Kì Hạnh Chi ép buộc con trai đi nghỉ ngơi, ngủ sớm do chênh lệch múi giờ, đồng thời cũng là vì sợ tình trạng của tiểu lưu manh sẽ kích thích đến con mình.

Mộ Dung Cương cũng hiểu đây là tốt cho mình, chỉ có thể tạm thời kiềm chế lo lắng trong lòng, cho dù là trần trọc không yên, y vẫn phải cố gắng ngủ một chút.

Mà Đường Mộ Thần an bài cho cha mình xong, liền cùng Kì An Chi và Mục Sam lao đến bệnh viện. Táo nhỏ nhà bọn họ, bây giờ đã ra sao rồi?! Đăng bởi: admin

58. Chương 58: Xác Ướp Màu Trắng?

CHƯƠNG 58. XÁC ƯỚP MÀU TRẮNG?

Miễn cưỡng nghỉ ngơi một đêm, vào lúc hừng đông, mấy người Mục Sam đã trở về. Chỉ là sắc mặt không được tốt lắm, nhất là Đường Mộ Thần, gương mặt tái nhợt tràn ngập mệt mỏi, nếp nhăn trên khóe mắt cho thấy rõ vẻ tiêu tụy.

Mộ Dung Cương nhìn thấy vậy trong lòng liền chùng xuống, một bụng đầy câu hỏi nhưng không thể nào thốt lên dù chỉ một từ.

“Thần Thần, tối hôm qua con ngủ không ngon à? Sao sắc mặt lại kém đến thế?” Đường Lập Hiền dù mắt đã mờ cũng phát hiện ra điều kì lạ, thân thiết hỏi thăm con trai.

“Không có việc gì.” Đường Mộ Thần cố gắng tìm cớ, Kì An Chi vội lên tiếng nhận trách nhiệm, “Là con không tốt, tối hôm qua công ty có một số việc, ần..... tìm Mộ Thần giúp con xử lý một chút.”

Đường Lập Hiền thấy hần cố ý nhấn nhá mấy câu, đột nhiên tỏ ra hiểu rõ, phu phu buổi tối hần là ân ái quá độ đi, nhú nhú mày nhìn Kì An Chi, có chút ý kiến, “Bay một chặng đường dài như thế, không chịu để cho Tiểu Thần nghỉ ngơi một chút. Tuy rằng tuổi còn trẻ cũng không nên coi thường thân thể như thế!”

“Dạ, cha, sau này con sẽ chú ý.” Kì An Chi cúi đầu, thành thành thật thật nhận sai.

Đường Lập Hiền thấy cũng có nhiều người ở đây, con trai con rể cũng sẽ xấu hổ nên không nói gì thêm.

Thật vất vả chịu đựng qua buổi điểm tâm, Mộ Dung Cương bởi Đường Lập Hiền ra ngoài sân tản bộ, lấy cớ có chút mệt, muốn quay về nằm một lát, để Đường Lập Hiền giao lại cho người hầu chiếu cố, vội vàng đi về.

Cha và ba ba đều đang đợi y, mà bác cả và chú Thần tựa hồ như vừa cãi nhau, khí sắc đều rất kém, ngồi tách ra hai bên.

Mộ Dung Cương đóng cửa phòng lại, “Cha, nói cho con biết, tiểu..... Mộ Dương anh ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Mọi người đừng giấu con, dù cho mọi người không nói, con cũng sẽ đi thăm anh ấy, đến khi đó, không có sự chuẩn bị tâm lý, kích thích sẽ còn lớn hơn nữa.”

Y tận lực tỏ ra kiên cường, nhưng ánh mắt tràn ngập lo lắng vẫn đã bán đứng nội tâm vô cùng bất an của y.

Mục Sam đỡ con trai ngồi xuống, vẻ mặt thận trọng, “Tiểu Cương, cha không giấu con, tình trạng của Mộ Dương thật sự không được tốt.”

Mấy vết thương nhỏ khác không cần phải nói, trừ bỏ đầu bị thương nặng, tay phải bị gãy, xương sườn cũng bị gãy hai cái, còn có xương đùi lần trước bị tai nạn vừa đường tốt, lần này do va chạm quá mạnh lại bị gãy trở lại, phi thường phiền toái.

Lời của bác sĩ còn văng vẳng bên tai, “Nếu bệnh nhân không thể khôi phục ý thức sớm, tiến hành điều trị, cho dù sau này có tỉnh lại thì cả đời cũng sẽ tàn phế.”

Đường Mộ Thần nghe Mục Sam từng lời từng lời thuật lại một lần nữa, nước mắt cuối cùng cũng nhịn không được rơi xuống, kéo áo Kì An Chi hết lớn, “Tình trạng như thế này anh bảo em phải làm sao đây? Táo nhỏ nằm một chỗ sinh tử không rõ, làm anh như em không thể ở bên cạnh chăm sóc nó, còn phải quản đến công ty cái gì? Nó không phải là em trai anh, anh không đau lòng có phải không? Nếu Khang Chi.....”

“Mộ tThần!” Mục Sam nhìn sắc mặt xanh mét của Kì An Chi, vội vàng cắt ngang lời Đường Mộ Thần, “Anh cả không phải có ý này, anh ấy sợ không giấu được chú Đường nên mới muốn anh trở về.”

Đường Mộ Thần cố gắng bình tĩnh lại, có chút hối hận, trong lòng lo lắng cho em trai, đồng thời lại tự trách vì tổn thương người yêu, cũng không biết nên làm sao đối mặt với cha, bao nhiêu áp lực đè nặng, rốt cuộc nhịn không được mà ôm mặt khóc rống.

Kì An Chi thở dài, đi qua ôm người yêu vào trong lòng, không tiếng động lặng lẽ an ủi, để cho đối phương thống thống khoái khoái khóc lớn một hồi, giải tỏa áp lực.

“An Chi, anh nói bây giờ phải làm sao, làm sao đây?” Đường Mộ Thần thật sự sắp không trụ được nữa, bất chấp hình tượng, gục vào trong lòng người yêu, vừa khóc vừa nói ra lo lắng vô tận trong lòng, “Nếu táo nhỏ mãi vẫn không tỉnh thì sao đây? Nếu tỉnh lại mà tàn tật thì sao đây? Một đứa hiểu động như nó sao có thể gần với xe lăn cả đời được? Nếu nó xảy ra chuyện, cha phải làm sao đây? Tiểu Cương phải làm sao đây? Đứa bé trong bụng Tiểu Cương phải làm sao đây?”

Mấy vấn đề này, không chỉ có từng câu từng chữ rơi vào trong tai của mọi người, chúng cũng hung hăng đâm vào trong lòng họ.

Mộ Dung Cương tựa vào vai ba ba, yên lặng rơi lệ, Kì Hạnh Chi vừa giúp con lau nước mắt, vừa rơi lệ cùng con.

Trong lòng oán trách thượng đế trêu ngươi, đã qua bao nhiêu năm như thế, vất vả lắm hai người trẻ tuổi mới bắt đầu cuộc sống mới, sao nhanh như thế đã tan thành mây khói? Con của mình, sao mệnh lại khổ như vậy?

Đồng hồ trong phòng đột ngột kêu lên, phá vỡ một mảnh đau thương này.

Mộ Dung Cương giật mình hồi thần, vội vã lau nước mắt, “Không thể khóc, ông Đường sắp quay lại!”

Một câu bình tĩnh người trong mộng, tất cả mọi người bận rộn không ngừng đi rửa mặt, miễn cưỡng thu lại cảm xúc.

Kì An Chi quyết đoán ra lệnh, “Tiểu Thần, em phải quay về, tinh thần của em hoàn toàn không thể đối mặt với cha được, khẳng định sẽ để ông nhìn ra manh mối. Vậy những gì chúng ta tân tân khổ khổ chuẩn bị đều uổng phí.

Em nghe anh nói đi, anh để em đi, không phải là bảo em không được quay lại đây. Chúng ta về nước trước, em đem chuyện trong công ty dần xếp giao cho anh, sau đó em hãy lặng lẽ quay trở lại đây. Ở lại trong bệnh viện chăm sóc táo nhỏ, trong nhà có anh, nhất định sẽ không xảy ra chuyện.

Anh sẽ chỉnh sửa lại đường dây điện thoại trong nhà, mỗi ngày em đều gọi điện thoại cho cha để ông không có gì phải nghĩ ngợi. Còn về phần Mộ Dương, anh sẽ tìm huấn luyện viên của nó để nghĩ cách nói dối cha. Nếu thật sự không thể gạt được thì cũng phải đợi tình trạng của Mộ Dương tốt hơn một chút rồi mới được nói cho cha. Tình trạng của nó như thế này, cha nhất định không chịu đựng được, vô luận như thế nào cũng không thể để ông nhìn thấy!”

Đây là biện pháp duy nhất mà bọn họ có thể làm được.

Mục Sam cùng Kỳ Hạnh Chi thương lượng một chút, đem chuyện bên này an bài tốt xong, Mục Sam về trước, mang theo đứa con nhỏ dọn về Kỳ gia ở. Kỳ Hạnh Chi ở lại chăm sóc đứa lớn, đợi cho Đường Mộ Thần quay trở lại đã rồi tùy tình huống mà xử lý, nếu không, hai phụ phụ bọn họ thật sự không yên lòng.

Thế là thương nghị trước, liên phân công nhau làm việc.

Mộ Dung Cương đưa ra một yêu cầu, “Để cho con đi nhìn anh ấy! Nếu không, còn không có cách nào bình tâm lại được!”

Thấy tình hình như vậy, ai cũng không đành lòng cự tuyệt. Cho nên qua bữa trưa, Mộ Dung Cương lấy cớ muốn đi gặp vị bác sĩ đồng hành, tìm cách đi ra ngoài.

Đường Lập Hiền thập phần kỳ quái, “Vì cái gì không bảo người ta đến tận nhà? Còn bắt Tiểu Cương chạy tới chạy lui thật vất vả?”

Mộ Dung Cương gượng cười giải thích, “Có chút kiểm tra phải dùng đến thiết bị, người ta không tiện mang đến đây, con đi xe một chút là đến thôi mà.”

Đường Lập Hiền mới gật đầu, dặn dò một phen bảo y cẩn thận chăm sóc cho chính mình, lại phân phó cho con rể một chuyện, “An Chi, trên đường quay về, nhớ mua giúp cha ít báo chí, miễn cho ru rú trong nhà, giống như đang ở chốn thế ngoại đào nguyên. Ha ha, Tiểu Mục a, nơi này của nhà con cũng thật tốt, chỉ là không được tiện lắm. Bác thấy TV hoàn toàn chẳng bắt được kênh tin tức nào hết.”

Không ai dám nói cho ông biết là bọn họ đã cố tình chặn hết tín hiệu ở nơi này vì sợ lộ ra tin tức tiểu lưu manh bị thương.

Mục Sam cười cười giải thích, “Bác Đường à, không phải là con không muốn, chỉ là trang viên này là trang viên cổ, thuộc vào hàng di sản văn hóa được Chính phủ bảo vệ, không cho lắp đặt máy thu phát sóng. Hơn nữa còn có rất nhiều đài truyền hình hay hãng phim đến mượn địa điểm, nếu trang bị vệ tinh hay dây anten thì rất dễ bị lộ ra, cho nên đều phải tinh giảm hết. Chỗ này là nơi dành cho việc nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tránh xa cuộc sống bận rộn của đô thị. Dù sao nơi này không có mấy thứ linh tinh đó thì cũng sẽ không có tia bức xạ, đối với mọi người, nhất là tình trạng thân thể hiện nay của Tiểu Cương rất tốt.”

Đường Lập Hiền nghe vậy, nguyên lai còn có ẩn ý ở trong đó, ngẫm lại cũng đúng, Mộ Dung Cương vốn chính là đến an dưỡng, thanh tĩnh một chút rất tốt, thế là ha ha cười, “Quên đi, vậy chúng ta cứ làm thế ngoại cao nhân vài ngày đi!”

Mọi người ngậm gạt một phen mồ hôi lạnh, để lại Đường Mộ Thần ở nhà chăm sóc Đường Lập Hiền, những người khác đều ra ngoài.

Bệnh viện rất gần, cho dù vì lo lắng cho thân thể Mộ Dung Cương, cố gắng chạy xe rất chậm thì cũng chỉ mất có hơn mười phút là đến.

Bệnh viện này thoạt nhìn trông chẳng giống như bệnh viện một chút nào. Nếu không phải ở trước cửa có treo một chữ thập đỏ thì nó hoàn toàn là một sơn trang thanh bình.

Về ngoài mặc dù không chuyên nghiệp, nhưng trên thực tế, đây là nơi có những thiết bị tiên tiến nhất đồng thời sở hữu những y bác sĩ hàng đầu thế giới. Chỉ dành để phục vụ số ít những người giàu có, cho nên chi phí cũng cực kỳ cao.

Nhưng mỗi một bệnh nhân ở đây đều được chăm sóc vô cùng tốt. Hơn nữa tuyệt đối cam đoan là rất riêng tư, mỗi người đều ở trong một khu phòng rộng rãi, không chỉ có đẹp mắt, còn hoàn toàn không cần lo lắng bị quấy rầy.

Nhưng mà Mộ Dung Cương hoàn toàn không có tâm tình đi thưởng thức mấy thứ này, đi thẳng đến chỗ của tiểu lưu manh. Hộ lý ân cần chu đáo giúp y thay đổi trang phục vô trùng, đưa y vào phòng bệnh cách ly.

Khi Mộ Dung Cương cố lấy dũng khí, đẩy cửa ra, nhìn thấy người đang nằm trên giường bệnh, cảm xúc của y, không phải là khiếp sợ, không phải là khổ sở, cũng không phải thương tâm, mà là sinh ra một loại cảm xúc cực kỳ xa lạ.

Trên giường bệnh trắng như tuyết trắng, cái người bị bao lại thành xác ướp màu trắng kia là tiểu lưu manh của y sao? Đăng bởi: admin

59. Chương 59: Cha Đứa Nhỏ Đang Ở Đâu?

CHƯƠNG 59. CHA ĐỨA NHỎ ĐANG Ở ĐÂU?

Đường Mộ Dương lẳng lặng nằm ở trên giường bệnh, hiếm khi an tĩnh như thế.

Vì dễ dàng cho trị liệu, tóc sớm đã bị cạo sạch, dùng băng gạc tầng tầng quấn quanh đầu, chỉ lộ ra mắt mũi miệng nhắm nghiền, một ống thở chup trên mặt, làm cho gương mặt vô cùng quen thuộc có vẻ rất là xa lạ.

Toàn thân hắn hoàn toàn không có một chỗ nào hở ra, toàn bộ được quấn trong thạch cao. Thân thể nguyên bảo to lớn nay đã trở nên gầy yếu, giống như bong bóng xẹp hơi, được thạch cao trắng toát quấn quanh, khiến cho người ta càng nhìn càng chua xót.

Mộ Dung Cương vươn tay, cẩn thận lướt qua gương mặt của hắn, chỉ có da thịt cùng nhau tiếp xúc thì y mới có thể xác định, người này chính là cái tên tiểu lưu manh khiến cho y vừa yêu vừa hận, vừa giận vừa thương kia.

Kì Hạnh Chi không nhìn được, lên ra ngoài phòng mà khóc. Mục Sam ôm lấy lão bà, trong lòng cũng không chịu nổi. Ngày hôm qua khi bọn họ tới nơi, đột nhiên nhìn thấy một hài tử luôn luôn vui vẻ hoạt bát trở thành như vậy, mấy người đàn ông đều nhin không được mà lăn chã rơi lệ.

Nhưng mà Mộ Dung Cương không khóc, y chỉ là lẳng lặng, mắt cũng không chớp nhìn tiểu lưu manh. Sau đó nhờ Kì An Chi mời bác sĩ phụ trách vào, bình tĩnh hỏi bệnh tình.

Bởi vì hiểu công việc, cho nên Mộ Dung Cương đối với phương án trị liệu có nhận xét chuyên nghiệp hơn. Sau khi khi cẩn thận thảo luận với bác sĩ, y đã đưa ra mấy thay đổi trong phương án trị liệu cho tiểu lưu manh.

Chủ yếu là hai vấn đề, trong lúc điều trị theo y học phương Tây thì đồng thời tiến hành xoa bóp mát xa, ấn huyết theo Trung y để làm chậm lại tốc độ xơ cứng tứ chi của Đường Mộ Dương; ngoài ra còn phải kích thích thần kinh não bộ của bệnh nhân để hắn nhanh chóng tỉnh lại.

Bởi vì Đường Mộ Dương nguyên bản chính là vận động viên, thể trạng cường tráng, Mộ Dung Cương tin tưởng hắn có thể chịu được phương án trị liệu tích cực hơn so với người thường.

Có y lo lắng chu đáo như thế, Đường Mộ Thần an tâm không ít, “Tiểu Cương, con đến đây thật là may, nếu không ngay cả chú và bác con ở đây đều không có cách gì ứng phó nổi.”

Mộ Dung Cương không hề tỏ ra thoải mái, “Chú Thần, tình trạng của Mộ Dương bây giờ chỉ có thể cố gắng hết sức, nhưng cũng phải tính đến tình huống xấu nhất. Trong vòng ba tháng, nếu như anh ấy không thể tỉnh lại thì chỉ có cách nói thật với ông Đường. Cho nên lần này chú quay về, tốt nhất là nên đem theo bác sĩ riêng của ông Đường qua đây, an bài ở gần nhà để tránh tình huống đột ngột phát sinh kéo trở tay không kịp.”

Lời nhắc nhở này thật sự rất quan trọng, Đường Mộ Thần cũng hiểu được, tuy rằng cha tuổi đã lớn nhưng vẫn chưa hồ đồ, nếu như một thời gian dài không có tin tức của em trai thì nhất định ông sẽ nghi ngờ. Mà Mộ Dung Cương dưới tình huống như vậy, còn có thể nghĩ đến điểm này, thật sự là không đơn giản.

Nếu y đã có thể bình tĩnh đối mặt với hết thảy thì những người khác càng không có lý do gì ở trước mặt y tỏ ra suy sụp. Dù sao bây giờ Mộ Dung Cương mới là người cần được bọn họ chăm sóc.

Chấn hưng tinh thần, mọi việc đều được bắt tay vào tiến hành. Mọi người một mặt ở trước mặt Đường Lập Hiền miễn cưỡng cười vui, một mặt thu thập hành trang, ba ngày sau, tất cả đều quay trở về.

Sợ Đường Lập Hiền buồn chán, trước khi ra đi, Kì An Chi đưa cho cha vợ mấy bao hạt giống để cho ông trồng ở trong trang viên. Lý do cũng vô cùng quang minh chính đại, “Mấy món đồ ăn ở nước ngoài sợ là cha ăn không quen. Hạt giống này được đưa từ nước mình qua, cha nếu rảnh rỗi thì trồng cho đỡ buồn, giống như câu thơ của Đào Uyên Minh ‘Thần hưng lí hoang uế, đãi nguyệt hà sừ quy’ (sớm dậy làm cỏ dại, đêm vác cuốc về trăng treo trên lưng) đấy? Rau nhà mình trồng không sợ có thuốc, vô cùng tốt cho Tiểu Cương, hơn nữa ít hôm nữa bọn con quay về cũng có lộc ăn!”

Mộ Dung Cương cười nói, “Để con trồng cho! Miễn cho hết ăn lại nằm, tứ chi đông cứng, ngũ cốc chẳng phân biệt được. Bác về nước nhớ mua thêm nhiều hạt giống nhé!”

Đường Lập Hiền nghe vậy cũng hưng trí lên, “Cha cũng cảm thấy buồn chán nữa, nếu Tiểu Cương con cũng thích thì chúng ta ở đây làm nông phu vậy!”

Mọi người nói nói cười cười vui vẻ, sau đó tiễn bước mấy người kia về nước.

Mộ Dung Cương sinh hoạt rất quy luật.

Sau khi ăn điểm thì sẽ bồi Đường Lập Hiền tản bộ, cuộc đất trồng rau. Giữa trưa sau khi ăn trưa xong sẽ nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ đi đến chỗ bác sĩ vì y bảo là có chương trình học bảo vệ sức khỏe.

Đường Lập Hiền không nghi ngờ gì, chỉ là thường hay thắc mắc, “Sao mỗi lần Dương Dương gọi điện về đều đúng phải lúc cha không có mặt vậy? Số điện thoại của nó là bao nhiêu, cha sẽ gọi cho nó. Để thúc nó quay về sớm!”

Mọi người chỉ có thể dùng mọi cách khuyên hổng, “Đường Mộ Dương rất bận rộn! Điện thoại cũng phải nhờ người gọi giúp, dù cho có gọi qua cũng không gặp được đâu. Càng gây phiền toái thêm, đợi ít lâu nữa thì sẽ tốt rồi!”

Đường Lập Hiền nửa tin nửa ngờ, Mộ Dung Cương khuyên can mãi, mới bằng lòng từ bỏ.

Nhưng là như vậy thật sự không được, lại qua mấy ngày, Kì An Chi tìm được dụng cụ mô phỏng lại giọng nói của Đường Mộ Dương, để cho Đường Mộ Thần giả mạo em trai, điện thoại cho lão cha. Giả vờ như đang cảm mạo, giọng nói khàn khàn, báo bình an, nói vài lời xin lỗi, cứ như thế giải vây được tình huống.

Lại qua mười ngày, Đường Mộ Thần an bài chuyện công ty xong mang theo bác sĩ gia đình, còn có một vị bác sĩ trung y bí mật trở lại.

Kì Hạnh Chi không muốn đi, nhưng mà Mộ Dung Cương cảm thấy, Đường Lập Hiền đã bắt đầu nghi ngờ, nếu ba ba cứ ở lại đây càng gây thêm ngờ vực cho ông. Chẳng thà ba ba quay về, mình có thể dùng có nhiều việc nhờ Đường Lập Hiền giúp đỡ để ông bận rộn mà quên đi chuyện tiểu lưu manh.

Kì Hạnh Chi nghĩ tới nghĩ lui, quả thật con trai nói cũng có lý. Thế là ngàn dặn vạn dặn đem con trai nhờ Đường Mộ Thần để ý hộ rồi mới lên đường về nước.

Trước khi đi, Mộ Dung Cương đem một phần văn kiện đưa cho Kì Hạnh Chi. “Ba ba, phần văn kiện này con đã ký xong rồi, ba đưa cho bà cô giúp con, để cho bà cô xử lý những chuyện còn lại.”

Kì Hạnh Chi bối rối, “Tiểu Cương, con đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Mộ Dung Cương mỉm cười gật gật đầu, nói dí dỏm, “Con không thể để cho cháu ba ra đời mà không có cha đi?”

Nghe vậy, Kì Hạnh Chi ứa nước mắt, che miệng, cố gắng đem nước mắt nuốt ngược trở về.

Sau một thời gian tỉ mỉ trị liệu, bệnh tình của tiểu lưu manh bắt đầu khởi sắc, ngón tay có khi sẽ vô thức động một chút, trên mặt cũng dần dần xuất hiện chút biểu tình như là nhúm mày linh tinh rất nhỏ. Đặc biệt sau khi được thầy thuốc trung y châm cứu, tần suất có phản ứng của hắc càn càng thêm mãnh liệt.

Bác sĩ Tây y vô cùng tán thưởng, bởi vì các hạng chỉ tiêu kiểm tra cho thấy, các cơ quan của Đường Mộ Dương đang khôi phục rất tốt, ắt hẳn là hắc càn sắp tỉnh lại.

Nhưng mà Mộ Dung Cương không dám chủ quan, trong y học có rất nhiều trường hợp sau khi có tin tức tốt thì lại là kết cục khiến cho người ta thất vọng, trước khi tiểu lưu manh thực sự tỉnh lại thì y không dám ôm lấy bất luận hy vọng gì.

Bởi vì càng hy vọng thì y càng sợ sẽ thất vọng.

Ngày lại ngày trôi qua, mặc kệ người lớn lo lắng đến thế nào, bảo bảo trong bụng vẫn là kiên định khỏe mạnh trưởng thành.

Mang thai tám tháng, bụng của Mộ Dung Cương đã rất lớn. Mùa đông đã qua, áo khoác dành cho mùa đông đã không còn mặc được, cho dù thay thời trang mùa xuân rộng thùng thình thì cũng không thể che giấu được vài phần dị thường.

Đường Lập Hiền nhìn cái bụng càng lúc càng lớn của, hai hàng chân mày lại càng thêm nhíu chặt.

Một ngày thời tiết rất đẹp, buổi sáng Mộ Dung Cương giống như mọi khi, cùng Đường Lập Hiền ăn sáng xong thì ra vườn trồng rau. Bởi vì khi gieo hạt là vào mùa đông, cố ý dựng một cái nhà ươm.

Rau dưa trưởng thành chu kỳ rất ngắn, trải qua hai tháng chăm sóc, rau xanh đã lớn lên như thổi, ngay cả giàn mướp giàn cà cũng đã ra mấy quả lớn.

“Tiểu Cương con xem kìa, cà hình như đã chín rồi.” Đường Lập Hiền hưng trí bưng bưng chỉ giàn cà, “Để ta đi hái, trưa nay cho con ăn trước!”

“Dạ!” Mộ Dung Cương không khách khí đáp, y biết, chỉ có để cho Đường Lập Hiền phục vụ bảo bảo trong bụng mình thì ông mới cảm thấy vui vẻ.

Cái giá trồng cà không cao lắm, Đường Lập Hiền chỉ kiêng chân là có thể với đến. Nhưng mà cà rất trơn, trong lúc hái, ông không cẩn thận tuột tay làm rớt.

“Ôi, nó lăn vào góc kia rồi!” Ông cố sức ngồi xuống, muốn chụp lấy, nhưng vì tuổi quá lớn hành động không tiện, nửa ngày cũng ngồi chưa được.

“Để con nhặt cho!” Mộ Dung Cương dùng tay đỡ thất lưng, đồng dạng cố sức ngồi xuống.

“Tiểu Cương, con đừng nhúc nhích!” Đường Lập Hiền thấy vậy rất lo lắng, vừa định đưa tay đỡ y, Mộ Dung Cương đã lao đảo trọng tâm bất ổn, đặt mông ngồi bệt dưới đất, nhất thời cảm thấy trong bụng một trận co rút đau đớn, sợ Đường Lập Hiền lo lắng, dùng sức cắn môi không hé răng.

Nhưng mà vẻ thống khổ trên mặt thì không thể giấu được, Đường Lập Hiền sợ đến tái mặt, cố sức kéo Mộ Dung Cương, một mặt hô to, “Ai mau đến đây! Mau đến!”

Rất nhanh, nhân công trong trang viên chạy đến, đem Mộ Dung Cương nâng vào phòng, hoàn hảo không xảy ra chuyện lớn, chỉ là vì đột nhiên bị ngã nên hơi đau, nghỉ ngơi nửa ngày thì không sao nữa.

Nhưng mà Đường Lập Hiền vô cùng tức giận, không chỉ có tức giận bản thân vì đã không chăm sóc Tiểu Cương cẩn thận, mà còn tức đứa con trai út!

“Cái thằng con chết tiệt kia, rốt cuộc là chạy đi đâu? Nó muốn kiếm tiền có phải không, muốn bao nhiêu, ta cho!”

Gọi điện cho Đường Mộ Dương không được, ông gọi điện cho đứa con lớn, giận đến mức giọng nói run run, hạ tối hậu thư, “Mộ Thần, con sắp làm bác rồi, con nói cho cha nghe xem, dù cho nó có bận chuyện gì đi nữa thì cũng không thể để mặc Tiểu Cương ở đây một mình a! Đứa nhỏ sắp chào đời rồi, cái thằng làm cha như nó đang ở đâu? Đúng là quá vô trách nhiệm mà! Cha mặc kệ con dùng biện pháp nào, tóm lại trong vòng 3 ngày phải lôi đứa nó về đây cho cha! Nếu không thì cha tự đi tìm nó!”

Xem ra không thể giấu được nữa rồi. Mộ Dung Cương sờ bụng, trấn an bảo bảo bên trong bởi vì kinh hách, còn đang thỉnh thoảng làm âm ỉ, cảm thấy ảm đạm. Không chỉ có vì chân tướng sắp bị vạch trần, càng thêm bởi vì, y càng lúc càng nhớ người kia.

Không phải là Đường Mộ Dương đang nằm yên một chỗ không nhúc nhích, mà là một tiểu lưu manh luôn luôn cười cười nói nói, hay trêu chọc y, làm y tức giận, làm y vui vẻ.

Xú tiểu tử, có nghe thấy không? Cha anh đang mắng anh kìa, con trai anh cũng rất nhớ anh, anh nhanh tỉnh dậy đi! Nếu như anh không tỉnh lại, với bộ dáng thân tàn ma dại của anh bây giờ, làm sao mà gặp cha anh, gặp con trai anh được?

Xem như em van xin anh, nhanh tỉnh lại, được không? Đăng bởi: admin

60. Chương 60: Có Tỉnh Hay Không?

CHƯƠNG 60. CÓ TỈNH HAY KHÔNG?

Đừng hỏi tại sao ta vẫn để tiểu Cương và Thần Thần xưng chú cháu nhé, vì nguyên gốc Tiểu Cương vẫn gọi Thần Thần là Thần thúc mà ^^

Buổi chiều Mộ Dung Cương vừa đến bệnh viện, Đường Mộ Thần đã quyết định, “Như thế này đi, chú trở về gặp cha, nếu cha đến đây, cảm xúc quá mức kích động thì con cũng giúp chú khuyên nhủ.”

Mộ Dung Cương hiểu được, giấy không gói được lửa, Đường Lập Hiền hẳn là đã sớm nghi ngờ, chỉ là vẫn không muốn nghĩ đến tình huống xấu nhất. Hôm nay ông mượn cớ mình bị ngã mà nói ra, chính là muốn biết được sự thật.

Có thể nói gì đây? Không thể nói được gì cả.

Đường Mộ Thần nhìn cái bụng đã to vượt mặt của Mộ Dung Cương, bộ dáng âm trầm khổ sở, khẽ thở dài một tiếng, mấy ngày nay đúng là làm khổ cho y.

Người khác mang thai đều được xem như bảo bối, được mọi người vây quanh chăm sóc chiều chuộng. Ngược lại, dựng phu nhà bọn họ cả ngày phải ngăm mình ở bệnh viện, ăn không ngon ngủ không yên, còn phải chăm sóc bệnh nhân.

Mộ Dung Cương tuy rằng không hề oán thán một tiếng, nhưng mà toàn thân y trừ bỏ cái bụng ra thì hoàn toàn chả nhìn ra được chút thịnh nào. Cho dù đã sắp đến ngày sinh nở nhưng cả người gầy gò, hai gò má tái nhợt, trông tiêu tụy đến không thể nói thành lời.

Đường Mộ Thần vô cùng áy náy, đừng nói là so với Hứa Gia Bảo kia, ngay cả với Hà Gia Duyệt, đã từng đó tuổi trên đầu rồi, vẫn được Kỳ Nhạc Chi còn có mấy người trong Kỳ gia sủng lên đến tận trời.

Tháng trước, Hà Gia Duyệt vừa bình an sinh ra một đứa bé trai, đây cũng chính là đứa bé trai đầu tiên mang họ Kỳ trong hàng thế hệ thứ ba. Ngày hôm qua chính là ngày đầy tháng của đứa bé, Kỳ Hà hai nhà mở đại yến tiệc, Kỳ An Chi đã gửi ảnh chụp đến cho y, bé con khỏe mạnh kha khá vô cùng, cực kỳ đáng yêu.

Kỳ Nhạc Chi đến tuổi này rồi mà lại được làm cha vô cùng mừng rỡ, đem đứa con này phụng trong lòng bàn tay sợ vỡ, ngăm trong miệng sợ tan. Loại tình cảm yêu thương nồng đậm này, khiến cho Đường Mộ Thần không khỏi tức cảnh sinh tình, trong lòng có hơi chua xót.

Nếu Tiểu Cương sinh con, em trai vẫn chưa tỉnh lại, bảo bảo chào đời cũng không được cha ôm, vậy thật sự rất đáng thương! Nếu như có thể, y thật sự muốn đánh cho thằng em tỉnh lại. Nhưng mà thật sự là y không có khả năng này.

Mà trước mắt, còn phải nói ra sự thật với người cha già đã hơn bảy mươi tuổi, để cho ông tuổi đã lớn mà còn phải chịu đựng thương tâm bị thống, chỉ cần nghĩ đến đây, tim Đường Mộ Thần đã như bị dao cắt.

Cửa phòng bệnh mở ra, vị bác sĩ Trung y họ Quách lau mồ hôi trên trán đi ra, đang định báo tin mừng cho hai người bọn họ, thì thấy sắc mặt của cả hai rất kém ngồi trước cửa phòng, lặng lẽ không nói gì.

“Hai người..... có chuyện gì vậy?”

Đường Mộ Thần giật mình hồi thần, “A, không có gì. Bác sĩ Quách, em trai của tôi sao rồi ạ?”

“Tốt hơn nhiều rồi!” Bác sĩ Quách cười ha ha nói với hai người, “Tình trạng của cậu ta đã tốt hơn rất nhiều, bắt đầu xuất hiện phản ứng sinh lý rồi. Thận tạng tiên thiên chi tinh, nãi tạng phủ âm dương chi bổn, sinh mệnh chi nguyên, cậu ta có thể có phản ứng này chứng minh nguyên khí đang khôi phục, là dấu hiệu tốt a!”

Là sao? Tuy rằng nghe không hiểu gì hết, nhưng dù sao cũng là tin tốt. Đường Mộ Thần cổ vũ Mộ Dung Cương, cũng là tự bơm hơi cho bản thân, “Có nghe thấy không? Tiểu Cương, Mộ Dương nhất định sẽ tỉnh lại!”

Mộ Dung Cương gượng cười gật gật đầu, Đường Mộ Thần biết tâm tình của y vẫn chưa tốt lên được, không nhiều lời nữa, gọi điện cho bác sĩ tư nhân, quyết định về nói chuyện với cha mình.

Mộ Dung Cương tâm trạng hôm nay thực sự không được ổn định, bảo y tá ra ngoài, đóng cửa, một mình ngồi bên cạnh giường bệnh, nhìn tiểu lưu manh vẫn đang say ngủ, đột nhiên rơi lệ.

Bảo bảo trong bụng tựa hồ cảm nhận được nỗi buồn của ba ba, có chút bất an động động, tựa hồ như đang cố gắng an ủi ba ba đáng thương.

Hai tay nắm lấy bàn tay của tiểu lưu manh, Mộ Dung Cương cảm lấy tay hẩn luôn vào trong áo mình, để cho tay hẩn trực tiếp tiếp xúc với cái bụng đã nhô cao của mình, cảm nhận được bảo bảo đang động đậy.

“Anh có thấy không? Bảo bảo đang tức giận. Con đang hỏi anh, cha rốt cuộc muốn ngủ đến khi nào?” Mộ Dung Cương ép giọng xuống cực thấp, nhưng bên trong tràn ngập ủy khuất nồng đậm.

“Hôm nay em bị té, cha định hái cà chua cho em, nhưng mà bị rớt, em muốn nhặt, kết quả là bị ngã. Anh cảm thấy có buồn cười không? Nhưng mà anh có biết không, tất cả đều là tại anh cả!”

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi tí tách trên cánh tay tiểu lưu manh, Mộ Dung Cương cũng không muốn lau đi.

“Không phải tại anh thì sao em có thể mang thai? Nếu không có anh, sao em lại phải đi nhặt cà chua? Đây rõ ràng là việc anh phải làm mới đúng! Anh là đồ lười, chẳng chịu làm cái gì cả. Biết em có bảo bảo, còn muốn chạy đi thi đấu. Thi thì thi, thi xong rồi thì huênh hoang cái gì? Cần gì phải gọi điện khoe khoang ngay lập tức chứ? Sao không chịu chờ một chút? Anh là đồ ngốc, đồ ngốc!”

“Anh có biết không, có bảo bảo rất vất vả? Lúc mới có bảo bảo, mỗi ngày đều ăn không vô, ăn gì cũng buồn nôn. Đợi đến khi ăn được rồi thì anh lại xảy ra chuyện, hại em mỗi ngày đều lo lắng, cũng ăn không vô. Nhưng vì con, em phải liều mạng ăn. Anh có biết cái loại cảm giác này có bao nhiêu khó chịu không? Anh chỉ biết mỗi ngày nằm ở đây ngủ ngon, em ghét anh! Ghét đến chết!”

“Bảo bảo càng lúc càng lớn, giống hệt như anh lúc trước, cực kỳ búng bình, mỗi ngày ở trong bụng em đá tới đá lui, phá em khiến em cả đêm ngủ không ngon. Chuột trắng nhỏ nhắn tin cho em, nói cậu ta cũng có loại phản ứng này, nhưng mà bên cạnh cậu ta có chú năm. Cậu ta nói ông chồng của cậu ta dù cho bận rộn đến thế nào, mỗi buổi tối đều mát xa cho cậu ta, như vậy thắt lưng sẽ thoải mái rất nhiều. Nhưng mà em thì..... chồng của em đang ở đâu? Anh đừng có mà không thừa nhận, em đã ký tên rồi, anh chính là chồng của em, nhưng mà anh có hoàn thành trách nhiệm của một người chồng sao?”

Mộ Dung Cương kéo tay hẩn ra, nước mắt đã ướt đầm cả khuôn mặt, “Em thật muốn đánh anh một trận, anh có biết không? Anh bỏ mặc em, cũng không quan tâm đến bảo bảo. Tất cả đều ném cho em, chỉ nói một câu bảo em phải chăm sóc con là xong. Còn anh thì sao? Anh không có trách nhiệm sao? Chúng ta đã đánh mất một đứa con, vất vả lắm mới tìm lại được, sao anh có thể đối với con như vậy, đối với em như vậy?”

Trên giường bệnh Đường Mộ Dương không thể trả lời.

Mộ Dung Cương khóc càng thêm thương tâm, “Anh là cái đồ không có trách nhiệm! Cứ nhiên còn có mặt mũi có phản ứng sinh lý? Anh có phản ứng sinh lý có đúng không? Nếu như anh còn không chịu tỉnh lại thì em liền cắt cái thứ này của anh cho chó ăn! Anh có tỉnh lại không?”

Y vừa thương tâm vừa phẫn nộ, vươn tay luôn vào trong quần tiểu lưu manh, tóm lấy cái thứ hơi hơi cương lên kia, hung hăng nhéo một cái cho hả giận.

“Tút tut!”

Đột nhiên, điện tâm đồ vẫn chạy đều đều phát ra âm thanh bất thường, nháy mắt hấp dẫn lực chú ý của Mộ Dung Cương.

Lau nước mắt, mở to mắt nhìn chăm chăm số liệu, rõ ràng nhịp tim hơi thở lẫn huyết áp của tiểu lưu manh đều tăng lên một chút.

Mộ Dung Cương đột nhiên nảy ra một ý tưởng lớn mật, tim y đập thành thịch, có thể chăng?

Mặc kệ, ngựa chết chữa thành ngựa sống đi! Nghiến răng nghiến lợi dùng đôi mắt đỏ hồng trừng Đường Mộ Dương, “Anh muốn giở trò lưu manh có phải không? Hôm nay em sẽ cho anh thấy thế nào mới là lưu manh!”

Quyết đoán cởi quần Đường Mộ Dương, lòi lòi khí đã lâu không dùng đến kia ra, sau khi làm vệ sinh cho nó sạch sẽ xong, Mộ Dung Cương há mồm, không chút do dự cúi đầu ngậm lấy tiểu tiểu lưu manh đã nửa cương, đầu lưỡi nóng bỏng cao thấp du động, đem hết khả năng ra mà thi triển nghệ thuật câu dẫn.

Tiểu tiểu lưu manh luôn luôn yếu lòng, khi chủ của nó còn tỉnh thì nó còn có thể nhẫn nại ba phần, bây giờ không có chủ nó quả thúc, thế là đã nhanh chóng đứng nghiêm chào cờ, hoàn toàn một bộ dáng tiểu sắc quỷ, khẩn cấp muốn được cùng ai đó phong lưu khoái hoạt.

Nhưng mà một đôi tay vô tình khổng chế dưới gốc, ngăn không cho nó phát tiết.

Mộ Dung Cương bắt đầu nổi lên những vệt đỏ ửng khả nghi trên hai gò má, thân thể đã lâu chưa hoan ái, cho dù là y đơn phương kích thích nhưng cũng khiến cho y nổi lên phản ứng. Cực lực đè nén *** của mình, Mộ Dung Cương quay đầu quan sát một chút các số liệu, tốt lắm, lại tăng lên một chút.

“Tiểu lưu manh, xem anh có tỉnh hay không? Nếu như anh vẫn không tỉnh thì em sẽ giết anh!”

Vừa nói vừa tiếp tục tăng tốc độ tấn công, mặc cho tiểu tiểu lưu manh khóc cầu xin tha thứ, y vẫn kiên quyết không cho nó tiết ra.

Rõ ràng, tiếng thở dốc của tiểu lưu manh càng lúc càng nặng, mắt thường cũng có thể nhìn thấy ***g ngực hấn kịch liệt phập phồng, ngón tay lẫn ngón chân đều theo bản năng cuộn lại, cơ thể căng cứng lên, tựa như đang tích tụ lực lượng, chuẩn bị phóng thích.

Mộ Dung Cương biết, thời khắc mấu chốt sẽ đến, hai tay đều dùng tới, đem tiểu tiểu lưu manh siết chặt.

“Tỉnh lại a ! Tiểu lưu manh, em biết anh có thể, mau tỉnh lại! Đường Mộ Dương, em đang ra lệnh cho anh đó, anh có nghe thấy không? Nếu như anh không chịu tỉnh lại thì em sẽ ly hôn với anh! Nói cho anh biết, bác sĩ kiểm tra cho em vô cùng có hứng thú với em, anh ta cực kỳ tuấn tú, đẹp hơn cả Brad Pitt, đẹp trai hơn anh nhiều! Nếu anh không chịu tỉnh thì em sẽ mang con của anh bỏ trốn với anh ta, cho con trai anh mang họ của anh ta, gọi anh ta là cha!”

Tựa hồ là nghe thấy những lời của y, tiếng điện tâm đồ phát ra càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh!

Mộ Dung Cương mắt cũng không dám chớp một chút nhìn chăm chăm gương mặt của Đường Mộ Dương, chỉ thấy hai mày hấn nhú lại càng lúc càng chặt, biểu tình trên mặt biến hóa liên tục, con ngươi giấu sau mí mắt liên tục đảo tới đảo lui, tựa hồ như đang cố gắng giãy khỏi giấc ngủ trối buộc.

“Cố lên! Đường Mộ Dương, anh có thể làm được, mau mở to mắt, cha anh sắp đến đây rồi, chẳng lẽ anh nhẫn tâm để cho cha anh chừng này tuổi mà vẫn phải lo lắng cho anh sao? Còn có bảo bảo, bảo bảo đang ở trong bụng em nhìn anh! Nó không muốn làm con của người khác, nó vẫn muốn anh là cha của nó, anh đừng khiến con xem thường!”

Hộc! Tiểu lưu manh cuối cùng mở miệng, thở hồng hộc, sau đó, mí mắt của hấn, từ từ mở ra.

Mộ Dung Cương kích động đến run rẩy, cảm thấy máu huyết như xông thẳng lên đầu, “Bác sĩ, bác sĩ mau tới đây! Anh ấy tỉnh rồi!” Đăng bởi: admin

61. Chương 61: Anh Dám Mất Trí Nhớ !

CHƯƠNG 61. ANH DÁM MẤT TRÍ NHỚ !

Khi Đường Mộ Thần mang theo bác sĩ gia đình đột nhiên xuất hiện trong trang viên, Đường Lập Hiền hiểu được, đã xảy ra chuyện lớn.

Mấy ngày nay, trong lòng ông vẫn luôn bất an, không nhận được tin tức của đứa con nhỏ, cũng không được tiếp xúc với bất cứ tin tức nào từ bên ngoài, chẳng phải đây là căn cứ chính xác mọi người đang giấu ông việc gì sao?

Nhưng ông không dám hỏi, thậm chí tình nguyện là mình quá đa tâm, tự dối lòng chờ đợi. Nhưng mà cho dù ông có gặt được trái tim mình thì cũng không lừa được lý trí. Cho nên, khi đứa con trai lớn đau đớn nói với ông, em trai nó gặp chuyện không may thì Đường Lập Hiền không hề tỏ ra quá đau lòng.

Chỉ là khổ sở, lặng lẽ rơi lệ.

“Đứa nhỏ ngốc, đã nói nó đừng đi thi đấu, nó không chịu nghe, không chịu nghe lời cha!” Đường Lập Hiền lão lệ tung hoành, khóc không kìm chế được.

“Cha, cha đừng quá khổ sở! Tình trạng của em con đã tốt hơn rất nhiều, bác sĩ có nói nó rất nhanh sẽ tỉnh lại. Cha nhất định phải kiên cường, trăm ngàn không thể..... không thể ngã xuống a !” Đường Mộ Thần muốn an ủi, nhưng cũng nhịn không được mà ôm cha mình òa khóc.

Cốt nhục chí thân, sao có thể không đau lòng?

Reng

Di động đột nhiên vang lên, vô cùng bức thiết, gọi thần trí Đường Mộ Thần trở về. Vừa thấy điện báo là Mộ Dung Cương, y lau nước mắt, nhanh chóng nhận điện thoại.

Mộ Dung Cương không kịp hỏi một chút tình trạng của bên kia, liền dùng thanh âm vô cùng kích động mà lớn tiếng tuyên cáo, “Chú Thần! Mộ Dương tỉnh rồi, Mộ Dương tỉnh rồi! Mọi người mau tới, dẫn cả ông Đường đến đây đi!”

Cái gì? Đường Mộ Thần kinh ngạc nửa ngày nói không ra lời, tiếng nói từ đầu bên kia di động rất rõ ràng, không cần y thuật lại, Đường Lập Hiền cũng nghe thấy.

“Tiểu Cương a, Tiểu Cương, con vừa nói gì? Dương Dương tỉnh? Là thật sao?” Ông cụ kích động không ngừng truy vấn.

“Là thật, thật sự! Bác sĩ đang làm kiểm tra cho anh ấy, mọi người mau đến đây đi!”

“Được..... Được được được !” Đường Lập Hiền kích động đứng bật dậy, nhưng mà người lớn tuổi, vừa mới trải qua đau thương quá độ, thật sự gánh không nổi kích thích to lớn, nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm, lão đảo đổ ụp người xuống.

“Cha!”

“Đường lão tiên sinh! Cẩn thận!”

Đường Mộ Thần sợ tới mức tim như bắn ra khỏi ***g ngực, cùng bác sĩ một trái một phải đỡ lấy ông, bác sĩ lập tức cho Đường Lập Hiền uống thuốc, đợi Đường Lập Hiền hô hấp ổn định một chút, biết ông muốn đến bệnh viện, liền mang xe lăn đã sớm chuẩn bị tốt, đẩy ông đi ra ngoài.

Đường Lập Hiền kích động đến ngồi thẳng người một đường, đợi đến bệnh viện, đã thấy Mộ Dung Cương đang bồn chồn đứng bên giường bệnh, chờ đợi bác sĩ làm kiểm tra, bổ sung một ít thuốc.

Thấy nhóm thân nhân đã đến, việc trị liệu cũng tạm ổn, các bác sĩ rất thức thời chủ động rút lui, “Mọi người trước trò chuyện với bệnh nhân đi.”

Mộ Dung Cương sớm đã đợi giờ khắc này, vội vã tiến lên, gắt gao nắm tay tiểu lưu manh, “Đường Mộ Dương! Đường Mộ Dương anh ra sao rồi? Anh xem, ông Đường và chú Thần đều ở đây, chúng ta đang ở trong bệnh

viện, anh đã hôn mê ba tháng rồi! Anh còn nhớ không? Hôm đó anh giành được quán quân, sao phải gấp gấp điện thoại cho em? Mới bị người ta tông vào xe

Tiểu lưu manh nằm trên giường bệnh nghe y nói liên tục, mày nhăn lại càng chặt, cuối cùng, dùng ánh mắt mờ mịt nhìn qua, trong đôi mắt quen thuộc hiện lên vẻ nghi hoặc rõ rệt, ngập ngừng, sợ hãi hỏi, “Cậu..... là ai vậy?”

Bốn chữ nhẹ nhàng, làm cho cả gian phòng nhảy mắt bị đóng băng.

Tiểu lưu manh cố sức giật giật ngón tay, tựa hồ muốn nâng lên dụi dụi mắt để nhìn cho rõ người trước mặt. Đáng tiếc là một cánh tay hần bị bó thạch cao, một tay bị cầm đầy ông tiêm, cho nên không thể làm được gì.

Chìm trong yên lặng một hồi lâu, Mộ Dung Cương nổi điên, không quan tâm đến xung quanh mà lời cổ áo hần, “Anh dám chơi trò mất trí nhớ với em hả? Đường Mộ Dương, em nói cho anh biết, nếu anh dám quên em thì em sẽ giết anh!”

Đường Lập Hiền cũng nóng nảy, “Dương Dương a, sao con lại quên Tiểu Cương được chứ? Cha là cha con, con nhận ra cha không?”

“Này..... sao lại như vậy?” Đường Mộ Thần cũng không thể chấp nhận được sự thật, “Táo nhỏ, anh là anh trai của em đây!”

Tiểu lưu manh càng nhíu mày sâu hơn, hần giật giật môi, tựa hồ muốn cố sức nói gì đó, nhưng mà thật sự không có khí lực, hết thấy khí lực của hần đã bị lo lắng cùng phần nộ của mọi người nhanh chóng quét sạch.

“Đợi đã, xin mọi người bình tĩnh!” Bác sĩ phụ trách còn chưa đi, vẫn còn đang đứng bên ngoài, lúc này thấy người nhà bệnh nhân quá mức kích động, vội vàng chạy vào can ngăn, “Xin mọi người đừng kích động, hãy nghe tôi nói! Bệnh nhân vừa thoát khỏi hôn mê sâu, xuất hiện tình trạng mất trí nhớ ngắn là hiện tượng bình thường!”

Ông cúi đầu nhìn Đường Mộ Dương, cấp tốc nhưng vẫn tận lực ôn hòa hỏi, “Đường tiên sinh, anh không thể nhớ được gì sao? Không quan trọng, trước hãy nhìn tay của tôi, anh nhìn xem, là bao nhiêu ngón?”

Giờ khắc này tiểu lưu manh, cơ hồ muốn cảm động đến rơi nước mắt, cuối cùng cũng có người hiểu được hần! Hần suy yếu nhưng vẫn quyết đoán nhẹ nhàng lắc đầu, rồi mới đem ánh mắt chuyển hướng sang Mộ Dung Cương, yếu ớt phun ra hai chữ, “Bảo bảo.....”

Hai tiếng này, làm cho Mộ Dung Cương nhảy mắt bình tĩnh lại, ngấm lại thái độ vừa rồi của mình, y biết y đã phạm vào tội kỵ của một bác sĩ.

Đừng nói là bệnh nhân, ngay cả người bình thường vừa ngủ dậy, đều sẽ có một khoảng khắc quên hết tất cả, y vừa rồi lại liên tục nói nhiều như thế với tiểu lưu manh, hần không hiểu cũng là bình thường .

Lại có, thần kinh não đã bị thương nặng, rất có khả năng thần kinh nghe nhìn cũng đồng dạng bị hao tổn, tiểu lưu manh còn nhớ bảo bảo, liền chứng minh hần cũng không có quên mình, chỉ là nhất thời có chút mờ hồ, nhìn và nghe đều không rõ.

Rất nhanh, bác sĩ kiểm tra chứng thực suy đoán của Mộ Dung Cương, “Bệnh nhân không phải mất trí nhớ, chỉ là mới vừa rồi đột nhiên tỉnh lại, vốn cũng đã tiêu hao không ít khí lực, huyết chỉ máu đông trong não anh ta vẫn chưa tan hoàn toàn, thị giác thính giác đều bị ảnh hưởng lớn, nhất thời không thể nhận ra được người thân, đây là hiện tượng bình thường. Chúng tôi trước ra ngoài, y tá sẽ tiêm cho anh ta một ít thuốc an thần để anh ta ngủ một giấc, khi nào anh ta tỉnh lại thì tình trạng sẽ tốt hơn nhiều.”

Đường Lập Hiền khẩn trương hỏi, “Bác sĩ, con trai tôi sẽ không ngủ thêm một mạch ba tháng nữa chứ?”

Bác sĩ bật cười, “Không có khả năng. Anh ta đã tỉnh lại rồi, các cơ quan khác cũng sẽ dần hồi phục, chỉ là trong phút chốc không thể bình thường ngay được, nhưng nếu như không phát sinh biến cố gì thì anh ta sẽ không hôn mê sâu nữa đâu.”

Nghe được những lời này, mọi người mới tạm yên tâm.

Mộ Dung Cương cổ vũ mọi người, “Ông Đường, cứ tin lời bác sĩ đi ạ, Mộ Dung đã vượt qua thời điểm khó khăn nhất, anh ấy sẽ tốt lên thôi.”

Nhìn y trần ngập tin tưởng cũng khiến cho ông lão an tâm không ít. Dù sao con trai đã ngủ lại, không thể nói chuyện, không quấy rầy nó nữa. Chỉ là vẫn có một nghi vấn muốn biết được, “Tiểu Cương, vừa rồi làm sao mà Dương Dương tỉnh lại được thế?”

“Đúng vậy, vấn đề này tôi cũng rất ngạc nhiên.” Bác sĩ cũng vô giúp vui, “Bệnh nhân cư nhiên bất tỉnh, thật sự là bất khả tư nghị! Chẳng lẽ đây là nhờ thuật châm cứu trung y kích thích?”

Ngô..... Mộ Dung Cương hoa hoa lệ lệ, y chỉ lo gọi bác sĩ tới mà quên bém thu dọn hiện trường phạm tội.

Cho nên khi bác sĩ chạy tới nơi thì ngay cả y cũng không ý thức được, cái tên tiểu lưu manh, khụ khụ, đã xuất ra rồi.

Lập tức chột dạ ánh mắt loạn phiêu, không ngờ lại chạm phải ánh mắt của ông bác sĩ Quách. Ông bác sĩ che miệng cười, rõ ràng trong nụ cười kia ẩn tàng vẻ hiểu thấu.

Không có vạch trần chân tướng của Mộ Dung Cương, ông hảo tâm tuôn ra một tràng đánh lạc hướng mọi người, “Đây là do thân thể con người ảo diệu cùng âm dương ngũ hành hòa hợp, lại cùng thiên địa biến hóa cùng một hơi thở.....”

Đợi ông balabala một tràng, đem đám bác sĩ Tây phương cùng với người nhà choáng váng cả đầu óc. Đám bác sĩ kia nghe không hiểu gì hết, thế là bèn lập chí bắt đầu nghiên cứu y thuật Trung hoa bác đại tinh thâm.

Mà Đường Lập Hiền khoác vai con trai cả, cực lực khen ngợi, “Ông bác sĩ này giỏi thật! Sau này nhớ mang lễ vật tạ ơn người ta cho cẩn thận nghe con!”

Vị dựng phu nào đó âm thầm lau đi mồ hôi lạnh, may mắn qua cửa rồi.

Đêm đó, Kì gia ở bên kia bờ đại dương sau khi nhận được tin liền thoải mái chè chén, hoan hô chúc mừng.

Cám ơn trời đất, cuối cùng tiểu tử kia cũng tỉnh lại. Hiện tại không cần phải kiêng kị, Kì Hạnh Chi vui vẻ thảo luận với con trai, chuẩn bị bay qua chăm sóc khi y sinh nở.

Hứa Gia Bảo sau khi biết chuyện, liên tục oán trách Mộ Dung Cương không có suy nghĩ, xảy ra chuyện lớn như vậy mà không chịu tâm sự với cậu, để trừng phạt, cậu quyết định sau khi con của cậu chào đời sẽ gọi con của Mộ Dung Cương là cháu.

“Hắc hắc, đừng coi lão công của cậu ngang hàng với bọn tôi, nhưng mà cậu thuộc hàng con cháu đấy. Con tôi với cậu ngang hàng, đương nhiên là phải hơn con cậu một bậc rồi nha!”

Chuột trắng nhỏ vô tâm, cũng đã vạch trần chuyện mà mọi người cứ cố tình lờ đi.

Mộ Dung Cương cùng tiểu lưu manh tuy sinh cùng năm cùng tháng nhưng lại không cùng lứa. Vấn đề này bị mọi người cố tình bỏ qua, nhưng mà đợi bảo bảo sinh ra thì phiền toái lại đến.

Dựa theo quan hệ huyết thống, bảo bảo hẳn là phải gọi Đường Lập Hiền là ông, nhưng mà Mộ Dung Cương chẳng lẽ lại đi gọi Đường Lập Hiền là cha? Hai người cha của y đều gọi Đường Lập Hiền là chú, nếu như y gọi như vậy thì chẳng phải là bằng vai phải lứa với cha y sao?

Coi đó, vấn đề này thật sự rất phức tạp, Mộ Dung Cương cảm thấy không thể tìm ra được cách xưng hô phù hợp. Nhưng mà bỏ qua đi, hiện tại, nhiệm vụ lớn nhất của y, chính là đem bảo bảo sinh hạ bình an.

Tiểu lưu manh đã tỉnh, chẳng lẽ còn sợ hấn không lo? Không lo cũng không sợ! Hấn nếu dám không lo, ta sẽ nói bảo bảo không thèm nhận lão cha này!

Mộ Dung Cương an tâm xoa bụng, lần đầu trong vòng mấy tháng qua tiến nhập mộng đẹp.

Bất quá trong mộng, y mơ thấy lại cái cảnh hôm đó. Y đang dương dương tự đắc khi dễ nhị đệ của tiểu lưu manh, đột nhiên một đám người xông vào.

Có bác sĩ phụ trách, có bác sĩ Quách, còn có Đường Lập Hiền và Đường Mộ Thần, mỗi người đều đang nhìn y, “Tiểu Cương, con đang làm gì đấy?”

Không có ! Không phải con! Mộ Dung Cương tìm mọi cách cãi chày cãi cối, muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Nhưng mà tiểu lưu manh lên tiếng làm chứng , “Rõ ràng chính là em ! Em khi dễ tiểu đệ đệ của anh, anh cũng muốn khi dễ lại!”

“Tốt tốt !” Đám người vây xem thế nhưng không hện mà cùng vỗ tay hoan hô, “Chúng ta làm chứng!”

Không cần a!

Nhưng mà vô dụng, một đám người cao hứng phần chân vây xem y bị tiểu lưu manh khi dễ tiểu Tiểu Cương, ô ô, khi dễ được phụ là vô nhân đạo .

Nhưng mà.....ân..... ngô..... Mộ Dung Cương vẫn là bị khi dễ đến sảng khoái. Lại đến, lại dùng lực một chút! Y vừa phỉ nhổ chính mình vừa trầm mê trong loại khoái cảm này, không thể tự kiềm chế.

Trên giường, một người có cái bụng cao cao, nhẹ nhàng vặn vẹo, phát ra tiếng rên rỉ động lòng người.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm sắp qua đi, trời sẽ sáng. Bầu trời xanh mờ mờ vẫn còn thừa thớt vài ánh sao, dự báo ngày mai trời sẽ rất đẹp.

Chính văn hoàn

Tiểu lưu manh vú em công lược Đăng bởi: admin

62. Chương 62: Hấn Vào Được Rồi!

63. Chương 63

64. Chương 64

65. Chương 65

66. Chương 66

67. Chương 67

68. Chương 68

69. Chương 69

70. Chương 70

71. Chương 71

72. Chương 72

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-oan-gia>